Ribe Katedralskole 2008

Ribe Katedralskole er landets ældste gymnasieskole. Dens officielle fødselsdag er 13. juni 1145, hvor den allerede eksisterende skole bliver overdraget til Ribe Domkirkes administration.

Forsiden:
Simone Sandahl Jensen,
2s, Ribe Katedralskole.

Udsnit af billedet *Mangfoldigheden på sin plads*.
Oktober 2008. Fotografi, 70 x 200 cm.

Elever fra Ribe Katedralskole siddende på én stol. Set som en helhed danner fotografiet et billede af et fællesskab. Hvis man fokuserer på felterne i fotografiet, fremmes mangfoldigheden, og fotografiet forvandles til 420 billeder af individuelle elever, som hver formår at udtrykke sig på hver deres specifikke måde på den samme stol. Stolen er det fælles udgangspunkt for fotoserien og danner dermed en fælles ramme for billederne af eleverne. På trods af mangfoldigheden har vi et fælles fundament, nemlig uddannelsen.

Indhold

Forord 3
Kalender 4
Translokationen 8
Ekskursion til Marbæk med 1.hf 20
Studietur til Prag med 2o 22
”Stå til højre - gå til venstre”- studietur til London med 2n 24
Seminariet versus Katedralskolen - En verden til forskel, eller hvad? 28
HF: Fag på Ribe Katedralskole 30
STX: Studieretninger og fag på Ribe Katedralskole 32
LITER IS OG ANTABUS 35
Seks dage i the Big Apple - Jacob A. Riis-udveksling 38
Grækenland rundt på 5 dage 40
To fag: Idræt og klassisk filologi 42
Bruxelles 48
Ribe Katedralskole testskole på “Fra Darwin til bioteknologi” 50
Naturvidenskabsfestival 2008 52
Vadehavsjazz på Ribe Katedralskole 53
Cappuccino 54
Byen, hvor kulturen blomstrede - studietur til London med 2m 56
Tribute to London 58
Danske elever blev tyskere for en uge - udvekslingsbesøg i Zittau 59
Besøget i koncentrationslejren Auschwitz - Birkenau 60
Nybyggeri 63
Store Heimdal 64
Ripenser-Samfundets Jubilæumslegat 66
Forskellige studenterhuer på Ribe Katedralskole 73
Frode Schöns legat 74
Julelegater 2007 94
Sommerlegater 2008 95
Studenter 2008 96
Konkurrencer 98
Skolens ansatte 99
Personalia 108
Bestyrelse 109
Råd og udvalg 110
Redaktion 111

Ribe Katedralskole

Puggårdsgade 22 - 6760 Ribe

Telefon: 7542 0266
Fax: 7541 0566

Hjemmeside: www.ribekatedralskole.dk

Rektor
Bent Karsdal

Vicerektor
Henrik Kjar

Uddannelsesledere
Birgit Bro
Anne Granum-Jensen

Sekretærer (kontoret har åbent fra kl. 8.00 til 15.00)
Jonna Bloch
Grethe K. Kjær
Mette Bolding
Mette M. Sørensen

Pedeller
Kaj Lorenzen
Henning Skov Nielsen

Studievejledere (træffes normalt imellem kl. 9.45 og 11.15)
Allan Gade Jacobsen
Lise Vind Petersen
Vita Nielsen

Bibliotek
Simon Laursen, bibliotekar
Helle Berndt, biblioteksassistent

IT-medarbejder
Villy Heide Langvad

En af de større opgaver i 2008 har været at overføre hf-kurset fra Ribe Seminarium til Ribe Katedralskole. Skolen har modtaget to 2.hf-klasser og oprettet to nye 1.hf-klasser. HF har en selvstændig uddannelsesprofil og er samtidig en del af skolens fælleskultur. Det er et tema i dette årsskrift. Overførslen af hf har sammen med behovet for nye laboratorier til de naturvidenskabelige fag givet grundlaget for en bevilling på 13 mill. kr. fra Undervisningsministeriet til et nyt byggeri. Planerne herfor er også omtalt i årsskriftet.

Endelig indeholder årsskriftet skildringer af andre begivenheder og nyheder i skolens liv. Det er for eksempel studieture og en ny udvekslingsaftale med Jacob A. Riis Settlement i New York. De første elever herfra har således været på besøg i USA i juli 2008.
Jeg håber, at årsskriftet vil være til glæde for elever, forældre og alle med interesse for Ribe Katedralskole.

Ribe, november 2008
Bent Karsdal, rektor

Januar. Studieretningsintrotur: 1y på Syddansk Universitet.

Februar. Elever fra 3h i EU-Ungdomsparlementet på Christiansborg.

Kalender 2008

Januar:

9. 1a, 1b og 1e nv-prøve
10. 2. og 3.g forældrekonsultation
10. 1d, 1f og 1c nv-prøve
11. 1h, og 1k nv-prøve
14. 1.g studieretningerne begynder
15. 3.g AT-eksamensemne offentliggøres
17. Georg Mohr konkurrence
24. 2.g AT-årsprøveemne offtentliggøres
25. Klassikertræf ”Det gyldne sværd”
25. 0.g-dag for STX og HF
25. Café
29.-30. 1.g introtur
31. Orienteringsaften for kommende elever

Februar:

1. Heimdal
5. Vejledningstilbud: Erhvervstræf i Ribe
6. 2.g og 1.hf valgfagsorientering
6.-7. Korkoncert i Haderslev ”Chess”
11.-17. Vinterferie
23. Åbent Hus for kommende elever

Marts:

3. 3.g AT-eksamens-synopsis afleveres
5. 2.g karakterer
6. 3.g karakterer
7. Heimdal
12. Græsk konkurrence
12.-13. Skolekomedie
14. 2.g AT-årsprøve-synopsis afleveres
14. Elevråds café
17.-24. Påskeferie
25. Bestyrelsesmøde
26.-4. 3.g terminsprøve
27. 1.g dansk-historieopgaver udleveres
28. 1.g karakterer
31.-4. 2.g AT-studierejse

Marts. Skolekomedie: "Helligtrekongersaften".

April. 2z på studietur til Athen.

April:

11. Café
17. 1.g dansk-historie-opgave afleveres
21. 2.g mundtlige AT-årsprøver begynder
21.-25. 1.g AT-forløb
23. Forårskoncert
24. Basketkamp, lærere – elever
25. 2. og 3.g idrætsdag
25. Heimdal
30. Elevrådets fodboldturnering

Maj:

5. 1., 2. og 3.g årskarakterer i afsluttende fag
6. Fodboldturnering: Handelsskolen, HF og gymnasiet
8. 3.g sidste skoledag
9. Eksamensplan offentliggøres
9. 3.g AT-eksamen begynder
13. Skriftlig eksamen begynder
16. Bestyrelsesmøde
19. 3.g mundtlig AT-eksamen begynder
22. Optagelsesprøver og -samtaler

Juni:

3.-9. 2.g skriftlige årsprøver begynder
6. 1. og 2.g årskarakterer
6. 1. og 2.g sidste skoledag
9. Mundtlig eksamen begynder
9.-12 1.g årsprøver
20. De første studenter bliver færdige
25. De sidste studenter bliver færdige
27. Translokation

August:

8. Skolen åbner
12. 1. skoledag
12. Elevcafé efter 4. time
19. 1.g, 1.hf og 2.hf fællestime: Orientering om elevorganisationer på skolen
21. Fællesarrangement: Vadehavsfestival med Musikkonservatoriet

August. Aktivitetsdag for 1.g og 1.hf.

September. Fællesarrangement med Per Vers.

22. Café
29. Aktivitetsdag for 1.g og 1.hf
29. Heimdal, introfest

September:

1. 3.g orientering om studieretningsprojekt, SRP begynder
1.-2. 1.g forældremøder
4. Fællesarrangement med Per Vers
12. Café
15.-19. 2.hf kulturmødeprojekt-rejse
15.-19. Brobygning, 9. klasse
15.-19. 3.g AT-forløb
16.-19. 2.g AT-forløb
17.-19. 1.g AT-forløb
22. 2.hf orientering om større skriftlig opgave, SSO begynder
22.-26. Naturvidenskabsfestival
22.-26. 2.g TY/3 på udveksling i Zittau
26. Bestyrelsesmøde
26. Elevrådets fodboldturnering
29. 2.g orientering om studieretningsopgave, SRO begynder
29.-3. Brobygning, 9. klasse

Oktober:

3. Heimdal
8.-10. 1.hf naturfagsprojekt-lejrskole
9. Kordag i Grindsted, Operation SYNG
10. Fællesarrangement om Operation Dagsværk
10. Operation Dagsværk-café
10. Skolefodbold i Esbjerg
13.-17. Efterårsferie
20.-22. Studenterbroen, brobygning for 2.hf og 3.g
20.-24. Brobygning, 10. klasse
23. Fysikolympiade 1. runde
27.-29. 3.g studieretningstur til København
27. Besøg af tyske skoleelever fra Güstrow/ Rostock, ”Flying Fingers”
27.-31. Brobygning, 10. klasse

Brobygningselever efteråret 2008.

Oktober. Operation SYNG.

30. 1.g orientering om studieretninger og 2. fremmedsprog
31. Café

November:

3. 3.g og 2.hf karrierevalg
3. 2.g SRO-problemformuleringen udleveres
4. 2. og 3.g karakterer
4.-7. Lærerstudietur til Bruxelles
5. Operation Dagsværk
7. Heimdal
12. 1.g orienteringsaften for elever og forældre om studieretninger og 2. fremmedsprog
14. 1.g karakterer
17.-18. 3.g AT-forløb
17.-19. 1. og 2.g AT-forløb
17.-19. 1.hf naturfagsprojekt
17.-21. Brobygning, 10. klasse
18. Foredrag for 2.g AT-sproghold om Migration ved Mirjam Gebauer
20. Biologi-olympiade 1. runde
24. Kemi-olympiade 1. runde
24.-25. 1.g forældrekonsultation
25. Georg Mohr konkurrence, 1. runde
28. 1.g valg af studieretning og 2. fremmedsprog
28. Jule-café

December:

2.-5. 1.hf kreativt projekt
5. 2.g SRO afleveres
5. 3.g SRP problemformuleringer udleveres
5. St. Heimdal
5. Håndboldturnering
5.-19. SRP skriveperiode
12. 2.hf SSO problemformuleringer udleveres
12.-19. 2.hf større skriftlig opgave - skriveperiode
19. 3.g SRP afleveres
19. 2.hf SSO afleveres
19. Juleafslutning i Ribe Domkirke
20. Juleferie

Translokationen 2008

Eksamen er en ny begyndelse

Kære studenter, kære 1. årgang i studieretningsgymnasiet!

Hjertelig tillykke med jeres eksamen og tak for 3 års samarbejde om at iværksætte den største reform af gymnasiet i de sidste hundrede år. Det har været et godt samarbejde. Vi har spurgt og evalueret og fået gode svar, og i det omfang, vi kunne, har vi fulgt dem. Det har også været spændende at følge jer. Jeg har hørt på eksamen. Jeg har set synopser. Og jeg har været imponeret over alt det, I kunne, og alle de nye begreber, I har kunnet anvende. Jeg tror, at I har fået overblik og sammenhænge, jeg i hvert fald ikke fik, dengang jeg gik i gymnasiet. Og I har lært, at der er forskel på naturvidenskabelige, humanistiske og samfundsvidenskabelige metoder. Jeg har set opfindsomhed i forberedelsen af et spørgsmål og oplevet, at I har kunnet bruge forskellige dele af fag til at arbejde med et problem. Og I har gjort det med flotte resultater – både i fagene og i det flerfaglige. Der er god grund til at være stolt og tilfreds med den hue, I har fået. Jeg er sikker på, at I skal nok klare jer.

I har også været den årgang, som lærerne og skolen har brugt allermest tid på. Og med et resultat, skolen også er lidt stolt af. Så det er naturligvis jeres eksamen, men også lidt første årgang efter reformen, vi fejrer i dag.

Ved en af ceremonierne i løbet af den irske fredsproces sagde den irske premierminister: ”In History and Politics there are no Endings, only new Beginnings”. Det, der er sket, er dybest set indledningen til noget nyt, til en ny periode eller til den næste. Vi kigger frem og bruger det, vi har gennemført, til nå næste mål. Afslutningen på én proces indebærer starten på en ny. Mærkedage er på den måde overgange fra én fase til en anden.

Nu er det at få en studentereksamen, selv om det er efter ny ordning, ikke helt det samme som succesen i en fredsproces. Men pointen “no Endings, only new Beginnings” gælder også for uddannelser og for jer.

Alle de mål, som kendetegner gymnasiet, og som I har arbejdet med og opfyldt, er ikke afsluttede nu. De rækker frem. I har tilegnet jer almendannelse, viden og kompetencer. I har udviklet faglig indsigt og studiekompetence. I er blevet fortrolige med mange arbejds-

former. I har opnået evne til at fungere i et studiemiljø, hvor kravene til selvstændighed, samarbejde og sans for at opsøge viden er centrale. I har udviklet jer personligt og har måttet forholde jer reflekterende til og ansvarligt over for jeres omverden og jer selv. Og I har skullet udvikle kreative og innovative evner og kritisk sans. I har skullet forberede jer til at medvirke aktivt i et demokratisk samfund og få forståelse for mulighederne for individuelt og i fællesskab at bidrage til udvikling og forandring.

Man kan også sige det på denne måde: I har gennemgået en proces fra skoleelev til gymnasieelev og til studerende. Eller I har gennemført jeres egen proces, der giver adgang til og grundlag for videre uddannelse.

I har arbejdet selv og i et samspil med lærerne. I har haft travlt og forhåbentlig også haft det sjovt ind i mellem – om det nu var på en studietur eller til et fællesarrangement.

Og alt det er begyndelsen til noget nyt. Måske først til at komme ud og rejse, men derefter til studier og videre uddannelse og til et samfund og et arbejdsmarked, der forandrer sig hurtigt.

Jeg hørte forleden et foredrag af Bo Lidegård, historiker med flere bøger om moderne dansk historie. Han talte om, hvor skillelinierne i dansk politik går. De går mellem dem, der opfatter Danmark som synonymt med

en rummelig velfærdsstat, og dem, der opfatter Danmark som lig med sprog og etnisk tilhørsforhold. Danmark er først og fremmest en velfærdsstatsmodel med krav og forventninger efter den ene opfattelse. Efter den anden opfattelse er det, der karakteriserer danskheden sproget og det etniske tilhørsforhold og bekymring over den udvikling, der i stigende grad gør Danmark til en del af verden, vi ikke kan holde os fri af. Den første gruppe er den største. Det er dem, der har glæde af globaliseringen med vækst i job og forbrugsmuligheder og et positivt syn på alle de muligheder, internationaliseringen giver. Den sidste og mindre gruppe er dem, der er bekymrede over globaliseringen og frygter at miste job, enten ved at andre får dem, eller ved at jobs flytter til udlandet.

I kommer til at høre til den første gruppe. Dem der har glæde af globaliseringen. Dem der vil bruge mulighederne. Dem der ikke lader sig begrænse, men tror på fordelene ved det internationale marked for job, uddannelse, varer og service. Det, der karakteriserer den gruppe, det er uddannelse. Og troen på, at det, man har lært, rækker. Og det er evnen til at kunne omstille sig og sætte sig ind i nyt. Det har I vist. Ellers havde I ikke fået gennemført jeres eksamen.

For nogen tid siden ville vi ikke have set Danmark som en velfærdsstat helt på den måde. Da ville økonomerne have sagt, at det ikke kan lade sig gøre at have en stor velfærdsstat med en stor offentlig sektor med mange ydelser, meget høje lønninger samt verdens højeste skattetryk. Det er umuligt i en globaliseret verden med fri konkurrence. Man må tilpasse sig. Og så nedsatte man velfærdskommission, der for eksempel kom med forslag til, hvordan man kunne få flere ud på arbejdsmarkedet.

Økonomerne og vores lærebøger i økonomi fik ikke ret. Nu skifter vi også bøgerne ud næste år i samfundsfag. Det er jo gået helt godt alligevel – både med velfærdsstaten og lønningerne. Hvorfor det? Er det fordi vi har løbet hurtigere? Nej arbejdstiden er ikke sat op. Og vi vil aldrig komme til at konkurrere med østen på det punkt. Det vil vi heller ikke. Hvad så med lønningerne? Det er da også helt umuligt at konkurrere med asiatiske lønninger. Og det kan jeg heller ikke forestille mig, at nogen vil. Hvad er så forklaringen? Det er et fleksibelt arbejdsmarked og en arbejdsstyrke, der netop kan omstille sig, udvikle nyt eller sætte sig ind i nyt. Og som både kan samarbejde og udvise selvstændighed og ansvar. Det er det, der er udfordringen. Det er der, jeres uddannelse og jeres kommende videregående uddannelse skal stå sin prøve. Det er der, jeres næste fase er. Det er det, der er jeres nye begyndelse.

Det vil jeg gerne ønske jer held og lykke med. Og dermed tillykke med eksamen til studenterne fra Ribe Katedralskole, årgang 2008.

Bent Karsdal

Studenternes tale 2008

Kære studenter, lærere, elever og ansatte på Ribe Katedralskole!

Torsdag den 11. august 2005 startede vi her på Ribe Katedralskole. Vi var alle små og lysegrønne inden for faget. Med andre ord, vi var frøer. I år 2005 var en af de store danske begivenheder, at vi kunne fejre 200 års jubilæet for den danske forfatter, Hans Christian Andersen. Han blev i 1829 student, ligesom vi er blevet nu. Gennem de tre år som elever her på Ribe Katedralskole har vi beskæftiget os med hans værker på godt og ondt, hvor han har lært os om livet gennem tvetydige og fantasifulde eventyr. Og derfor vil I alle, forhåbentlig, forstå mig, når jeg nu vil fortælle jer en lille historie, som ligeså godt kunne være skrevet af H. C. Andersen.

Der var en gang en lille og grim frø, den var så lysegrøn og uvidende, at den havde bosat sig i en andegård. Andegården lå så langt ude på landet, at selv ikke storken gad at bo i byens storkerede. Dagene gik i andegården, hvor de andre kiggede misfornøjet på den nye beboer. ”Man er nok blevet reformeret” sagde de. Og så begyndte de at kanøfle frøen, som i deres øjne var aparte og for smart på den. Frøen blev led og ked af det, da den ikke kunne sige rap sammen med de store ællinger, men måtte kæmpe med at forstå den nye reformerede skole, som var et puslespil både for frøer og selv de viseste ugler. Mange dage gik, og frøen, der på grund af forvirring i evolutionen havde udviklet sig til et egoistisk og uvidende grantræ, tog sin skolegang op til evaluering. Den lokale bytosse, som stod bag den nye reform, kiggede forbi og opførte sig som prinsessen på ærten: ”Dur ikke... Væk!”.

Grantræet følte sig ikke længere i kontakt med sine rødder, og oppe fra det støvede loft kunne det høre en svag bimlen af en klokke. Så i sin flyvende kuffert og med sine røde sko på drog grantræet ud for at finde klokken, ud i den vide verden.

Han gik i tre dage og tre nætter, ja hele tre år gik han og mødte på sin vej farlige drager, søde prinsesser, modige prinser og fester af oldnordisk navn. Hen imod foråret det tredje år, blev klangen højere og højere, samtidig med at grantræet besteg et bjerg af papirarbejde og pensumslæsning. De tre års vandring havde lært ham nogle ting om livet, han sent ville glemme, men han var samtidig ved at opgive sin søgen efter klokken, da han en strålende sommermorgen så lyset fra den blå himmel; en himmel så vid, at den måtte række længere ud end landets grænser. Og så dyb at den kunne rumme alt og alle. Imens han så op på himlen, gik det op for ham, at han havde vandret i tre år under den samme himmel, og at den ville følge ham til hans dages ende. Nogle turister kom forbi og beundrede træet, der ikke forstod dem, indtil han så ned af sig selv og fandt, at de stride nålegrene var blevet til hvide vinger, der sad på en vel-

formet krop med en hals så lang og smuk. Han var blevet en svane. Så det gør ikke noget at man er vokset op i en andegård, når man bare har ligget i et svaneæg.

Pludselig åbnede himlen sig og noget rød-hvidt dalede ned derfra. Det dalende lignede et flag, men da det kom tættere på, kunne man ane, at det var en hue. En hvid studenterhue med rødt bånd. For en studenterhue den skal være rød! Og huen landede lige på svanens hoved, som strålede endnu flottere. Fra nu af skulle huen være symbol for de tre års vandring, grantæet havde oplevet, og en belønning for flid.

Sådan gik det til, at frøen blev en svane med slank hals og hue på. Dog måtte han vente med prinsessen og det halve kongerige til en anden gang. Studenterfesten varede i flere dage, og denne historie bygger på min fantasi og viden, som ikke er til at stole på. Det er ganske vist!

Dette eventyr skal symbolisere vores tre års skolegang. Hvordan vi startede som små kvækkende frøer i 1.g og siden har udviklet os til flotte svaner. Vi har dog måtte gå meget igennem, for at vi i dag kan sidde her til translokation. Vi har mødt ildsprudende drager i form af reformens evindelige ændringer af gymnasieskolen. Vi har været klædt ud som prinser og prinsesesser til Store Heimdal og nydt hinandens selskab i Rundgangen, ved Åen eller på Valde. Sammen har vi vandret og har nu fundet klokken. For klokken er ikke bare vores eksamensbevis med nogle tal på. Det er også de oplevelser, vi har haft sammen, både gode og dårlige. Vi har hver især lært en masse andre at kende og vores netværk har haft vokseværk i disse år, samtidig med at hjernen og hjertet er blevet fyldt med viden. En viden der ikke kan måles med tal. Alt dette siger jeg, da netop vores årgang

har fået så megen kritik, faktisk selv før vi begyndte på årgang 05/06.

Vi er blevet kaldt for prøveklude, forsøgskaniner og gymnasiets skraldespandsårgang. Alt dette på grund af reformen, der beskrives som impotent og som en fiasko. Vores studenterhue var af kritikere og andre allerede kørt på lossepladsen, inden vi fik lov til at kæmpe for den.

Vi er den første årgang af "den nye skole", og da de mange nye tiltag allerede er ændret for anden gang, forbliver vi de eneste, der har prøvet de oprindelige tiltag. Så vi kan beskrive vores uddannelse som unik på mange punkter. Ud over en anderledes og mere kreativ undervisning har vi også fået andre kompetencer end bare faglige. En lærer udenbys har sagt, at netop vores årgang har opnået en kompetence som ingen andre årgange før har opnået i samme grad; kompetencen til at navigere i og håndtere kaos. En anden kompetence, vi har opnået, er evnen til at samarbejde. Det har vi måttet gøre mange gange i forbindelse med opgaver, gruppearbejde og uforståelige ministerielle krav. Så selvom vi har måttet lide lidt i løbet af de tre år, og formentlig ikke har fået netop den studenteksamen, vi drømte om, så er vi blevet studenter og kan nu stolt sige, at vi har banet vejen og fjernet de værste bump for de kommende årgange af studenter. Lidt må man jo ofre sig for fælles-

skabet. Og netop fællesskabet er vigtigt at tænke på, for det har vi har haft meget af her på Ribe Katedralskole.

For selvom det hele er omstruktureret, selvejet og nybygget, så lever traditionerne stadig højt her på Ribe Katedralskole og det er en stor del af charmen på denne skole. Vi har alle nydt godt af traditionerne, både til Heimdal, fredagscaféer, fællesunderholdning, diverse sportsturneringer og kreative arrangementer som kor og skolekomedie. Alt dette gør, at man kommer tættere på hinanden og får et endnu større udbytte af skolen, fordi den ikke kun fremstår som et sted, hvor der skal læres tunge lektier. Her kan man føle sig godt tilpas og være med i fællesskabet på sine egne præmisser. Man burde efterhånden tilføje et ekstra ord til de famøse latinske ord: Litteris et Artibus over den store røde hoveddør, det skulle være ordet for fællesskab, Societas.

For nyligt lød det også i nyhederne, at der i år var en større gennemførelsesprocent i gymnasiet, som blandt andet kunne skyldes en mere social studieform.

Men én ting er, hvordan vi har klaret os igennem den nye reform, en anden er, hvordan lærerne har klaret det at skulle skifte arbejdsgang over en sommerferie og har måttet arbejde med to systemer og masser af ændringer på én gang. Det har været hårdt for dem, og vi har fra vores små borde kunne følge deres kamp for at følge med undervisningsministeriets hårde krav og opgaver. Samtidig med at de også skulle lære os noget brugbart. Vi har igennem vores mange evalueringer ofte måttet forklare, at det ikke var deres arbejde, vi kritiserede, men den nye reform og dens evindelige ændringer. Vi beundrer jer for det store arbejde, I har gjort for, at vi i dag kan sidde her. Og vi beundrer jer for, at I selv i vanskelige situationer har kunnet få et smil over læben. Så vi vil gerne sige mange tak til jer alle. I har hver især på jeres egen måde gjort vores tre år som elever på Ribe Katedralskole til noget helt uforglemmeligt. Og det, håber vi, også vil ske for mange elever i fremtiden. Keep up the good work! I den nye karakterskala står der, at et vist antal af klassen skal have karakteren 10 eller 12. Men det bliver alligevel ikke opfyldt, så vi giver jer alle 12 for jeres flotte måde at håndtere den nye reform og os på.

Vi vil også gerne sige tak til pedellerne, Henning og Kaj, som holder vores gamle skole så flot. Tak for de mange gange, hvor I har stået til rådighed i forbindelse med arrangementer, selv ude på de sene nattetimer. I har været en stor hjælp.

Også en stor tak til folkene på kontoret for at have administreret os igennem de tre år med en ny gymnasiereform.

Til sidst skal lyde en tak til Sussi, som i år åbnede en kantine til de mange sultne elever. Med det store udbud af både mad og slik, har hun gjort mange maver glade. Det er også hende, der udlåner og vasker de mange knive til de utallige kager, der er blevet bagt igennem årene. Man må sige, at det er flot, at lærere og elever holder sig så godt. Det må skyldes flere års træning.

Nu vil jeg vende tilbage til mit lille eventyr om vores tre år som gymnasieelever, for enhver god historie har en morale. Og moralen i mit eventyr er, at selvom landsbytossen kommer med nye reformer, og man bliver kanøflet af de andre, så kan man godt blive en svane med hue på. Og det er netop en svane, som er klædt helt anderledes på til det videre liv og dets udfordringer end de andre svaner. Fælles for os alle er, at den viden vi har fået her, vil følge os resten af livet, og det er det, der menes med himlen i eventyret. Den er så dyb og vid og følger dig, hvorend du går hen.

Til slut vil jeg bede studenterne rejse sig, så vi med huen i hånden kan udbringe et trefoldigt leve for Ribe Katedralskole og dens ansatte. Ribe Katedralskole længe leve! Hurra! Hurra! Hurra!!

Janni Boe Olesen

Kære jubilarer

Tillykke med jubilæet – selvfølgelig først og fremmest til 40-års jubilarerne, som nu har nået den jubilæumsalder, der er den sværeste: at overleve ungdommen og den voksne alders hårde, hårde arbejde, og som nu kan se tilbage på en lang, fremragende fortid, og som stadig kan styre verden i en lang, glorværdig tid fremover.

Også et særligt tillykke til de ældre jubilarer – I har nu nået det, vi stadig stræber efter.

For en ordens skyld også et tillykke til de små, unge 35 års, 30 års, 25 års – ja, lad os såmænd også ønske et stort tillykke til de første jubilarer: 0 års jubilarerne.

Nyd nu, at I er kommet i selskab med rigtige mennesker!

Som en rigtig jubilar er det mig en fryd at stå her og holde en tale, som jeg ved, I vil huske, til I selv når den rigtige alder: min.

Da jeg dengang først begyndte at lytte til talerne, så – ja, egentlig var jeg imponeret af, at de selv kunne kravle op på talerstolen – det foregik jo her i domkirken – det så ud til regn – lyttede jeg selvfølgelig videbegærligt til talerne fra dem, der endnu efter så mange år kunne både gå og tale.

Altså: Sådan husker jeg også tydeligt ordret alle talerne, fra da jeg selv var 0 års jubilar.

Derfor vil jeg begynde mine meget vise ord til 0-års jubilarerne med et citat fra en af fortidens store tænkere:

”Da vi begyndte i gymnasiet blev kravene strengere, end de var før, men lærerne blev også tilsvarende bedre.”

Det var et citat fra den fremragende studentertale for 40 år og ca. 3 dage siden her på Ribe Katedralskole.

Lærerne er endda siden blevet endnu bedre; for eksempel har flere fra ‘68 - og oven i købet jeg selv - været gymnasielærere i en snes år. Jeg har arbejdet sammen med enkelte af dem og haft nogle endnu levende på kursus… quod erat demonstrandum (for ikke latinkyndige på nydansk: Sådan)

Kære nullerter: Nyd derfor, at I har overlevet indtil nu og lært at lære!

Fremtiden for jer ser smuk ud:

I har gået på en af de 150 bedste gymnasieskoler i dronningeriget med stolte traditioner (det har kun de færreste gymnasier i dag – og det er os, der har skabt dem – i store træk).

I kan helt frit vælge jeres studier – hvis det er det, I har lyst til – blot I lige har det rigtige fagvalg og karaktergennemsnit.

I får masser af spændende jobs at vælge imellem - når vi 40 års jubilarer om mange år trækker os tilbage.

I skal nok også passe 2 jobs, for at det hele kan fungere – og det skal det – det har vi fortjent!

Life Long Learning er nu blevet opfundet – nyd det – den egentlige variation er long life learning!

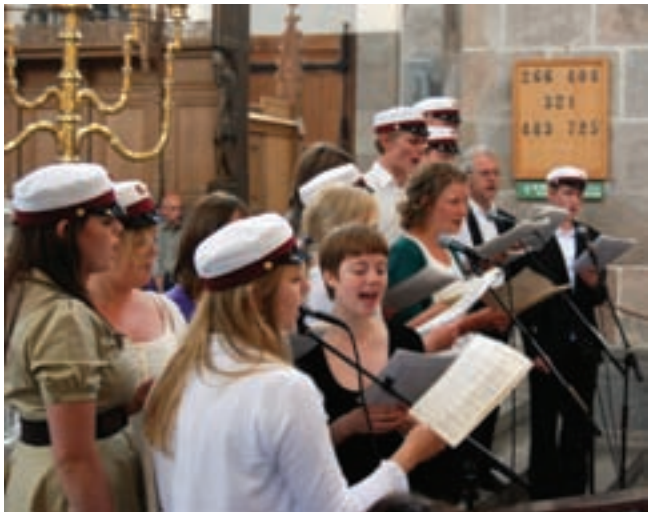

I får lov til at uddanne jer flere gange – og kommer til at arbejde med noget helt andet, end I tror nu.

Hvis I er uheldige vælger i et fagområde, der også findes om 20 år.

I kan altid lave noget helt andet – sørg blot for at være gode til det og interesserede, så er det sjovt.

I skal ud af skolen og opfinde/opdage alt det, vi ikke ved, at vi mangler og ikke kan leve uden.

Det vil oven i købet gå op for jer, at der er en verden udenfor Ribe og omegn, for eksempel resten af kommunen, dronningeriget, Europa og omegn – for nu at gå til yderligheder. Undersøg den!

Husk (vi skal da have en løftet pegefinger til jer nullerter fra os rigtige mennesker!), at I endelig ikke skal vælge arbejde efter pengene, men efter interesse. I er jo 40 år om at tjene pengene; men har interessen ikke været der, får I ikke 40 år mere til at bruge dem i! Har I det derimod sjovt og spændende – som I havde det i gymnasiet – går tiden som ingenting, for tilværelsen er både sjov og spændende! – Og det siger jeg, selvom jeg ved, at I skal betale min pension - det er da selvopofrelse - sådan er vi 68'ere!

Ind imellem er hele tilværelsen dog trods alt som en uventet eksamen i et fag, man ikke har haft – men husk så, at det er et gennemsnit af alle eksaminer, der tæller – også de gode eksaminer, man selv husker – i hvert tilfælde i et stykke tid efter eksamen.

Og så lige en lidt større betragtning i et lidt større perspektiv:

Glæd jer også over, at der takket været 40 års jubilarerne (hvad gjorde I dog uden?) nu er noget, der ligner ytringsfrihed! I de gode, gamle dage var en 0 års jubilartale, det I kalder en studentertale, ikke noget, man bare lige holdt. Den skulle skam censureres først. Det havde absolut sine store fordele: For eksempel skulle man ikke huske at tage talen med selv – det gjorde rektor, og talen blev først udleveret umiddelbart før den skulle holdes. Så havde man jo også en undskyldning for ikke at kunne tale helt rent efter foreløbig 3 dages studentergilde: Talen havde jo ligget til godkendelse hos rektor, så man kunne jo ikke øve sig…

Desværre for rektor lærer man jo noget på denne skole, så alt kunne siges – uden at det så forkert ud på papir…

Denne tale er ikke blevet censureret! Tiderne har sandelig ændret sig.

Til gengæld er der nu et tidspres: Indholdet betyder i dag ikke noget, men tiden er i hovedsædet. Det er ikke hvad talen handler om, men hvor længe den varer, der er væsentligt: Det rektorale påbud er en maksimalt fem minutters tale. Jeg føler mig derfor tvunget til at tale lidt længere – bare for at mindes 1968-oprøret – dengang unge var unge.

Jeg må skynde mig at slutte med endnu et par ærkedanske citater:

We want the world and we want it now! – og vi fik den!

Nu er det faktisk jeres tid – go for it!

Tak!

Kenneth Reimer

Ripenser–Samfundets tale

Kære rektor, kære studenter!
På Ripenser-Samfundets vegne og som repræsentant for skolens tidligere elever vil jeg gerne bringe en hjertelig lykønskning til årets studenter. Vor forening har som bekendt til formål at bevare og udvikle sammenholdet mellem tidligere elever fra Ribe Katedralskole samt lærere, der er eller har været knyttet til skolen. Ripenser-samfundet kan snart fejre sin 100 års fødselsdag og er med sine 2000 medlemmer en af landets største og ældste elevsammenslutninger. Jeg byder med glæde de mange fremmødte tidligere elever og jubilarer velkommen.

Til studenterne vil jeg sige, at nu, da I spredes for alle vinde, lægger skolen bag jer, tager afsked med den og med kammeraterne, føler I utvivlsomt lettelse over, at presset i forbindelse med eksamen er overstået, men lettelsen afløses nok hurtigt af spændende spørgsmål – hvorledes bliver min nye tilværelse med praktiske problemer, nye kammerater og en ny uddannelse?

Skal jeg vælge den med mit hjerte eller min hjerne, eller med begge dele? Mange faktorer spiller ind, og mulighederne bliver flere og flere. Uanset valget stilles der krav om personlig udvikling og engagement, og jeg er derfor glad for at erfare, at nogle elever har tilkendegivet tilfredshed med, at der under gennemførelsen af gymnasiereformen har været megen opmærksomhed

på den enkelte elevs uddannelse, og at dette har medført en bedre social kontakt med underviserne, og har gjort frafaldet mindre og motivationen større.

Når så I er gået i gang med at planlægge jeres uddannelse, kan jeg berolige jer med, at et af vore universiteter har offentliggjort en undersøgelse, som viste, at arbejdsbelastningen for en del studiers vedkommende ikke er så stor endda og giver muligheder for at fordybe sig i andre aktiviteter, skaffe sig sit udkomme og en berøringsflade med andre sider af samfundslivet. Det lyder tillokkende uden, at jeg kan anbefale, at det bliver en afgørende faktor for jeres studievalg.

Selv om fremtidens opgaver tærer på kræfterne i de næste mange år, og mindet om skolen derfor nok vil fortone sig noget, vil det forhåbentlig næppe udslettes helt af erindringen.

For mange af de tidligere elever står erindringen stærkt - ejendommeligt nok stærkere med alderen, og ikke mindst holdt i live af de litterære beretninger om forfatternes skoletid, der har givet nogle af skolens tidligere lærere varig berømmelse; men årsagen kunne jo også være, at der dengang var tale om en meget længere tilknytning til skolen fra man var ganske ung til voksen, et forløb, som varede mere end dobbelt så langt

som jeres gymnasietid - 7 år for Lea *(Litteris et Artibus)* – under en mellemskoleordning, som dog holdt i mere end 50 år, og som blev afskaffet for netop 50 år siden.

En lang tid vil nogen af jer måske synes, men for os var det et sammenhængende og givende forløb i en vigtig periode i livet, hvorefter mange af os kunne glide direkte ind på en uddannelse uden adgangsbegrænsning - og helt uden viden om, hvordan man kom på nettet!

Vi var ligesom jer på mange måder privilegerede.

Det er mit ønske, at I på den videre færd må bevare nogle gode minder om skolen og tage dem med i jeres livsforløb og benytte jer af muligheden for gensyn med den og jeres kammerater, når I forhåbentlig vender tilbage om nogle år, sætter jer dernede på rækkerne og føres tilbage til udgangspunktet, hvor jeres fremtid er ved at blive fortid.

Hjertelig tillykke!

Ripenser-Samfundets understøttelsesfond uddeler traditionen tro et dimittend legat på 5.000,00 kr. til en student på baggrund af skolens udtalelse, som i år lyder således:

Årets modtager af Ripenser-Samfundets legat er en person, der går verden i møde med engagement. Hun er utrættelig, når det gælder arbejdet for de svagest stillede og bruger gerne sin egen fritid på politik – og sine medelevers frikvarter på at overtale dem til at arbejde for eksempel for Operation Dagsværk. Når det lykkes, skyldes det ikke mindst at hun – udover at besidde en god portion sociale kompetencer og empati – har organisatoriske evner og et stort sprogligt talent. Hun interesserer sig for en lang række sprog – heriblandt flere lettere eksotiske såsom russisk, latin og græsk – og senest har hun endda vundet en græskkonkurrence, hvor præmien var en rejse til Grækenland. Men er der noget, der kan komme op på højde med, ja endda nå højere end digtere som *Catul og Ovid,* så er det rockbandet TV2s lyrik, som hun kan udfolde sig om i meget euforiske vendinger - og så alligevel med en befriende latter, for hun er også meget lattermild. Hvad der måske forbinder hende mest med TV2 og Steffen Brandt, er en vilje til at prøve alle synspunkter af, en intellektuel nysgerrighed og grænseafprøvning, som virkelig tjener hende til ære.

Modtageren af Ripenser-Samfundets legat er: Anna Mohr Larsen!

Inden jeg slutter, vil jeg indbyde årets studenter, skolens lærere og de fremmødte jubilarer til Ripensersamfundets reception, som afholdes umiddelbart efter translokationens afslutning.

Knud W. Kastrup

Ekskursion til Marbæk

Med hf-reformen indførtes den naturvidenskabelige faggruppe i 1. hf. Den naturvidenskabelige faggruppe består af fagene kemi, biologi og geografi. Det er meningen, at der arbejdes med fælles temaer i de tre fag gennem skoleåret. Det overordnede tema har siden sommerferien været "Vand", og dette tema er blevet bearbejdet både kemisk, geografisk og biologisk. For at give eleverne en større forståelse af sammenhængen mellem de forskellige fag indenfor temaet vand, valgte vi at tage på en 3-dages ekskursion, hvor der blev lavet mange undersøgelser/øvelser. Eleverne fik derved koblet det praktiske sammen med det teoretiske.

Onsdag i uge 41 drog 60 1. hf'ere samt 4 lærere af sted til Marbæk, hvor skolen havde lejet en spejderhytte. Det var ikke de mest luksuriøse forhold, der mødte os med hensyn til hytten, men i det store hele fungerede det. I ugerne forinden var eleverne blevet opdelt i seks grupper. Disse grupper havde bl.a. lavet forslag til menu og dertilhørende indkøbslister. Kagebagning var også en gruppeopgave. Da vi steg på bussen i Ribe, var der derfor masser af bradepander med lækre kager til dagene i Marbæk. Udover de praktiske gøremål skulle eleverne lave undersøgelser enten i "laboratoriet" eller i området omkring hytten. Spisestuen blev i dagtimerne omdannet til laboratorium, hvor øvelserne foregik. Det vil sige, at diverse remedier var medbragt for at kunne udføre undersøgelserne. I kemi blev der målt saltindhold fra både Ho bugt og fra en af de nærliggende søer samt målt pH fra forskellige jordtyper fra området. I geografi arbejdede eleverne med forskellige jordbundsprofiler og jordbundstyper, og jordens struktur blev grundigt studeret under stereolupper. Desuden blev der hver dag aflæst vejrdata fra den medbragte vejrstation. I biologi skulle eleverne bestemme vandkvaliteten i to forskellige søer. Vandkvaliteten kan blandt andet bestemmes ud fra fangst af forskellige arter af smådyr i vand. Derfor gik øvelsen ud på at fange så mange forskellige arter af dyr som muligt. Mange af eleverne iførte sig derfor waders for at kunne komme ud på lidt dybere vand. Hver øvelsesgang varede to timer, det vil sige, at alle eleverne nåede omkring alle øvelser på to dage. Mellem øvelserne og de praktiske opgaver blev der også tid til boldspil, leg og hygge.

Vores første aften i Marbæk holdt plantør Claus Löth et foredrag om Marbækområdet og de tiltag - f.eks. udgravning af søer og pleje af lyngheden - der havde været lavet gennem årene. Han har boet i Marbæk siden 1970 og har derfor et indgående kendskab til hele området. Området udgør ca. 1000 ha, og heraf er halvdelen bevokset med skov. Claus Löth fortalte, at hans primære opgave er "at passe på landskabet og naturen", hvilket kan være tiltrængt, da der kommer omkring 300.000 besøgende til området hvert år. Han fortalte

endvidere, at han havde været med til at udgrave søerne i Marbæk.

Vores sidste aften i Marbæk var der festmiddag og underholdning. Underholdningen bestod blandt andet af ”Hit med sangen”, hvilket skabte megen morskab. Fredag morgen skulle der pakkes sammen og hytten rengøres. Inden vi vendte hjemad mod Ribe, var vi en tur omkring Myrthuegård, hvor vi så film om, hvordan det landskab, vi havde bevæget os rundt i, var blevet dannet og efterfølgende udviklet til nutidens landskab. Desuden så vi en film om naturgenopretningsprojektet ”Projekt Engsnarre”.

Ved afrejsen fra Marbæk var hf-elevernes kommentarer bl.a., at det havde været hyggeligt og spændende samt, at der var skabt et bedre sammenhold. Indkvarteringen var dog lige primitiv nok, men til gengæld var det et fantastisk naturområde.

På vegne af eleverne i 1.hf
Vita Nielsen

Studietur til Prag

Vi skal med ord gengive det bedste fra vores studietur med 2.o. Det kan vi næsten ikke. Det var en tur, som vi havde set frem til i flere måneder, og den blev lige så vellykket, som vi havde håbet. Prag er en fantastisk spændende by med mange spændende historiske seværdigheder og åbne muligheder for at møde mennesker fra verdens forskellige nationer.

Vi havde set frem til denne tur i flere måneder, og nu skulle vi endelig af sted. Vi mødtes på Bramming station lørdag formiddag. Herfra skulle vi med toget til København. Da vi ca. 3 timer efter stod i København, havde vi hele eftermiddagen og aftenen foran os. I København skulle vi alle overnatte på Hotel Jørgensen, inden vi næste morgen kunne komme med flyveren til Prag.

Efter en time i flyet søndag formiddag stod vi i ankomsthallen i Prags lufthavn. Vi syntes vist alle, at det var en underlig fornemmelse, at vi for en time siden havde gået rundt blandt mennesker, som talte dansk og nu stod iblandt mennesker med det meget kringlede sprog: tjekkisk. Det var dog en dejlig fornemmelse alligevel, fordi vi nu havde hele ugen foran os - væk fra alt, som mindede om lektier og arbejde.

Da vi nåede til tirsdag, havde AK 18 års fødselsdag. Vi vækkede hende med gaver og fødselsdagssange. Tirsdag var også dagen for vores udflugt til den gamle borg i Prag. Den ligger i en flot gammel bydel, langt væk fra det centrale Prag og med mange mennesker på gaden og fyldte butikker. Fra borgens plads kunne man stå og kigge ud over Prag. Det var utroligt smukt at stå og kigge ud over byen. Der fik man fornemmelsen af, hvor stor byen egentlig er.

Da vi havde set borgens store kirker, riddersalen og kongens værelse med nogle originale møbler, havde vi

resten af dagen for os selv. Vi valgte alle sammen at tage ud til ”det gule marked”, som er kendt for sine dårlige mærkevarekopier og ihærdige sælgere. Det var dog turen værd. Efter denne lange dag var vi næsten alle sammen trætte, men det havde vi ikke tid til, fordi vi alle skulle i byen om aftenen og fejre AK’s fødselsdag. I løbet af aftenen lærte vi forskellige ting om Prag: Man må ikke larme i Prags gader, når mørket falder på, for

så kommer politiet og giver bøder på 3000 ckz, og det bedste i verden er Prags 3-kroners hamburger på McDonalds.

Onsdag var dagen med turens mest spændende programpunkt – i hvert fald for vores vedkommende. Vi skulle med bus ud til gennemgangslejren Theresienstadt. Derude skulle Lotte indlede den guidede tur med et kort oplæg om stedet. Vi havde en god guidet tur rundt på hele stedet, som næsten gav kuldegysninger. Det var godt at være der, så man kunne få bekræftet billeder, tekster og film om det "forfærdelige" sted.

Fredag morgen skulle vi af sted hjemad, og så var den studietur overstået – alt for hurtigt. Turen til Prag var alt i alt en mindeværdig tur, og vi ville ønske, at der kom flere af dem.

Aja Hesselberg Bruun og
Charlotte Gyrup Lund

”Stå til højre – gå til venstre”[1]
Studietur til London for 2n september 2008

I faggruppen kultur og samfundsfag (historie, samfundsfag og religion) har vi arbejdet med begrebet og fænomenet ”kulturmøde”. Som en del af dette emne blev der indlagt en studietur til London. Faget engelsk kom herved også på banen. Vi har inden selve turen arbejdet med emnet på forskellig vis: historie har i høj grad fokuseret på engelsk historie med fokus på imperialisme og det deraf følgende kulturmøde, i samfundsfag er der arbejdet med politiske og sociologiske aspekter af kulturmøder, begreber som assimilation, integration og segregering er blevet gennemgået, og endelig har vi i religion set på forskellige religioner og på, hvordan de fungerer i et multikulturelt samfund som det engelske.

I faget engelsk er der blevet arbejdet med tekster på engelsk, der omhandler kulturmødet, uddrag fra romaner, magasin tekster om at være muslim i England osv.

Hvordan griber man så sådan en studietur an? Der blev hjemmefra forberedt oplæg om forskellige emner som for eksempel floden Thames betydning for storbyen London samt oplæg om de forskellige museer.

I faget religion var der to arbejdsopgaver – dels en beskrivelse af de religiøse institutioner, vi skulle besøge, dvs. en moske, en synagoge samt et hindutempel og dels – i samarbejde med både samfundsfag og historie – et feltarbejde, der bestod i observationer af et på forhånd udvalgt etnisk område i London. Disse arbejdsopgaver skulle så munde ud i en powerpoint præsentation, når vi kom hjem igen.

De etniske feltarbejder skulle omhandle Soho, Londons kinesiske/asiatiske bydel tæt på Londons underholdningscentrum ved Leicester Square, Golders Green i Nordvest London, hvor der er en stor jødisk befolkningsgruppe, og Newham hvor ca. 25% af befolkningen er muslimer med arabisk baggrund. Endelig indrog vi også området omkring Brick Lane, hvor det berømte marked er åbent hver søndag. Brick Lane området går også under tilnavnet ”Banglatown” på grund af den store population af immigranter fra Bangladesh. Det kan i parentes nævnes, at det også var i dette område, Jack the Ripper i sin tid fandt sine ofre!

Resultatet af disse feltarbejder har vi delt med hinanden på klassen, men da PowerPoint ikke er så egnet til at dele på skrift, vil denne lille artikel primært fokusere på beskrivelserne af besøgene hos de religiøse institutioner.

Onsdag den 17. september var dagen, hvor pigerne især måtte tænke sig om en ekstra gang i forbindelse med påklædningen om morgenen – vi skulle i moske, synagoge og hindutempel – alle tre steder har ”dress code”.

Hos muslimerne havde vi på forhånd modtaget følgende retningslinjer:

As you may be aware it is customary for Muslim women and girls to cover their heads at all times in the Mosque. It would be appreciated if the appropriate members of you group could wear a scarf or similar head-covering during the visit.

We would appreciate it if ladies could wear long sleeved garments of a suitable length (or loose fitting trousers).

[1]) Et vigtigt led i kulturmøde er at lære et andet lands høflighedskodeks. I London er det VIGTIGT, når man færdes i undergrunden, at vide at man: står til højre og går til venstre. Dette blev et motto for os – især anført af Sabine med høj og klar røst.

Before entering the Prayer Hall it is necessary to remove any footwear.

Da den jødiske synagoge er reformert, går de ikke så meget op i påklædning – der var altså ingen påklædningsmæssige regler, vi skulle overholde i den forbindelse.

Hos hinduerne i Neasden fik vi følgende besked:

Dress Code: No shorts or skirts shorter than knee length (Please ask security for a sarong).

Shoes: All visitors are required to remove their shoes before entering the Mandir or any part of the Haveli complex. (Shoe racks provided within the complex).

Konklusion: pigerne skulle have langt løst tøj på og alle skulle sørge for ikke at have hullede sokker!

Nedenstående er den religionsfaglige beskrivelse af observationer af og i religiøse rum, skrevet af elever fra 2.n.

Moskeen vi besøgte er London Central Mosque (http://www.iccuk.org/index.php?article=1&).

Moskeen ligger lige op til Regent Park og op til et stort velhavende boligområde. Området er meget velhavende og det er et stort mix af mennesker, der bor i dette område. I området er der mange bygninger med lejligheder, men der er også mange villaer. I nærheden af moskeen ligger der desuden et stadion beregnet til cricket. Stedet hedder „Lords Cricket Ground".

Moskeen er bygget i 1945, så det er en ret ny moske i forhold til mange andre moskeer, som er bygget før Anden Verdenskrig. Hvis man kigger på moskeer i andre lande eller byer, kan man se, at stedet er meget nyt i forhold til mange af de andre steder.

Moskeen vender mod syd, da det er dér Mekka ligger. Dens kendetegn er det store tårn og den store runde kuppel.

Selve bygningen er formet som en muslimsk moske med et stort rum til at bede i. Et bibliotek med lidt internetadgang, en slags børnehave under hele bygningen, samt en kantine, hvor der bliver solgt mad, med mindre det er Ramadanen, hvor man faster.

I selve moskeen er der et særligt sted, hvor der holdes prædiken. Det er bygget sådan, at det er en stor kuppel, så lyden fra imamen eller andre, der holder taler eller lignende - kan komme bedre ud til dem, der er i rummet, og også nå dem, der er helt bagerst i lokalet og eventuelt uden for lokalet. Selve moskeen har ingen stole, men kun tæpper til at bede på. Ved bønner knæler man med hovedet mod Mekka. Inden man kommer ind i moskeen, er der mulighed for at blive vasket, da det har stor religiøs betydning, at man er ren før man kommer ind til bøn og gudstjeneste. Da man skal være ren i religiøs betydning, skal man også have bare fødder eller gå i strømpesokker, før man træder ind i selve moskeen.

Loftet er udsmykket med små sætninger og ord fra koranen, der har en stor betydning for den muslimske tro. Der er ingen billeder eller statuer af religiøs betydning, da de mener, at man ikke skal lave billeder eller statuer af guder eller profeter, fordi noget af det, der har mest betydning for dem, er menneskets krop, og de vil derfor ikke vise billeder at Gud eller profeten, fordi man selv skal skabe et billede af sin gud og profet.

Skriften og de forskellige symboler i moskeen er skrevet med arabiske skrifttegn. Dette er noget man har verden over i stort set alle moskeer. Lyset i moskeen falder meget normalt, da der i dagstimerne for det meste er sollys, og i nattetimerne er der en stor lysekrone placeret midt i lokalet til at give lys til hele forsamlingen. Denne lysekrone er placeret i loftet, da den skal symbolisere Gud/Allahs lys, der lyser på dem alle i moskeen.

Synagogen vi besøgte er The Liberal Jewish Synagoge (http://www.ljs.org/).

Synagogen lå i et almindeligt boligkvarter med grå huse, som mest af alt lignede nogle firma relaterede bygninger. Det ydre af bygningen var fredet og sikkert ret gammelt, men det inderste så meget nyt og moderne indrettet ud. Vi vil skyde på, at den i hvert fald er renoveret indvendigt inden for de sidste 20 år. Synagogen vendte således, at arken pegede mod Jerusalem – altså øst.

Udefra lignede synagogen en helt almindelig bygning, og skilte sig på ingen måde ud fra de omkringliggende bygninger.

Inde i selve synagogen var der rigtig mange siddepladser til deltagelsen i gudstjenesten, salen var meget stor og rummelig, og ud over det var der også tilstødende lokaler til sammenkomster for de jødiske gæster.

Rummet, hvor gudstjenesten fandt sted, havde mange kanter, og var hverken rundt eller kvadratisk.

I salen var der både stole og bænke. Der var et specielt skab, hvor de hellige skrifter blev opbevaret i klæder. Også i dette samfund havde rullerne med de hellige skrifter en stor værdi, og blev beskyttet og passet ekstra på. I rummet var der tre talerstole oppe foran i arken. Talerstolene var meget moderne og alle forsynede med mikrofoner. I rummet så vi ingen billeder, men der

Foto: Mads Thomsen, 2n.

var rundt omkring meget guldudsmykning og et meget fint og moderne skab til skriftrullerne (Torahen) i kunstnerisk udformet metal.

Endelig besøgte vi også et hindutempel (http://www.mandir.org/).

Det hinduistiske tempel ligger i et ikke så pænt kvarter, tæt ved Neasden Station. Kvarteret uden om templet virkede lidt usselt og slumagtigt, så det var lidt mærkeligt, at vi lige pludselig stod foran et stort og smukt tempel.

Vi ved ikke om kvarteret var et indvandrerkvarter, men det kunne det måske godt være, da hinduindiske indvandrere sikkert gerne vil bo i nærheden af templet. Det var i hvert fald ikke rige folk, som boede i det kvarter.

Templet ligger for sig selv imellem en masse beboelseshuse.

BAPS Shri Swaminarayan Mandir, som templet hedder, blev åbnet i 1995. Templet peger ikke mod nogen bestemt retning, da hinduismen ikke har en bestemt bederetning.

Det smukke tempel er bygget i indisk/hinduistisk stil, bygget med flere tusind sten fra bl.a. Bulgarien og Italien. Der er masser af særlige kendetegn på templet, for eksempel alle de fantastisk flotte figurer som udsmykker hele det hellige rum inden i templet. Figurerne er udhugget i hånden af 1500 dygtige håndværkere fra Indien.

Men templet er i det hele taget et kendetegn for Hinduisme pga. arkitekturen, så det er bestemt ikke en almindelig bygning, det er et tempel, som lige så godt kunne ligge i en stor by i Indien. Det store flotte indgangsparti er for eksempel også typisk for noget indisk/hinduistisk, med den store trappe og tårnene med flagene i toppen.

Når man lige er kommet ind i templet, får man straks følelsen af, at man er et helligt sted, så det er ikke her man skal larme og pjatte. Der er højt til loftet, hvilket gør rummene meget større. Der er mange forskellige rum i templet, f.eks. en stor hal, hvor de mange tusinde hinduister beder.

I den store bedehal var der gulvtæppe, og det var der også nede ved indgangen. Det har nok noget at gøre med, at man skal tage skoene af, når man er i templet. Oppe i det hellige rum var der til gengæld et slags marmorgulv. Men der var faktisk stort set ingen møbler i templet.

Endelig var der et hinduistisk tegn inden i templet. Det hedder Aum og er det guddommelige tegn for hinduismen.

På vegne af eleverne i 2n
Trine Ryhave

Seminariet versus Katedralskolen – En verden til forskel …. Eller hvad?

Vi er to hf-elever, der startede vores uddannelsesforløb på Ribe Seminarium. Allerede inden vi startede på uddannelsen, var der tale om, at læreruddannelsen i Ribe skulle flytte til Esbjerg efter den nye kommunesammenlægning, og derfor var der også spekulationer om, hvorvidt hf-uddannelsen skulle flytte med. Dette blev dog hurtigt afkræftet, og vi blev lovet, at vi fik lov at beholde vores "eget sted" her i Ribe. Det skulle dog vise sig, at det ikke blev i det omfang, som vi havde troet eller håbet på. Engang omkring jul gik rygterne ud på, at hf-uddannelsen skulle flyttes til Bispegade Skole, og at gymnasiet i Ribe skulle overtage ledelsen af hf-kurset. Mange hf-elever udtrykte derfor negative holdninger i forhold til disse nyheder, fordi vores indtryk er, at HF skal være anderledes end gymnasiet. Derudover er det også et faktum, at mange af de elever, der dropper ud af gymnasiet, senere forsøger sig på HF. Derfor kunne det også virke både underligt og træls for disse elever at skulle tilbage til Katedralskolen. Det resulterede i flere negative udsagn, og enkelte elever ville sågar flytte til Esbjerg for at tage hf-kurset der.

Det skulle i midlertidigt vise sig, at der ikke var nogen grund til bekymringer. Allerede før sommerferien mødte Ribe Katedralskoles rektor Bent Karsdal op på seminariet og tog en grundig snak med de forskellige hf-klasser om, hvilke forventninger vi havde – og måske mest, hvad vi frygtede i forbindelse med flytningen. Det blev blandt andet fremhævet, at det for Katedralskolens ledelse var vigtigt at indskærpe, at mange hf-elever er ældre end eleverne på gymnasiet, og derfor meget gerne ville bevare den undervisning og de metoder, som hf-lærerne på seminariet brugte i stedet for den måde, som gymnasiet gjorde tingene på. Samtidigt var der også mange spørgsmål omkring skolerelaterede aktiviteter, såsom Heimdal-festerne, den årlige skolefodbold og nok især Store Heimdal, som jo er gymnasieelevernes gallafest. Det var nemlig sådan, at på vores første år havde 2.hf'erne holdt en storslået gallafest, og derfor var der mange, som gerne ville have "deres egen" fest, i stedet for at holde gallafesten sammen med gymnasieeleverne. Denne idé kunne Karsdal dog hurtigt rydde af vejen ved hans besøg, eftersom han mente, at det var meget vigtigt, at vi som kommende elever på Katedralskolen – på lige fod med gymnasieeleverne – også deltog i den store årlige fest. Samtidig mente han også, at det ville være skidt for os at blive isoleret fra gymnasiets aktiviteter, og her har han nok ret.

Men nu, er vi her så. Efter en god lang sommerferie, startede langt de fleste af seminariets hf-elever dog alligevel på Ribe Katedralskole, og vi blev taget godt imod. Et par af vores kendte lærere fra seminariet fulgte med os i skiftet, og fortsatte med at undervise os her på Katedralskolen. Blandt andet vores engelsk-lærerinde, som stort set er den eneste lærer vi kender fra 1. hf. Dette betød også, at vi skulle undervises af nogle gymnasie-lærere, som nogle hf-elever havde udtrykt bekymring overfor, men der var dog ingen grund til bekymring. Vores nye lærere er fremragende! Allerede fra start af forsikrede de os om, at der ville blive taget hensyn til, hvordan vi var vant til at blive undervist, og de havde også brugt deres sommerferie på at snakke med nogle af vores gamle lærere, så de havde en idé om, hvordan tingene var foregået tidligere, og hvordan det skulle foregå fremover.

Der er bred enighed i klassen om, at overflytningen fra seminariet til gymnasiet har været meget smertefri, og man må her indrømme, at forskellen på både lærere og elever ikke er så stor, som den måske var blæst op til af pure forventninger.

Der vil selvfølgelig altid være stridigheder imellem de forskellige ungdomsuddannelser, ligesom man tilbage i tiden så stridigheder mellem de matematiske og de sproglige elever - men når alt kommer til alt, så er vi næsten ens.

Kathrine Brandsborg Jensen og
Anders Tørnquist Overgaard

Fag i hf-uddannelsen på Ribe Katedralskole

På hf er der en række fag og faggrupper, du skal have – der er fag, du selv kan vælge, og der er introduktionskursus, værkstedsundervisning og projekter.

- De obligatoriske fag er dansk A, engelsk B, matematik C, idræt C, et praktisk/musisk fag (musik C eller billedkunst C)
- De obligatoriske faggrupper er kultur- og samfundsfaggruppen (historie B, religion C, samfundsfag C) og den naturvidenskabelige faggruppe (kemi C, biologi C, geografi C)
- 2 - 3 valgfag. 2 valgfag på B-niveau eller 1 valgfag på B- og 2 på C-niveau

1. år	**2. år**
Dansk (A)	
Engelsk (B)	
Kultur- og samfundsfaggruppen:	
Historie (B)	
Samfundsfag (C)	
Religion (C)	
Idræt (C)	Større skriftlig opgave
Musik eller billedkunst (C)	
Naturvidenskabelig faggruppe:	2 til 4 valgfag (A, B eller C)
Kemi (C)	
Biologi (C)	
Geografi (C)	
Matematik (C)	
Værksted	Værksted
	Eksamensprojekt

- Valgfag på C-niveau: Psykologi, Filosofi, Erhvervsøkonomi, Datalogi, Tysk fortsættersprog
- Valgfag på B-niveau: Matematik, Kemi, Biologi, Naturgeografi, Samfundsfag, Psykologi, Musik, Billedkunst, Idræt, Tysk fortsættersprog, Fransk fortsættersprog
- Valgfag på A-niveau: Engelsk

Valgfagene er et-årige og ligger i uddannelsens 2. år. Tysk og Fransk fortsættersprog på B-niveau starter dog allerede i 2. semester i det 1. år og er altså 1½-årige valgfag.

Profil for hf på Ribe Katedralskole

HF er tilrettelagt således, at den enkelte elev får mest mulig støtte gennem forløbet.

Introduktionskurset

Kurset ligger i de første måneder af uddannelsen. Her prøves elevens faglige niveau gennem tests, eleven introduceres til hensigtsmæssige studievaner, IT, skolens bibliotek, forskellige arbejdsformer, tutorordning, studiebog og værkstedsundervisning, samt møder skolens elevforeninger.

Tutorordning

Lige fra starten er eleven tilknyttet en bestemt lærer, en tutor, som eleven jævnligt fører samtaler med. Tutoren skal hjælpe eleven til at få et godt og udbytterigt forløb på hf. Med tutoren taler eleven om, hvad han eller hun kan blive bedre til, så eleven hele tiden arbejder frem mod et mål.

Studiebog

Er et elektronisk dokument, hvor eleven skriver om tutorsamtalerne. Studiebogen er et redskab for eleven, så eleven ved, hvad han eller hun skal blive bedre til og hvordan.

Værkstedsundervisning

Udgør 50 timer af uddannelsen. I værkstedsundervisningen introduceres eleven blandt andet til fagenes fælles metoder og studieteknik, og der arbejdes med eksamenstræning.

Studieretninger og fag i gymnasiet for årgangen, der begynder august 2009

	naturvidenskabelige		samfundsvidenskabelige		kunstneriske		sproglige			
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Studieretninger	Matematik A Fysik B eller A Kemi B eller A	Biologi A Matematik B Muligt 3. studieretningsfag: Idræt B eller kemi B	Samfundsfag A Matematik B eller A Muligt 3. studieretningsfag: Psykologi C	Samfundsfag A Engelsk A Matematik B	Musik A Matematik A Muligt 3. studieretningsfag: Fysik B	Musik A Engelsk A Muligt 3. studieretningsfag: Billedkunst C	Tysk fortsættersprog A Engelsk A Muligt 3. studieretningsfag: Samfundsfag B Muligt valgfag: Psykologi B (kun muligt på denne studieretning) i alt 2 sprog på denne studieretning	Italiensk begyndersprog A Engelsk A Desuden 2. fremmedsprog, dvs. i alt 3 sprog på denne studieretning	Spansk begyndersprog A Engelsk A Desuden 2. fremmedsprog, dvs. i alt 3 sprog på denne studieretning	Latin A Græsk A Desuden Engelsk og 2. fremmed- sprog, dvs. i alt 4 sprog på denne studieretning
Fælles fag	Ved siden af alle studieretningerne skal man vælge *ét andet fremmedsprog end engelsk* (dette gælder dog ikke studieretning nr. 7). Man kan vælge: Et begyndersprog på A-niveau: russisk, italiensk, spansk, fransk, tysk, *eller* et fortsættersprog på B-niveau: tysk, fransk. Undervisningen i dette andet fremmedsprog begynder samtidig med studieretningerne. *Øvrige fælles fag:* naturvidenskabeligt grundforløb, almen sprogforståelse, almen studieforberedelse, historie A, dansk A, engelsk B, matematik C, fysik C, biologi C, kemi C (studieretning 1-3) *eller* naturgeografi C (studieretning 4-10), samfundsfag C, oldtidskundskab C, religion C, musik C *eller* billedkunst C *eller* dramatik C, idræt C.									
Valgfag	*Valgfagene ligger i 3.g og er følgende:* C-niveau: filosofi, psykologi, erhvervsøkonomi, datalogi, naturgeografi, kemi. B-niveau: matematik, fysik, naturgeografi, biologi, kemi, samfundsfag, musik, billedkunst, idræt, psykologi. A-niveau: matematik, kemi, engelsk, fortsættersprog (tysk, fransk). For studieretning 7 er der dog valgfag allerede i 2.g.									

Grundforløb og studieretningsvalg

Det første halve år i gymnasiet – grundforløbet – er på Ribe Katedralskole fælles for alle nye elever uanset hvilken studieretning, den enkelte regner med at vælge. Dette gør, at alle elever er helt frit stillet, når de i december skal vælge studieretning. Herved adskiller Ribe Katedralskole sig markant fra de fleste andre gymnasier.

De første uger af grundforløbet er planlagt som et introforløb, hvor eleverne introduceres til hensigtsmæssige studievaner, studieteknik, skolens IT og bibliotek, samt møder skolens elevforeninger.

I grundforløbet vil eleven møde mange af de fag, der er relevante, for at eleven på det bedst mulige grundlag kan vælge studieretning. Desuden vil skolen ved forskellige arrangementer i efterårets løb grundigt orientere om valg af studieretning og 2. fremmedsprog.

Valget af studieretning og valget af 2. fremmedsprog skal sammentænkes, og eleven vælger derfor studieretning og 2. fremmedsprog samtidig ved slutningen af grundforløbet.

Det endelige valg af studieretning foretages omkring den 1. december, og undervisningen i studieretningerne begynder midt i januar. Eleverne går i den valgte studieretning de følgende 2½ år, indtil de bliver studenter.

Nogle kombinationer af studieretninger og sprog giver plads til valgfag i 3.g. Andre kombinationer af studieretninger og sprog betyder, at eleven allerede har opfyldt kravene om antal fag i en studentereksamen.

De fælles fag er fordelt over alle tre år således, at nogle er treårige, mens andre er et- eller toårige. En del af de fælles fag optræder allerede i grundforløbet, og andre optræder først i 2. eller 3.g.

Nye fælles "fag" i gymnasiet efter 2005

Almen studieforberedelse

Almen studieforberedelse danner alle 3 år rammen om et samarbejde mellem 3 - 4 fag fra henholdsvis det naturvidenskabelige, humanistiske og samfundsvidenskabelige område. Et af målene med almen studieforberedelse er, at eleverne udvikler sig til studerende.

Almen sprogforståelse

I almen sprogforståelse lægges grundlaget for det videre arbejde med sprog. Med latin som fælles udgangspunkt arbejder eleverne bl.a. med grammatik, sproghistorie og sociolingvistik. Kurset i almen sprogforståelse gør det nemmere for eleverne at lære sprog, og det fungerer som intro til de sproglige studieretninger.
Man har kun almen sprogforståelse i det første halve år i gymnasiet.

Naturvidenskabeligt grundforløb

Med udgangspunkt i emner, som eleverne kender fra hverdagen, arbejder fagene fysik, kemi og biologi sammen om at illustrere den naturvidenskabelige tankegang og metode.
Man har kun naturvidenskabeligt grundforløb i det første halve år i gymnasiet, og forløbet fungerer som indtro til de naturvidenskabelige studieretninger.

”LITER IS OG ANTABUS”

Når man kommer gående ind i vores skolegård og nærmer sig hovedindgangen, kan man ikke undgå at lægge mærke til indskriften over døren: LITTERIS ET ARTIBUS. I generationer har vittige hoveder læst det som LITER IS OG ANTABUS, så nu må det vist være på tide, at nogen sætter tingene på plads. Hvad betyder de sære ord?

Først kommer lige nogle nyttige forkundskaber. Bygningen blev indviet i 1856. I årene deromkring blev der rejst nye katedralskolebygninger i flere andre byer, f.eks. Roskilde, Odense og Haderslev, som fik lignende indskrifter med anbefaling af videnskaber, lærdom, ånd og dannelse i diverse kombinationer. Vores – og de andres – motto er på latin, fordi latin helt op i 1800-tallet stadig var videnskabens og lærdommens internationale fællessprog. Således markeres skolens placering i en lang europæisk skoletradition. Nu kan vi så afsløre en foreløbig oversættelse: For lærdom og videnskaber.

Men hvad tænkte egentlig rektor Carl Henrik August Bendtsen i 1856, da han foreslog mottoet for Ribe Katedralskoles virke i de nye bygninger? Igen er forkundskaber nyttige. Den lovgivningsmæssige baggrund for ønsket om nye bygninger var den store reform af det lærde skolevæsen af 1845, som først blev prøvekørt i 3 udvalgte skoler (tænk, hvis man også gjorde sådan i vore dage!) og derefter gradvist implementeret (som det hedder nu om dage) over hele landet. På Ribe Katedralskole slog reformen fuldt igennem i 1850 med pladsmangel til følge. Reformens mål var at forene humanisme og realisme (lyder det som en slags AT?), dvs. at anerkende naturvidenskabernes betydning, hvilket konkret bl.a. medførte vækst i de videnskabelige samlinger (f.eks. fysikinstrumenter og fugle). Rektor Bendtsen var altså indforstået med, at den traditionelle humanistiske, boglige lærdom (repræsenteret ved især den jødisk-kristne og den græsk-romerske kulturkreds) måtte suppleres med den nye tids mere praktisk anvendelige viden om den omgivende verden, som kunne omsættes i teknik, forstået både som færdigheder og apparatur.

I august 1856 skrev rektor Bendtsen i skolens årsskrift bl.a. følgende: ”Vi ville nu bede Muserne at tage Bolig her hos os; da skulle Kunster og Videnskaber, til hvis Dyrkelse Bygningerne nu indvies, lykkeligen trives hos os til Held og Gavn for Fædrelandet”. I den græsk-romerske mytologi var muserne inspirationskilden til udfoldelse inden for musik, sang, dans, digtning, skuespil, fortælling af heltehistorier og stjernetydning (de 2 sidstnævnte discipliner havde med forståelse og forudsigelse af menneskelivet at gøre). De ”musiske”

udfoldelser er således forstadier til de humanistiske fag, men for en almindelig betragtning ikke først og fremmest boglige. Senere i oldtiden udvides den almendannende undervisning med de ”7 frie kunster” (artes liberales), dvs. discipliner, som er passende for en fri mand, som ikke behøver at arbejde og derfor kun har fritid (på græsk ’skole’). Han skal kunne læse, tale og tænke klart, og derfor er de 3 basale ”kunster” eller færdigheder: grammatik, retorik og logik. Den dannede, sprogligt kompetente mand lever i en virkelighed, som han kan lære at bemestre v.h.a. de sidste 4 ”kunster” eller færdigheder: geometri, aritmetik, astronomi og musik. Dette er den klassiske antikke dannelsestradition, som er en del af baggrunden for rektor Bendtsens tanker.

Begrebet ’videnskaber’ tilhører en senere epoke, idet virkelighedens materielle interesser i middelalderen gradvist omformer kreativ tilværelseshåndtering til videnskabelige discipliner, som kan studeres. Ordet ’libe-

rales' fortolkes i middelalderen som afledt af 'liber' (bog) i stedet for af 'liber'(fri). De 7 frie kunsters indhold reduceres til boglige redskabsfag for præsternes kompetence som Bibelfortolkere, prædikanter og liturger (her bruges astronomien til fastlæggelse af helligdage i kalenderen). Således er den musiske dannelse blevet til boglig uddannelse. Derfor ville rektor Bendtsen sikkert oversætte LITTERIS ET ARTIBUS til "For ordkunst og videnskaber".

Den 5. september 1856, efter at rektor Bendtsen havde holdt afskedstalen i det gamle skolehus over for Domkirken, holdt biskop Daugaard indvielsestalen i det nye hus. Han talte om "Kundskab, Videnskab og boglig Konst", som han forsvarede mod tidens materielle interesser med påstanden, at kundskab er magt. Hvad det er for kundskaber, han tænker på, uddyber han i anledning af, at "…vi her deeltage i en Fest til Indvielse af et Sted, hvor boglig Konst skal dyrkes, og hvorfra Kundskab skal udbredes…". Han taler om "…Kundskab til Naturens Rige, til dens Kræfter og Love, til disses Anvendelse i Menneskelivet, og til Naturens Frembringelser."; videre taler han om "…Undervisning i Historie og Sprog." og endelig om "Religionskundskab…". Undervejs argumenterer han for nytten af disse kundskaber, som giver os magt over naturen, over os selv og magt til at gribe det evige liv. Til slut omtaler han skolen som "…et Sæde for Videnskab og boglig Konst og alt, hvad der danner Aand og Hjerte…". Biskop Daugaard ville sikkert oversætte LITTERIS ET ARTIBUS til "For boglig kunst og videnskab".

Hvis vi opsummerer sagen, kan vi måske sige, at LITTERIS repræsenterer det skrevne sprog, altså al slags litteratur, og desuden den lærdom, som litteraturen formidler. ARTIBUS står for kundskaber og færdigheder, som kan omsættes til praksis i en profession (det latinske 'ars' er en oversættelse af det græske 'tekne', som bliver til teknik) eller i anvendt videnskab. Det vil sige, at Ribe Katedralskole skal give en uddannelse, som både er baseret på bøger og knyttet til den reale verden omkring os, og derigennem forme mennesker, der kan gøre sig til herre over sig selv og alverden.

Skulle vi modernisere udtrykket, kunne vi sige "For viden og kompetencer" (den nugældende stx-bekendtgørelse taler om "…almendannelse, viden og kompetencer…"). Når vi hertil lægger biskop Daugaards ord om "…alt, hvad der danner Aand og Hjerte…", indser vi, hvad tradition vil sige: hvad enten vi siger LITTERIS ET ARTIBUS eller "almendannelse og studiekompetence", taler vi om det samme!

Bent Mortensen

Kilder:
Indbydelsesskrift til Højtideligheden paa Ribe Kathedralskole i Anledning af den nye Skolebygnings Indvielse…. Ribe 1856.
Indbydelsesskrift til de offentlige Examiner i Ribe Kathedralskole… Ribe 1857
Peder Skyum-Nielsen: Arveguldet. Danskernes værdier. Odense 2006.

Seks dage i the Big Apple

On July 7, 2008 late in the evening, we, six students from Ribe Cathedral School and our teacher, left Ribe train station. Our first destination was Kastrup Airport but our actual destination was Queens, New York.

We were part of an exchange program between Ribe Cathedral School and the Jacob A. Riis Settlement House, a non-profit organization which provides service to youths, adults and seniors in Western Queens. They offer possibilities and support as a help for people with few opportunities who wish to work for a better life for themselves and their families.

We were supposed to live with each our host family where a person of our own age would be our guide throughout the week. The neighborhood we stayed in was primarily Black, Latino and Asian, which made a walk with our hosts a very special experience. It was obvious that a Danish girl with long blond hair was not something you would see every day and for that reason people were very curious. Several times people who knew our hosts came up to us and wanted to hear who we were and where we came from.

Every day we were transported around New York along with our hosts and different employees from the Riis Center. We went to see many of the great tourist attractions.

Among other things we visited Ground Zero, the square where the World Trade Center's twin towers used to be. Not long before we came, they had started constructing at the location again, but you could still sense that something was missing between Manhattan's many skyscrapers. We also felt the consequences of the brutal attack on New York on September 11, 2001 in the shape of an obviously sharpened security in the entire city and, not the least, at the JFK airport.

Of course we also went to the Empire State Building, from which we were able to enjoy the fantastic view of the enormous city.

Furthermore, the trip also included visits to Chinatown, where we did a lot of shopping; Times Square, with dinner and arcade games at Dave & Buster's; Rockefeller Center, Central Park, South Street Seaport and New York Federal Reserve

Bank, where we were given permission to hold a real gold bar and saw the largest single stock of gold reserves in the world.

We were also taken to Lake Componce. An amusement park quite like Djurs Sommerland, which was located a two-hour drive from New York in the state of Connecticut.

We were also given the opportunity of seeing the world's largest firework display on July 4. One of the board members at the Riis Center owned a large building, and from the roof you had a view of the East River and Macy's enormous firework display. We and our hosts were invited to a party on the top floor. The place was full of people dressed in red, white and blue and there was a lot of great food. At nine o'clock we all went to the roof to see the amazing firework display.

A thing we had been warned of, and that was confirmed to us daily, was the American people's lack of punctuality. It was very clear that they were not in a hurry to get out of the door in the morning, and we always ended up leaving a lot later than we had planned. This, however, was only one of many cultural differences we experienced. Other things we can mention are: their priorities of things in their houses, their frankness and open-mindedness, their attitude to food, and so on.

Obligingness as well as kindness was definitely shown to us by our host families and by the rest of the locals that we met. They were very open towards us strangers and in a short amount of time we became part of the family. A lot was done to make sure that we were comfortable and felt at home.

Altogether it was an amazing, experience-packed and instructive trip, which we will never forget.

Sanne Jensen Dich

Grækenland rundt på 5 dage

Jeg deltog sidste år i en international konkurrence i faget oldgræsk, hvor det gjaldt om at oversætte en græsk tekst uden brug af andre hjælpemidler end en ordbog. Det lyder måske lidt tørt, men det er det bestemt ikke, når man som belønning for at have opnået flest point i Danmark får en gratis rejse til Grækenland!

Hvor de fleste andre påbegyndte endnu et år på Katedralskolen eller et studie, drog Anne G. og jeg i stedet glade og fro til Athen den 30. august. Der mødtes vi med lærere og elever fra de fleste øvrige lande i Europa (og også Mexico af uforklarlige årsager). Her skulle vi udsættes for alt fra madglade guides, Lars von

Trier-entusiaster, ugræske menuer, Viktor Krum-lookalikes, nygræsk propaganda samt lynvisitter på samtlige seværdige steder i Athen og omegn.

På 5 dage så vi intet mindre end Nationalgalleriet, Akropolis, Det Græske Uddannelsesministerium, det ny Akropolis-museum, Kap Sunion (der i øvrigt ligner Fanø), en græsk tragedie i Herodes Atticus-teatret, Thession, Nationalarkæologisk museum, øerne Hydra, Poros og Ægina (kendt for sin kolossalt store eksport af pistacienødder), Mykene, Napflion, Epidaurus-teatret, Kerameikos, Korinther-kanalen, Syntagmapladsen, det olympiske marmor-stadion, den græske agora, den romerske agora og en masse renlige og søde gadehunde. Jules Verne, gå hjem og vug!

Anna Mohr Larsen

To fag

To lærere i henholdsvis klassisk filologi og idræt skriver i det følgende om et emne, der særligt har optaget dem.

Systematisk mening

”Hvad i alverden fik dig dog så til at studere klassisk filologi!?”. Dette spørgsmål stilles ofte spontant, når det går op for folk, at jeg trods min akademiske uddannelse i oldgræsk og latin dimmitterede fra Ribe Katedralskole i 1997 som matematisk student. Jeg skal også gerne indrømme, at det tilsyneladende gab mellem matematikken og filologien er stort, men det er dog kun tilsyneladende. Under overfladen på disse tilsyneladende modpoler gemmer sig langt flere ligheder end modsætninger, hvad jeg selv måtte sande gennem mine år på universitetet.

Ungdomsårene

Som ung bondesøn fra Sydvestjylland, var det ikke oplagt, at jeg skulle på gymnasiet, men forbandet med en konstant undren over *hvorfor*, endte jeg der alligevel. Og naturligvis på matematisk linie, for hvem i alverden kunne tage sproglærernes evindelige pinderi udi grammatiske betegnelser seriøst!? Matematisk linie måtte om noget være portalen til en velbegrundet forståelse af *hvorfor*, og om ikke andet, så kunne den da bruges til noget konkret...

Jeg fik uden større sværdslag min studentereksamen i 1997 efter 3 år med en lang række indtryk fra de forskellige fag, men alle syntes de mig dog at lide under samme svaghed: intet fag ville tage stilling til de bagvedliggende spørgsmål; de eksperimentelle fag arbejdede med at indprente os selve fagenes systemer gennem en gold efterprøvelse af veldokumenterede forsøg, den smule samfundsvidenskabelige fag, jeg havde,

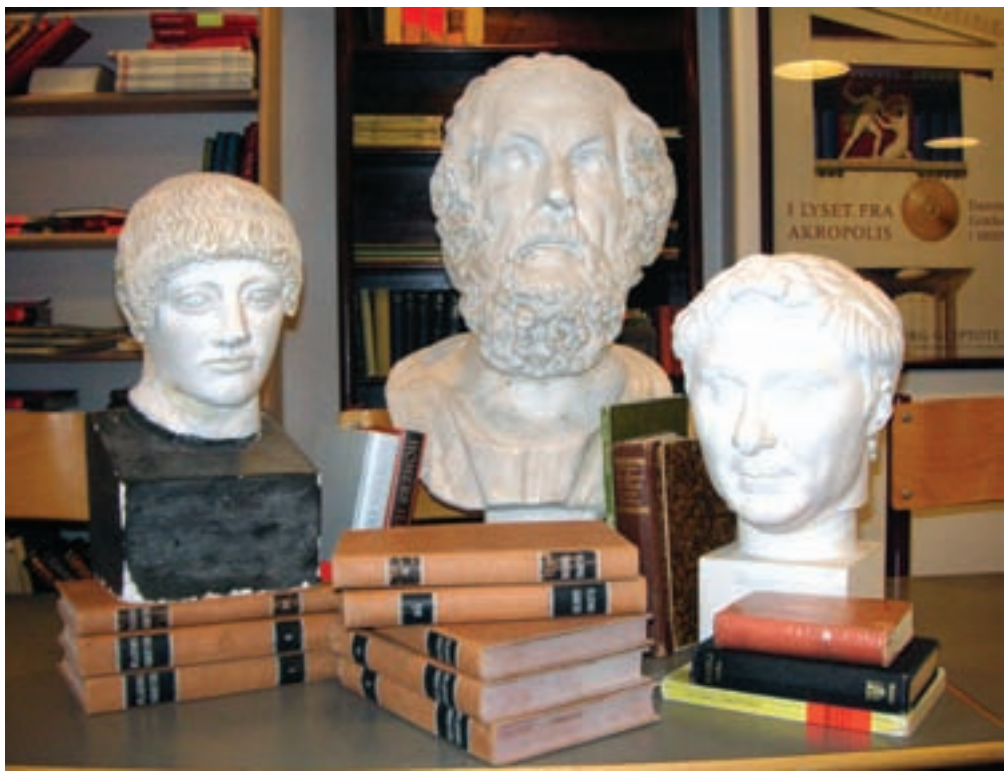

forekom mig udelukkende deskriptive og efterrationaliserende og de sproglige fag var for store dele baseret på enten grammatik, som jeg på ingen måde beherskede, eller litteraturteori, som jeg fandt uendelig navlebeskuende og intetsigende. Det eneste fag, der gav et lille glimt af det bagvedliggende *hvorfor*, var oldtidskundskab. Her fik jeg gennem læsning af Herodot, Sofokles og Platon lov at fornemme filosofiens ærefrygtindgydende tilstedeværelse! Her standsede vi ikke ved en teori eller et system, men blev med Platon ved at spørge *hvorfor*. Her kunne jeg endelig få lov at overveje selve grundlaget for tænkningen.

Jeg har senere erhvervet mig begreberne til at gennemskue min ungdoms higen, og kan nu sætte ord på, hvorledes jeg var mere interesseret i videnskabsteori og metode end konkrete resultater og anvendt metode. At jeg derudover, som så mange andre gymnasieelever reelt ønskede at flyve, før jeg kunne kravle rent intellektuelt, er et faktum, jeg ikke behøver komme yderligere ind på...

Som dimmiteret student i 1997 stod jeg altså med en matematisk studentereksamen, men med en brændende interesse for det filosofiske og antikken. Jeg fik mig et arbejde, så jeg havde tid til at overveje min fremtid, og i den periode undersøgte jeg så mulighederne for at studere antikken og dens filosofi. I første omgang vendte jeg mig mod historiestudiet, men der skulle man jo arbejde med så meget andet end antikken – faktisk kunne man kun komme til at arbejde temmelig sparsomt med den. I stedet opdagede jeg noget, der hed ”klassisk filologi”. Dette studium var præcist rettet mod antikken og dens litteratur, filosofi, historie etc., så det kunne jo ikke være bedre! Ganske vist skulle man lige lære sig oldgræsk og latin, stod der, men sprog havde altid faldet mig relativt let, så det så jeg ikke som det store problem. Jeg søgte studiet og blev i 1998 optaget på Århus Universitet.

Manddomsårene

På universitetet blev jeg klogere... i mere end én forstand. Det gik ret hurtigt op for mig, at jeg havde valgt det nok mest sprogligt orienterede studium af alle, og at oldgræsk og latin ikke kan læres gennem øret og uden brug af syntaktisk analyse. Altså var jeg nødt til at tilegne mig netop det grammatiske nomenklatur, som jeg i min gymnasietid havde fundet aldeles unødvendigt. Det blev en lang og sej kamp, men det var her jeg første gang begyndte at øjne den direkte sammenhæng mellem sprog og matematik; hvor sproget er et redskab til forståelse af mening, er matematikken et redskab til

forståelse af systematik, og grammatikken er overvejende systematisk. Så selv om jeg tilsyneladende havde skiftet retning fra det matematiske til det sproglige, var det nu netop kundskaber erhvervet gennem matematikken, jeg trak på i min indlæring af det sproglige system. I det stadig mere komplicerede arbejde med de antikke tekster og deres udsagn vedblev dette forhold også at gøre sig gældende: forholdet mellem systematik og mening. Jeg lærte ret hurtigt at opstille f.eks. modeller for læsning af tekster, men også ret hurtigt at disse modeller sjældent var dækkende for teksternes indhold; det systematiske kunne altså ikke nødvendigvis dekode meningen. Til gengæld var undervisningssystemet mere interesserede i, hvorvidt man beherskede modellerne end i, hvorvidt man kunne udlede mening. Det lærte jeg også hurtigt...

Gennem det meste af min tid på universitet benyttede jeg altså primært den kompetence, jeg havde tilegnet mig gennem de naturvidenskabelige fag og deres metode: at strukturere systematisk. Det er nu engang primært den kompetence undervisningssystemet honorerer. Jo, længere jeg nåede i uddannelsen desto mere udpræget blev dette forhold mellem mening og systematik, og det er også i den forbindelse, at jeg mødte en af mine bedste venner. Platon. Det var netop i mødet og arbejdet med hans forfatterskab, at jeg afgørende blev konfronteret med systematikkens mangler. Platons forfatterskab er en evig leg med netop forholdet mellem systematik og manglen på samme, og følgelig har skiftende tider kategoriseret ham som alt fra gal til genial – ingen kan reelt finde ud af, hvad han helt præcis mener. Som en gudsbenådet litterær skribent af uudtømmelige dialoger var Platon samtidig, hvad de fleste ikke er klar over, dybt dybt optaget af netop matematikken, men alligevel skriver han formentlig bevidst meget asystematisk. Dette er af mange blevet udlagt som en brist i hans filosofiske forfatterskab, men jeg vil hævde, at han netop tager konsekvensen af forholdet mellem systematik

og mening – det rigide system kan aldrig give egentlig mening, og den bevidste asystematik er altså en videreudvikling af systematikken. En videreudvikling man med en omdiskuteret term kunne kalde dialektik. Når jeg personligt er så fascineret af netop Platon, skyldes det altså netop, at han som ingen anden formår at appellere til både matematikeren og den sproglige i den enkelte person.

Alderdomsårene

Denne syntese mellem det systematiske og det meningsfulde, mellem det matematiske og det humanistiske, synes nu også at have bevæget sig ind i gymnasieskolen, hvor jeg i dag er beskæftiget. Med indførslen af AT-konceptet forsøger man jo netop at opløse den gamle opfattelse af det naturvidenskabelige, det samfundsvidenskabelige og det humanistiske fakultet som modsætninger, og i stedet provokere eleverne til at se sammenhænge i stedet for forskelle. Personligt hilser jeg naturligvis denne udvikling mere end velkommen, da den knytter an til mine erfaringer og ikke mindst flytter mere fokus over på gymnasiefagenes metodiske aspekt, hvad jeg selv savnede som gymnasieelev. Om dette AT-koncepts sammenkædning af fakulteterne så

kommer til at fungere i praksis, er et andet spørgsmål, for med min kære Platon ved vi jo, at skønt ideen altid er skøn, sand og god, så bærer alle følgende grader af efterligninger kun i stadig aftagende grad disse træk...

Knud Kalff

Adventurerace

Kongsøre Skov. Isefjorden. Slutningen af september måned. Lavthængende skyer bevæger sig hurtigt over nattehimlen. Nu og da skinner månen klart igennem. Klokken er 01:00, og i de sidste 10 timer er vi blevet testet i orienteringsløb, klatring og diverse samarbejdsøvelser.

Vi har netop sat fra land i vores kajakker, og forude venter 20 km kajaksejlads sydover. Vi er helt omsluttet af mørket og kan kun orientere os i forhold til hinanden ud fra de neonfarvede knæklys, som er monteret på kajakkernes stævn og agterdæk. De få lyde, som når ørerne, er vindens susen, bølgernes slag mod skroget og et lille plop, når pagajbladene sættes i vandet. Vi holder os tæt på kysten, men dog ikke så tæt at vi skal bruge for mange kræfter på at kæmpe os igennem brændingen ved land. Af og til tænder vi pandelampen for at tjekke kursen på kompas og kort, men ellers står den på navigation efter landskabets og kystens silhouet, der i korte øjeblikke træder tydeligt frem i månelyset. Hvad der skal ske, når vi kommer i land, ved vi ikke! En ting ved vi dog – målstregen ligger halvandet døgn ude i fremtiden!

Velkommen til adventureracing eller multisport, som det ofte kaldes på dansk. En sportsgren bestående af en blanding af udholdenhedsidræt og ekspedition, hvor team på 3-5 personer tilbagelægger store afstande hovedsageligt ved orienteringsløb, trekking, cykling, kano- og kajaksejlads. Undervejs bliver bjerge besteget, floder krydset og storslåede landskaber forceret. Alt dette foregår nonstop fra racet skydes i gang og til

målstregen passeres. Holdene bestemmer selv, hvor og hvornår de har brug for hvile og evt. søvn. Ligeledes er holdene som regel selvforsynende med hensyn til mad og drikke samt andet udstyr, der måtte være brug for til løsning af diverse opgaver undervejs i løbet. En adventureracer uden rygsæk er derfor et sjældent syn.

Dette kan lyde som en sportsgren kun for overmennesker, hvilket det i høj grad *ikke* er. Adventureracere findes i mange udgaver med hensyn til kropsbygning, alder, køn og beskæftigelse. Således vil man til konkurrencer rundt omkring i verden møde både spinkelt og kraftigt byggede yngre og ældre mænd og kvinder. Det er friluftsentusiaster og atleter – løbere, triatleter, vandrere, kano- og kajakpadlere og eventyrere. Det er blikkenslagere, advokater, undervisere, studerende, mor og far. Men hvad er det, som driver mennesker ind i denne unikke sportsgren?

Adventurerace har fanget min interesse i kraft af sportens alsidighed. Det er sjovt, der er konkurrence og spænding. Ydermere får man udfordret sin fysik, sin psyke og vilje såvel som sine evner til at samarbejde. Således gælder det ikke blot om at svømme, cykle, løbe og sejle så hurtigt som muligt, men i lige så høj grad om at have sine holdkammerater og ikke mindst sit hoved med sig. Det er en fantastisk oplevelse at passere målstregen med sine kammerater og dermed have gennemført et adventurerace, udelukkende som følge af kombinationen af et ideelt holdsamarbejde og ekstrem fysisk udfoldelse lige fra 3 timer til 10 dages varighed, hvor hver enkelt holdmedlems ressourcer er udnyttet optimalt. Endelig foregår adventurerace altid udendørs og på naturens præmisser. Man kommer således altid igennem smukke og spektakulære naturområder og efterlader kun sine fodspor.

Adventurerace har sine rødder i 1980´ernes New Zealand nogenlunde samtidig med triatlonsportens begyndelse. I starten lignede de to sportsgrene meget hinanden især på grund af det multidisciplinære og fysisk udholdende aspekt. Men mens triatlon blev en endags sportsgren med fokus på den individuelle præstation, udviklede adventurerace sig til en flerdags holdidræt med fokus på samarbejde og udnyttelse af hver enkelt holdmedlems færdigheder og erfaringer.

I 1983 blev det første ”rigtige” adventurerace, The Coast to Coast, afholdt på sydøen af New Zealand. Konkurrencen strakte sig over to dage, hvor topersonershold skulle kæmpe om at komme hurtigst fra øst til vest ved at cykle, sejle kajak og løbe i bjerge.

Det næste udviklingsstep inden for sporten blev præsenteret i 1989 af den franske eventyrer og journalist

Gerard Fusil. Han introducerede flere nye koncepter. De konkurrerende team skulle bestå af fem personer, heraf mindst én kvinde. Hele holdet skulle forblive sammen under hele konkurrencen og passere målstregen samlet. Ydermere skulle racet strække sig over flere hundrede kilometer og dermed have en varighed på adskillige dage. Endelig skulle holdene selv navigere, således at bestemte check-points blev passeret i rigtig rækkefølge. Resultatet af disse nye koncepter var fødslen af et af verdens hårdeste og længste adventurerace, The Raid Gauloises, som blev afviklet første gang i 1989 på New Zealand. Et tilsvarende løb er Eco Challenge, som mange kender fra tv-udsendelser på Discovery Channel. Dette løb blev første gang afviklet i 1995 i Utah, USA.

Siden begyndelsen på New Zealand har adventuresporten med stor hast bredt sig til hele verden, og i dag afholdes der adskillige løb af forskellig længde og varighed - også i Danmark. Blandt relativt mange løb kan nævnes:

- Århus CoastZone Challenge (www.aacc.dk) med en elitedistance og en eventyrdistance. Vindertiden for elitedistancen forventes at være 10 timer med et maksimalt tidsforbrug på 16 timer. Eventyrdistancen kan gennemføres på ca. 3 timer.
- DTU Adventurerace (www.dtuadventurerace.dk). Her findes ligeledes en lang og en kort distance med en varighed af hhv. 30-40 timer og maks. 24 timer.
- Firma Multi Motion (http://www.dfif.dk/im/motion/firma_multi_motion.asp) afholdes flere steder i landet og er for alle, der gerne vil udfordre krop, psyke og samarbejdsevner. Der er 3 distancer: 30, 55 og 90 km.

Det er mørkt, skyfrit og temmelig koldt. Klokken er 03:00, og vi stryger af sted på vores rulleskøjter mod sidste check-point inden mål på DTU i Lyngby. For ca. halvandet døgn siden sad vi i vores kajakker på Isefjorden. Til trods for at vi ikke har sovet og hvilet de sidste 39 timer, er vi godt kørende. Søvnmanglen har dog spillet os et lille puds, eftersom vi på skift har set mærkelige figurer, heriblandt et par trolde og en enkelt heks. Men tanken om at vi om 1 time passerer mål- stregen har givet fornyet energi. Nu er der kun en vej - og det er fremad.

Jesper Skov-Jensen

Kommentar: Jesper Skov-Jensen er sammen med holdet Adventureracers.dk nordisk mester 2008 i herreklassen.

Yderligere information om sporten kan findes på:

- www.adventureracers.dk
- www.ardk.dk
- www.sleepmonsters.dk
- Tre hurtige skridt til at komme i gang. http://teamfusion.dk/ny%2bi%2bsporten/s%25c3%25a5dan%2bkommer%2bdu%2bi%2bgang/

Ribe Katedralskoles lærere, ledelse og kontorpersonale på studierejse til Bruxelles 4. - 7. november 2008

Ribe Katedralskole har efterhånden en fast tradition for, at lærerne, ledelsen og kontorpersonalet tager på studierejse til en europæisk storby ca. hvert 3. år for at lære andre landes uddannelses- og undervisningssystemer at kende. Dette giver mulighed for at vurdere det danske system og ens egen plads i det – ofte med et mere positivt indtryk end før studierejsen. Tidligere studieture er gået til London, Berlin, Amsterdam og Skt. Petersborg.

Temaet for studierejsen til Bruxelles var "Globalisering og undervisningstendenser i Europa", og programmet var todelt: EU og Belgien. Vi besøgte EU-Kommissionens Generaldirektorat for Uddannelse og Kultur, hvor vi også hørte om Region Syddanmarks lobbyarbejde i Bruxelles; ligeledes besøgte vi Europaparlamentet og mødte en dansk EU-parlamentarikers assistent, som fortalte om aktuelle sager.

Mest interessant for en lærer er selvfølgelig skolens virkelighed og dagligdag. Vi besøgte Det Flamske Undervisningsministerium, hvor vi fik et overblik over det flamske uddannelsessystem og et mere detaljeret kendskab til de 12-18 åriges skolegang. Vi besøgte redaktionen på et blad, som udgives af ministeriet, og som i for-

skellige udgaver henvender sig til forskellige elevgrupper, til forældre og til lærere.

Prikken over i'et er skolebesøg. Vi besøgte en af Belgiens 7 jesuitiske skoler (faktisk går 75% af alle belgiske børn i en katolsk præget skole) og Den Skandinaviske Skole (ikke at forveksle med Europaskolen, som den danske stat er med til at finansiere – Den Skandinaviske Skole er totalt overset). På begge skoler fik vi en åbenhjertig beskrivelse af dagligdagen – især på den jesuitiske skole var der en varm stemning, som fik spørgsmål og svar til at svirre i luften.

Hvad er så hovedindtrykkene efter sådan en studierejse? For det første oplevede vi meget tydeligt, hvor stærkt et magtinstrument sproget er. I det tilsyneladende håbløst splittede Belgien (et franskpræget Wallonien i syd og et hollandsk præget Flandern i nord) afspejler de to sprog, fransk og flamsk, magtstrukturen i landet, og samtidig bruges skolernes sprogundervisning som et middel til at holde sammen på landet. For det andet bliver vi som lærere endnu engang bekræftet i den overbevisning, at lærere i alle lande er ens – systemerne er forskellige.

Bent Mortensen

Ribe Katedralskole testskole på ”Fra Darwin til bioteknologi”

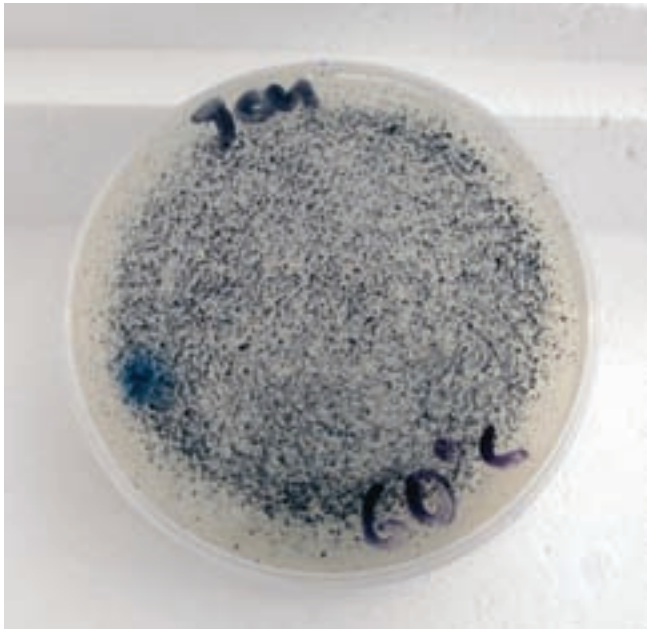

Billedet af Jons petriskål ovenfor, kan måske give associationer til det berømte foto af Alexander Flemmings petriskål med vækst af den svamp, der gav anledning til opdagelsen af penicillin? Men det bliver nok aldrig helt så berømt! Og dog – vi ved endnu ikke om bakteriekolonien nede til venstre (ved det blåfarvede område) i skålen repræsenterer en spændende type, der kan levere varen, til udvikling af enzymer til næste generation af bioethanol!

Studieretningsklassen 3.y, med biologi A, matematik B, kemi B og idræt B, har i sidste skoleår fungeret som testklasse (sammen med klasser fra Nørre Gymnasium og Ordrup Gymnasium) på et spændende, innovativt, undervisningsmateriale, der er udviklet på Biotech Academy, under DTU. Udover at fungere som undervisningsprojekt indenfor gymnasielæreplanen i biologi, er der også tale om virkelig forskning i samarbejde med Novozymes, og Novozymes har derfor sponsoreret kostbart udstyr samt et antal rejsegavekort à 5.000,- pr elev, til den gruppe, der finder de mest spændende mikroorganismer, der kan bruges i den fremtidige produktion af bioethanol. På lang sigt en forskning, der kan være med til at standse de klimaændringer, vi er vidne til i øjeblikket.

Et af eksperimenterne går i korte træk ud på, at eleverne skal på gèn-jagt i naturen! Det, der skal ledes efter, er mikroorganismer, der producerer et specielt enzym, en cellulase, der kan nedbryde cellulose. Mikroorganismerne bliver opdyrket ved forskellige temperaturer af eleverne og testet for enzymaktivitet på skolen (er der aktivitet ses det som en blå plet, som på Jons plade ovenfor), og de bedst egnede kolonier bliver så rendyrket og analyseret for DNA-sekvenser. Det foregår med meget kostbart udstyr (PCR-maskiner m.m.), som skolerne normalt ikke selv har råd til at anskaffe. Det er lykkedes at få Novozymes til at sponsorere flere klassesæt af dette udstyr, og det udlånes så til gymnasier i den periode de deltager i projektet. DNA-analyserne, som eleverne har lavet på skolerne, sendes rent faktisk til Novozymes forskningafdeling, der så analyserer videre på dem, via store internationale databaser. Og måske finder man noget interessant, der kan bruges i den højaktuelle forskning, med at lave 2. generations bioethanol ud fra celluloseholdigt biomasse i stedet for ud fra majs og andet, der ellers kunne bruges som fødevarer.

Biotech Academy kontaktede allerede i efteråret undertegnede, og Katedralskolen havde så før påske besøg af Novo Science Ambassadør Juliane Charlotte Thøgersen. Hun er studerende på DTU og har udviklet det spændende og nyskabende undervisningsmateriale med titlen: Fra Darwin til bioteknologi. Projektet indeholder både teoretiske artikler om evolution og biodiversitet, samt spændende eksperimenter.

Hun holdt et oplæg om projektet og bad eleverne om at evaluere og hjælpe med at udvikle og forbedre tekster og øvelsesvejledninger. Under besøget instruerede hun eleverne i det første forsøg, hvor man i laboratoriet kan se, at bakterier ret let, ved konjugation, kan få nye egenskaber som for eksempel resistens mod antibiotika. Senere udførte klassen selv et evolutionseksperiment, og derefter gik så den store gen-jagt for Novozymes i gang. Eleverne skulle nu på deres hjemegn indsamle prøver af jord, mudder, kompostdynger o.l. – de skulle udvælge biotoper, som de med deres biologiske baggrundsviden, vurderer har særlig stor sandsynlighed for at indeholde cellulosenedbrydende bakterier. En fik den gode ide, at indsamle prøver under en stak halm, der havde ligget det samme sted i årevis, og man kunne derfor have en hypotese om, at der var opformeret flere typer halmnedbrydende bakterier på stedet. Prøveudtagningsstederne registreres nøjagtigt og koordinaterne plottes via internettet ind på et kort og efterhånden som flere gymnasier kommer til at deltage, vil man få kortlagt store dele af Danmark for mikroorganismer med gener for cellulosenedbrydende enzymer. Med Ribe Katedralskoles store opland dækkes allerede i testrunden et stort område – og måske er det netop her, man finder den ultimative cellulosenedbryder, der kan anvendes i Novozymes videre udvikling af teknologien til bioethanolfremstilling!

Det er ikke første gang Ribe Katedralskole er udvalgt som testgymnasium. I 2004 deltog en klasse i den daværende Landbohøjskoles undervisningsmateriale: Tjek på Biotek, hvor man laver gensplejsning på planter. Forsøget udføres nu rutinemæssigt på landets gymnasier.

Jørgen Baungaard Hansen

Naturvidenskabsfestival 2008

Hvert år i uge 41 løber Naturvidenskabsfestivalen af stabelen. Festivalen har hver år sit særlige tema, der danner udgangspunkt for de mange aktiviteter, der foregår over hele landet i løbet af festivalugen. Årets tema var *Liv og bevægelse*. Vi havde på Ribe Katedralskole, efter nogle års pause, besluttet os for at deltage igen. Deltagelse i festivalen kan foregå på mange niveauer, fra store udadvendte arrangementer, til besøg af en foredragsholder på et lille valghold – vi lå cirka midt imellem med to foredrag i Rundgangen for dels fysikholdene og dels A- og B-niveauholdene i kemi.

Det første foredrag var af Lektor Henrik Sørensen, Institut for Idræt, Aarhus Universitet, der fortalte om et samarbejde, han havde haft med kuglestøderen Joachim B. Olsen op til sommerens OL, for at forbedre Joachim B. Olsens kuglestød. Det skete ved at analysere stødene ved først at lave avancerede målinger af kuglestødene og derefter lave fysiske modeller for kuglestødene. Foredraget viste på en spændende måde, hvordan fysik kan anvendes til forskning inden for et helt andet fag.

Det andet foredrag var af Rasmus Lundsgaard, der er forskerstuderende (PhD-studerende) på Institut for Kemiteknik, DTU. Foredraget handlede om plastic og om, hvilke stoffer plastic egentlig består af. Rasmus Lundsgaard forklarede og demonstrerede blandt andet, hvad det er, der gør plastic til så nyttigt et materiale, men også hvordan de tilsætningsstoffer, der er nødvendige at tilsætte til plasticen, udgør en fare for helbred og miljø. Heldigvis fortalte Rasmus også om sit eget forskningsprojekt, der skal hjælpe os med at få bedre og "sundere" plastictyper.

I 2009 er der igen naturvidenskabsfestival. Denne gang med temaet *Byggesten*. Vi regner med at være på banen igen...

Morten Høyrup

Rasmus Lundsgaard forklarer om plastic.

Vadehavsjazz på Ribe Katedralskole

Som en del af Vadehavsfestival Springflod optrådte bandet Rythmic Oysters en eftermiddag i august for elever og ansatte på Ribe Katedralskole. Rythmic Oysters består af studerende ved musikkonservatorier i Holland, Tyskland og Danmark – et af bandets medlemmer er tidligere elev på Katedralskolen, så hun fik naturligvis en ekstra varm hånd fra publikum. På programmet var forskellige – kendte og mindre kendte – salmer og viser med reference til Vadehavet, udsat for jazzede, rytmiske arrangementer fra musikernes egen hånd. Koncerten gav eleverne et afbræk i den daglige undervisning og en mulighed for at opleve en del af Vadehavsfestival Springflod, som hvert år løber af stabelen med diverse arrangementer i hele vadehavsområdet fra Esbjerg til grænsen.

Joakim Mortensen

Cappuccino

Solen er for længst gået ned, da jeg bevæger mig ud i det charmerende natteliv i byernes by. Byernes by, den aldrig sovende by, byen der kan fortælle utallige historier fra vores forfædre, Rom. Luften er opfriskende og lun, da jeg placerer mig på Piazza Navonas bedste café tæt på den tændte terassevarmer. Den evigt muntre tjener bringer straks de læderindbundne menukort, og jeg slår straks op på kaffe siden. I Italien kan man bestille utallige varianter af kaffe. De stærke, de milde, de søde osv. Kaffe-kulturen har fået et godt tag i Italien, og selv det kolde nord er ved at lære dem kunsten efter. Utallige kaffebarer finder deres vej til de danske gader, og tilslutningen er stor. Globaliseringen stikker sit ansigt frem i alle livets aspekter. Ikke kun føler vi, at afstandene til fjerne destinationer bliver kortere, kulturelle traditioner og skikke udveksles som aldrig før landene imellem. Vi vil ikke længere føle os tvunget til at rejse langt væk, for at få f.eks. en god smagsoplevelse. En kort gåtur ned til hjørnet af gaden føles tilstrækkelig. Til trods for de korte afstande vi i dag har til en udenlandsk smagsoplevelse, ønsker vi ikke at gå på kompromis med kvaliteten. Vi ønsker stadig at opleve den sydlandske aftenstemning, så snart vi tager den første mundfuld.

Som jeg sidder her og indsuger indtrykkene fra pladsen omkring mig, giver jeg mine tanker lov til at vandre. Min cappuccino giver mig ikke kun en fantastisk smagsoplevelse, men giver mig også en forståelse af den globalisering jeg lige nu, i dette sekund er vidne til.

Bløde toner og dæmpede stemmer strømmer ud fra kirken Sant' Agnese, som ligger på Piazza Navona. Det er midnatsmessen, som stille melder sig. Folk fra alle verdensdele og forskellige trosretninger inden for kristendommen går ind, tænder lys og er stille. Det er utroligt smukt at være vidne til et sådant fredfyldt og højtideligt skue, og alt dette kan jeg sidde og iagttage fra min plads ved café-bordet. Mig og min cappuccino.

Piazza Navona, som er tidligere væddeløbsbane, er smukt udsmykket af store kunstnere, bl.a. Bernini. Hvis bare sten kunne tale! Denne plads, der i mange år har været mål for tilrejsende, og inden da var et mødested for romere, må have utallige historier at fortælle. Mange fødder har betrådt netop de samme sten, som mine fødder lige nu betræder. Måske har de hastet forbi for at nå en forestilling i Colosseum. Denne tanke skræmmer mig en smule, eller rettere, de gamle romere skræmmer mig en smule. Alle typer og aldre valfartede til Colosseum for at se andre mennesker blive pint og dræbt. Og ikke kun mennesker, men også dyr var udsat for den ondskab, der herskede i denne form for underholdningsbranche. Men måske er det for nemt at dømme vores forfædre som kolde og kyniske mennesker, der kun tænkte på deres eget ego. På en måde passer det jo godt til beskrivelsen af det moderne menneske anno 2008. Dengang undskyldte man ofte mordene med, at ikke alle mennesker var lige, nogle var simpelthen ikke mere værd end at blive ofret for andres fornøjelses skyld. I dag er det bandlyst endda at tænke sådan, vi føler selv, at vi har udviklet os og det til det bedre. Men dybest set tror jeg ikke, vi er så langt fra de glade romere omkring år 70 f.kr. Vi ønsker at fremstå som mere sofistikerede mennesker, der har styr på menneskerettigheder og dyrevelfærd. Men det til trods er vi hver dag vidne til utallige uretfærdigheder. I Danmark er det godt nok ikke sådan, at vi går rundt og er lystmordere for at behage vores statsminister, men menneskers menneskesyn kan nogle gange ryste mig dybt. Netop på grund af globaliseringen er det heller ikke længere nok, at vi kun tænker på vores eget land og dets fremgang. Som verdensborgere har vi et medansvar for

befolkninger i andre lande. Det er skræmmende så meget folk i Afrika kan lide, uden det vækker synlig interesse i vores overfyldte hverdag. Vi ”glemmer” vores medmennesker i vores egen jagen efter lykke. Eller i hvert fald det vi i dag definerer som lykke. Jeg tror, der kan være lige så meget hvis ikke mere lykke i at sætte tid og penge af til at hjælpe nødlidende.

Som jeg sidder her og filosoferer, føler jeg mig ussel over at have brugt en pæn sum penge, så jeg kan nyde en kop kvalitets cappuccino og pleje mit ego.

Nu kan jeg og de andre café gæster ikke længere se os fri for de utallige gøglere, der holder til på Piazza Navona. En aldrende, men dygtig tryllekunster liner op lige foran mit bord, og går med høj røst i gang med sit show. Han er dygtig, og jeg må af og til vende mit ansigt væk, da det ser så livagtigt ud, når han langsomt stikker sablen i halsen og gennem halsen. I forhold til de mange påtrængende gadesælgere er denne tryllekunster ydmyg og sympatisk. Han vinder stor velvilje hos publikum, og det er vel netop også derfor, han høster så meget på sit lille show. Jeg giver ham min del, og får tilmed lov til at tage et billede. Længe efter hans optræden sidder jeg med et smil på læben, for med få midler gjorde han fantastiske tryllenumre, og underholdningsniveauet var meget højt.

Det er begyndt at blive en smule køligt at sidde stille. Jeg føler dog ingen trang til at skynde mig væk. Der er et eller andet magisk over dette sted. Jeg ved ikke om det er pga. den fantastiske cappuccino. Eller måske bare en blanding af det hele. Jeg har i hvert fald haft en fantastisk aften ved det lille café bord på Piazza Navona. På kort tid har jeg været hele jorden rundt, og det kun pga. en kop cappuccino.

Anne Marie Burgdorf

Byen, hvor kulturen blomstrede

Ved første øjekast kan London virke som et mylder af små, anonyme mennesker, der ligesom myrer i en myretue vandrer rundt i en endeløs søgen efter en mening med at vandre rundt. Denne ligegyldighed over for andre mennesker er at finde i hver en storby, troede jeg, men min første opfattelse af London blev brat kastet bort, da jeg ankom til denne by. Endeløse rækker af forskelsløse murstenshuse langs de farlige veje med biler kørende i den forkerte side kunne ikke ændre, at atmosfæren var *hyggelig*. Det er ellers et godt, gammeldags dansk ord, der ikke kan oversættes til engelsk på en måde, så det stadig indeholder det samme, men ikke desto mindre kan jeg kun beskrive atmosfæren med det ord. Jeg blev forbløffet. Intet mindre. Flokkene af mennesker af alle racer og fra alle nationer var anderledes, end man ville opleve i andre byer. Folk var høflige. Det var som et helt andet land. Hvilket det jo også var.

London er en by fyldt med kulturelle oplevelser, og byen er især kendt for de mange musicals, der hver eneste dag bliver fremført. Dette kulturfænomen kan ledes

tilbage til slutningen af 1500-tallet, hvor en lang række teatre blomstrede op. Teatret udsprang af en folkelig tradition, og kontakten mellem skuespilleren og publikum var en helt anden end i dag. Der var intet fortæppe, og skuespillene blev spillet om eftermiddagen, så solens stråler kunne lyse scenen op. Nærheden blev mere intens. Folk fra alle sociale lag mødte frem og hujede og kastede rådne æg (hvis de vel at mærke ikke kunne lide stykket), og tilråb var særdeles almindelige. Dette fortalte den engelske tour guide, da vi var på et besøg på The Globe. Nu er det selvfølgelig ændret i tidens løb, og musicals er en stor turistattraktion, hvor man ikke længere må medbringe sine egne madvarer. Én af de mest berømte musicals er Les Misérables, som vi var inde og se. Min oplevelse blev desværre forringet af, at vores pladser var på *the stalls,* altså parkettet. Over os var to balkoner, hvor folk sandsynligvis kunne se en hel del mere af, hvad der foregik på scenen. Jeg tror egentlig ikke, jeg nogensinde fik fat i hele handlingen, men imponerende – dét var det! Hver eneste fremførelse af stykket indeholder 392 forskellige kostumer – og de er ikke helt billige, sagde back stage tour guiden – og 31 parykker. Gennem 3 timers spil og sang blev vi introduceret for Jean Valjean, adoptivdatteren Cosette og utroligt mange andre spændende karakterer, og vi fulgte dem i en lang årrække af deres liv med krig og kærlighed i Frankrig. Et teater er faktisk et samfund i miniatureform, og selve opbygningen af teaterscenen er som den tredelte verden: helvede, jorden og himlen. Dette gjorde det i høj grad nemmere for den britiske befolkning at forholde sig til skuespil og musicals. Et sådant samfund i et samfund gjorde, at borgerne kunne samles om noget specielt, og jeg vil påstå, at et lignende sammenhold stadig eksisterer. Teatret var jo et mødepunkt for alle, og publikummet er ikke blevet mindre i dag. Netop på grund af de utallige kulturelle tilbud rejser mange forhåbningsfulde kunstnere til London, der af adskillige kaldes Europas kulturelle midtpunkt. London er faktisk ikke bare én stor by, men består af en masse mindre byer og landsbyer, der efterhånden er vokset sammen til én sammenhængende og farverig storby. Hver bydel har bevaret sit særpræg, og det er med til at give byen sin mangfoldighed og specielle atmosfære. På min tur ud i Londons natte- og byliv var det især tydeligt. Alt er jo også anderledes i mørke. I dette mørke blev atmosfærens hyggelighed intensiveret, og byens lys i gaderne og butiksvinduer gav det hele et vidunderligt skær af personlighed. En anden ting, der er at finde i London, er museer. De findes stort set overalt i byen, men vi udvalgte nogle få. Vi besøgte blandt andet British Museum, hvor the Elgin Marbles er at finde. Det er friser fra Parthenon-templet i Athen. Lord Elgin tog omkring halvdelen af de mest intakte friser med tilbage til England i starten af 1800-tallet, og nu er England blevet stærkt kritiseret for ikke at ville levere friserne tilbage. Ikke desto mindre er disse kunstværker imponerende, og vi blev begejstrede sat i gang med at beundre dem tæt på og i detaljer ved at tegne dem. Det var interessant at se dem i virkeligheden, for

på skolen hænger nogle gipskopier af netop disse. Besøg på museer kan godt være anstrengende for gymnasieelever, og derfor var det også nærliggende at lade os tage ud på shoppingture. De gik blandt andet til Camden Market, der måske er en af Londons største turistattraktioner. Det er et enormt marked med boder af alle arter. Alternative væsner med plastichår var lige så nemme at finde som almindelige, forvirrede turister i dette virvar af ting og sager. Her blev jeg endnu en gang forbløffet.

Byens indflydelse på kulturelle og kunstneriske udtryk er enorm. Mine oplevelser var overvældende, og jeg ville nyde at vende tilbage til kunstens axis mundi, hvor alverdens kulturer og kunstobjekter er samlet. Opblomstringen af Londons kunst er ikke stoppet, og jeg tvivler på, at den nogensinde vil.

Marita Straarup

Tribute to London

(Haiku rap)

London
It was very fun
To see the Lion
(King)
"You sexy thing"
Said by Marita's Tesco fling

To get to Camden Town
Go down
And take the Underground
Millions of people - fuck
We saw a duck
Good luck?

We got a chance
Laban dance
very fanc
(-y)
To be or not to be
Said Shakespeare in the Globe that we
(visited)

Les Miserables musical
Made us fall
(asleep)
In the street
That was fun
London

(Det skal siges med den rigtige rytme og betoning, så det rimer)

Simone Stenderup, Camille Roth og Marita Straarup

Danske elever blev tyskere for en uge

I uge 39 bevægede en gruppe elever og en lærer fra Ribe Katedralskole sig mod Zittau i det tidligere Østtyskland. Her skulle de bo hos hver sin tyske familie og opleve det tyske hverdagsliv i denne del af Tyskland. Dette medførte både nye bekendtskaber, gode og sjove oplevelser samt en håndfuld komiske misforståelser.

Vi startede ugen med at blive indkvarteret hos hver "vores tysker" søndag aften. Her fik vi det første indtryk af deres utroligt store gæstfrihed i form af en varm velkomst med bl.a. flere retter mad.

I løbet af ugen blev vi hver især præsenteret for den tyske kultur på forskellige måder. En dansker kom i vildrede, da han efter et forvirret øjeblik kom til at sige ja til, at han var katolik, mens han i virkeligheden er protestant. Dette førte til indøvelse af Fadervor på tysk, et værelse fyldt med kors og en dansker, der pludselig ikke kunne redde sig ud af en akavet situation.

I ugens løb oplevede vi Zittau på mange forskellige tider af døgnet, bl.a. gennem skolegang på vores værtselevers gymnasium, Christian Weise Gymnasium, om morgenen, gentagne cafébesøg om eftermiddagen og middelalderrundvisning i den mørke nat.

Der blev også tid til et 2-døgns langt besøg i Polen, hvor vi blev indkvarteret på et ungdomshotel i byen Krakau. Inkluderet i denne tur var en guidet rundvisning i den tidligere koncentrationslejr Auschwitz. Det vakte voldsomme følelser hos alle, og vi blev mange erfaringer rigere.

I Polen blev der også tid til en shoppetur i Krakaus gader, hvor mange zloty (polsk valuta) blev brugt.

Efter en uge fuld af oplevelser afrundede vi turen med en 15 timers lang togtur til Danmark. De fleste var godt trætte og sov det meste af hjemturen væk, mens andre formåede at fare vild i en elevator på banegården i Berlin.

Vi ser nu frem til uge 11 i 2009, hvor det bliver de tyske elevers tur til at besøge vores flade land med marsk og vadehav. En stor kontrast til Zittaus bjergrige landskab som vi også oplevede på tæt hold. Vi håber, at de får en lige så god uge i Ribe, som vi har haft i Zittau.

Selvom vi havde haft en utroligt hyggelig, spændende og lærerig uge i det tyske, var glæden dog stor, da der over højttaleren i toget lød "Næste station: Ribe Banegård".

På vegne af 2g tyF/3, Ribe Katedralskole.
Camilla Jensen og Anette Borggaard

Borgen på Oybin.

Besøget i koncentrationslejren Auschwitz – Birkenau

Da klokken slog 7.00 foran Christian Weise Gymnasium i Zittau, drog vi af sted med bus mod Polen. Vi blev hjemmefra tilbudt at komme på udflugt til Auschwitz, Dresden eller Prag, og med demokratisk håndsoprækning vejede udsigten til at se en af verdenshistoriens største tragedier tungest.

Efter 7 timers kørsel gennem Polens kuperede og forladte landskaber, hvor vi hyggede os med kortspil, søvn

og sang, rullede vi ind i byen Auschwitz, hvis museum og forhenværende koncentrationslejr var udflugtens formål.

Grundet fejlkoordinering i buschaufførens indre GPS fik vi i løbet af 5-10 minutter set udryddelseslejren fra alle tænkelige vinkler, hvilket satte en dæmper på den muntre stemning. Vi var alle spændte på at se lejren, vi havde hørt så meget om.

Navnet Auschwitz dækker egentligt over to lejre. I den ene lejr, Auschwitz 1, boede SS'erne, de fanger, der arbejdede der, og til sidst dem, der var i lejrens fængsel, den berygtede "blok 11". I den anden lejr, Birkenau, boede der kun fanger. De boede i modsætning til den anden lejr ikke i murstenshuse, men i hestestalde bygget i træ. Vores rundvisning startede i Auschwitz 1.

Da vi kom ind i museumsbygningen, blev vi udstyret med et head-set og en polsk, tysk-talende guide, som grundet hendes accent var lidt svær at forstå. Det var med blandede følelser, vi herefter trådte ud af museumsbygningen. Alle de ting, vi før havde set på film eller hørt om, var pludselig foran os, og med et begyndte det at regne. Som resultat af regnen blev der dannet flere og flere pytter, og nogle begyndte at fryse.

Da vi kom til lejrens kendte port med de malplacerede ord "ARBEIT MACHT FREI", fortalte vores guide, at tusinder af fanger hver dag skulle gå gennem porten efter at have arbejdet hårdt fra tidlig morgen til sen aften. Det satte gang i tankerne, og vi ledte efter en følelse, der kunne dække vores medfølelse for fangerne og samtidig udtrykke vores foragt og had til nazisterne, men vi stod bare tomme tilbage.

Nogle af barakkerne i Auschwitz 1 var indrettet som installationer eller udstillinger, der viste, hvilke forhold jøderne levede under. Det var så forfærdeligt at se. I den ene barak var der, i hvert af rummene, en eller flere glasmontrer, der fyldte hele rummet. En var fyldt op med sko fra top til bund, en anden med kufferter, hvor der stod navne, adresser og de obligatoriske gule jødestjerner på dem. Til sidst kom vi ind i et rum, der var

helt som de andre. Her var dog et lidt dæmpet lys, og det lugtede lidt anderledes, så vidt vi husker. Den ene side af rummet var én stor glasmontre med flere hundrede kilo menneskehår. Der var krøller og fletninger fra flere hundredetusinde døde mennesker. Det var så ulækkert og ubehageligt at se, og en enkelt af os blev helt ude af rummet. Guiden fortalte, at der ved befrielsen blev fundet 7 ton hår i lejren.

I den 3. barak, vi kom ind i, hang der billeder af fanger. På den ene side hang mændene, og på den anden side kvinderne. Nogle så fuldstændig udmattede og livstrætte ud, andre forvirrede og urolige med store øjne, men alle havde stribet tøj på, og nedenunder stod der, hvornår de ankom til lejren, og hvornår de døde i lejren. De fleste nåede ikke at være der 1 år.

Den sidste barak, vi så, var "Blok 11", altså fængslet. Her blev fangerne pint og plaget, til de døde af udmattelse. Tanken om, at nogen kunne gøre sådan noget ved andre, gav og giver os myrekryb, men noget af det, der berørte os allermest, var at de fleste af lejrens SS'ere nåede at flygte og derfor ikke blev retsforfulgt.

Inden turen gik til Birkenau, blev vi vist ind i et krematorium, hvor der stadig stod ovne med lugerne åbne.

Det var særligt ubehageligt, når man tænkte på at det rum en gang havde været brugt, og flere af os kom også hurtigt ud igen.

Birkenau ligger 1,5 km fra Auschwitz 1 og er kæmpestort. Barakkerne, som står tilbage nu, er rekonstruktioner, men de gav alligvel et skræmmende indblik i fangernes forhold. Barakkerne skulle egentligt huse 52 heste hver, men i hver barak boede der i stedet 400 mennesker stuvet sammen i køjer i 3 etager og med 5 fanger i hver køje (ca.1,5m x 2 m). Selvom det var meget forfærdeligt at se, var det med andre følelser end i Auschwitz 1. Vi ved ikke hvorfor, men vi tror, at de fysiske beviser havde været alt for belastende.

Rundvisningen sluttede meget symbolsk i mindelunden, hvor vi ligesom kunne give slip og lægge det bag os, så godt som vi nu kunne. Herefter gik vi samlet ud af porten, og alt imens var regnen mere eller mindre stoppet.

Det var en meget spændende, rørende og mindeværdig tur.

Didde Boisen Andersen, Rasmus Ejbye-Ernst og Thomas Nymand Nielsen

Ribe Katedralskole får nye laboratorier og flere klasselokaler

Ribe Katedralskole forbereder den næste større udvidelse siden sidste byggeri fra 2003, der gav en ny bygning i Gravsgade, et nyt stort laboratorium i forlængelse af Rundgangen samt det ny bibliotek.

Denne gang har skolen fået en bevilling på 13 mill. kr. til at bygge 2 nye laboratorier og 2 nye klasselokaler for. Bevillingen er givet af Undervisningsministeriet som svar på skolens ansøgning om at få mere kapacitet og bedre forhold for de naturvidenskabelige fag.

Baggrunden for bevillingen er Katedralskolens overtagelse af hf-kurset ved Ribe Seminarium. Ribe Katedralskole har siden august 2008 haft 4 hf-klasser i tillæg til de 18 gymnasieklasser. Det har givet behov for en forøgelse af antallet af klasselokaler og laboratorier til de naturvidenskabelige fag.

Skolen har i dette skoleår løst sine pladsproblemer ved at leje lokaler på Bispegade Skole og lægge noget af laboratorieundervisningen i almindelige klasselokaler. Dette er ikke en holdbar løsning på længere sigt. Det er det problem, et nyt byggeri skal løse.

Det er planen, at der skal opføres en ny bygning på den nuværende parkeringsplads i Sviegade. Den skal stå færdig ved årsskiftet 2009/2010 og indeholde 5 nye klasselokaler – 3 i underetagen og 2 på 1. sal. Den kommer til at ligne bygningen i Gravsgade, der indeholder arkitektoniske elementer fra skolens øvrige bygninger og passer godt i gadebilledet. Der føres i øjeblikket forhandlinger med Esbjerg Kommune om anvendelse af andre parkeringspladser for skolens ansatte og elever.

Projekteringen er gået i gang. Den ny bygning kommer til at fylde hullet i husrækken ud mellem den gamle rektorbolig og Sviegade 3. Det bliver så det rådgivende firmas og arkitektens opgave at finde en æstetisk løsning, der både passer ind i gadebilledet og samtidig sikrer de nødvendige klasselokaler.

En ny bygning giver også mulighed for en gårdhave mellem den nuværende hovedbygning og den ny bygning. Der vil således stadig være luft ud for skolens hovedbygning. Og engang vil nogen måske finde på at overdække området og skabe spændende fællesarealer.

De nye laboratorier kommer til at ligge i Rundgangen, hvor 3 klasselokaler omdannes til 2 laboratorier. Derved kommer alle naturvidenskabelige faglokaler til at ligge samlet omkring Rundgangen. Det gør det lettere at bruge samlinger og andet materiale, der er fælles for naturvidenskabelige fag. Det betyder også, at der bliver plads til egentlige videnskabelige laboratorier, der kun skal bruges til forsøg. Med denne ombygning og udvidelse kommer skolen til at opfylde de krav, de naturvidenskabelige studieretninger stiller til arbejdsformer. Man kan også sige, at de laboratorier, der blev opført tilbage i 1979-81, nu får en tiltrængt renovering og udvidelse.

Bent Karsdal

Store Heimdal

Gallafest den 5. december 2008. 3.g og 2.hf danser lanciers og tango

Ripenser-Samfundets Jubilæumslegat

Nedenfor følger 3 rapporter, som legatmodtagerne har sendt til skolen. Foruden Kathrine Storgård Carlsen, Louise Ellegaard og Mai Engholm Pedersen modtog også Lisbeth Galtung et legat.

Student anno 2001 fra Ribe Katedralskole tager pulsen på diskrimination af den spanske romabefolkning under feltarbejde i Madrid

10-12 millioner af verdens 18 millioner romaere er bosat i Europa, hvortil de vandrede fra Indien for ca. 1.000 år siden. Romaerne er Europas største etniske minoritet. De har stadig visse fælles kulturtræk, og størstedelen af dem, med undtagelse af de spanske og portugisiske, har bevaret deres sprog romani. Stort set siden deres ankomst til og bosættelse i Europa har de været forfulgt og ekskluderede, og på trods af tusind års tilstedeværelse i Europa er størstedelen af dem fortsat marginaliseret og udstødt. I Spanien bor der ca. 600.000 romaere. De udgør landets største og mest diskriminerede etniske minoritet. Især i landets storbyer bor en stor del af romaerne i sociale boligbyggerier og chabolas (slumkvarterer), og de er på mange områder – det være sig indenfor arbejdsmarkedet, uddannelse og politisk indflydelse – ekskluderede fra majoritetssamfundet.

Efter Francodiktaturets fald i 1975 og implementeringen af den demokratiske konstitution i 1978 opnåede romaerne flere rettigheder og muligheder for at organisere sig, men kløften mellem landets største minoritetsgruppe og resten af den spanske befolkning er fortsat stor. Marginaliseringen i Spanien i dag ses for eksempel i den høje frafaldsprocent af børn med romabaggrund i det spanske skolesystem, i den lave procentdel af romaere på de videregående uddannelser, og i undersøgelser, der viser, at 40% af spanierne ikke ønsker at have en roma til nabo, og at 25% ikke ønsker, at deres børn skal gå i klasse med en roma.

De fleste spaniere har meget lidt eller ingen personlig kontakt med romaerne, og deres kendskab til befolkningen er begrænset til mediernes fremstilling af dem.

Jeg har boet i Madrid siden sommeren 2006, hvor jeg dels har studeret og været i praktik i Kultur-Informationsafdelingen på Danmarks Ambassade. Som udvekslingsstuderende fra Kultur- og Sprogmødestudier og Journalistik på RUC studerede jeg henholdsvis journalistik og antropologi på to forskellige madrilenske universiteter; Universidad San Pablo CEU og Universidad Complutense.

Jeg har oplevet og oplever oftest romaerne i forbindelse med en stærk negativ og generaliseret omtale og temaer som kriminalitet, narkohandel, analfabetisme og mandschauvinisme. I tilfælde af positiv omtale er det stereotypien om de livsnydende, nomadiske og kunstneriske flamencodansende romaere, jeg er stødt på.

Mine studier af den spanske romabefolkning begyndte i foråret 2007. Jeg har skrevet en opgave om romakvindernes position i det spanske erhvervsliv og har lavet feltarbejde i en evangelisk kirke i et romabefolket slumkvarter i Madrid.

Siden sommeren 2007 har jeg arbejdet frivilligt for romaorganisationen Fundación Secretariado Gitano. I samarbejde med en jurist og en journalist analyserede jeg diskrimination af romaerne i skreven spansk presse, og i efterårssemestret 2007 studerede jeg et semester på Facultad de Antropología Social på Universidad Comp-

lutense og skrev en opgave om **"diskrimination af romaer i spansk presse"**.

Den spanske romaorganisation Unión Romanís (UR) har lavet en omfattende undersøgelse af fremstillingen af romaere i spansk presse: *Periodistas contra el racismo: la prensa ante el pueblo gitano (Journalister mod racisme: pressen og romabefolkningen)* og med udgangspunkt i blandt andet denne undersøgelse og den hollandske diskursteoretiker, Teun A. van Dijks teori om kritisk diskursanalyse og New(s) Racism undersøgte jeg, hvordan de negative direkte og indirekte romastereotypier reproduceres i pressen.

Den analytiske del af opgaven tog udgangspunkt i en konkret sag, som fik meget opmærksomhed i medierne, og omtales som *"Tragedien i Piedras Redondas"*. Piedras Redondas er det fattigste og mest marginaliserede kvarter i den andalusiske by Almería og er hovedsageligt bosat af romaere. Tragedien startede med fundet af en 7-årig pige, nøgen og myrdet i en papkasse nær hendes hjem. 24 timer senere blev pigens onkel Antonio hængt i et træ. Under hans lig var der placeret to små salttoppe, som flertallet af journalisterne straks tolkede som symbol på et ældgammelt "romaritual", og som beviste, at onklen var blevet hængt af pigens forældre i en hævnakt. Måneders undersøgelser senere fandt man ud af, at salttoppene slet ikke havde været tilstede, og at størstedelen af pressedækningen således har været skabt på et falskt grundlag. Sagen er et eksempel ud af mange på, hvordan de spanske medier behandler sager, hvor hovedpersonerne er romaer.

55% af avis- og tidsskriftsartikler om sagen om *Tragedien i Piedras Redondas* vurderede jeg blandt andet på baggrund af den kritiske diskursteoretiske indgangsvinkel som diskriminerende. De formidlede information på falske beviser og forvrængede historiske fakta og begivenheder. 70% af de journalister, som behandlede sagen, anvendte ingen kilder blandt romaerne.

Desuden nåede jeg via mine analyser frem til, at romaernes etnicitet og kulturelle baggrund nævnes, selvom det ingen relevans har for nyhedens og hændelsens indhold, årsag og konsekvens, at der videregives ukorrekt, forvrænget eller sterotypiserende information om romaerne og deres historie, og at størstedelen af journalisterne udelukkende interesserer sig for historiens sensationalistiske elementer, og at der er en udbredt tendens til at skabe en kløft mellem *dem*, "den kriminelle ikke-integrerede minoritet" og *os*, "det civiliserede spanske majoritetssamfund".

Journalisternes analyser af, forklaringer på og holdninger til mordmotiverne og de implicerede personers handlinger styres overvejende af de stereotypier, som allerede eksisterer i den spanske mediediskurs.

Romastereotypierne har dybe historiske rødder, der er overbragt fra generation til generation og i de seneste årtier i særdeleshed via mediediskurser. De berørte stereotypier om den mystiske, primitive og kriminelle roma er nærmest fuldstændigt identiske med de negative stereotype fremstillinger, der allerede eksisterede i 1400-tallet.

I mødet mellem artiklernes fremstillinger af romaerne og de allerede eksisterende og velkendte stereotypier (i spansk kontekst), reproduceres sterotypierne. Deres mangeårige eksistens og normaliseringen af dem kan være en af grundene til, at de reproduceres både bevidst og ubevidst i den spanskes presses behandling af romabefolkningen.

Et opgør med de negative stereotypier kræver ikke alene, at den spanske befolkning får et større kendskab til romabefolkningen, men i ligeså høj grad, at minoriteten bliver ressourcestærk nok til at opnå indflydelse ikke blot i medierne, men også indenfor udannelsesinstitutionerne og resten af samfundets magthavende og normsættende instanser.

Kathrine Storgård Carlsen

Min udlandspraktik i Oslo

Under min psykologuddannelse på Aalborg Universitet, var jeg på 9. semester i udlandspraktik. Mit praktiksted var Ullevål Universitetssygehus i Oslo, Norge. Her arbejdede jeg på afdelingen for personlighedspsykiatri, som er en dagafdeling, der har specialiseret sig i behandling af patienter med personlighedsforstyrrelser. Der arbejdes ud fra to forskellige behandlingsprogrammer; et der er sammensat i forhold til patienter med emotionelt ustabil personlighedsstruktur, og et der er struktureret i forhold til patienter med ængstelig (evasiv) personlighedsstruktur. Personalet er ligeledes opdelt i to teams i henhold til de to patientgrupper. Det overordnede teoretiske ståsted er en selvpsykologisk tilgang med fokus på en mentaliseringsbaseret behandlingsform.

Mine to første uger gik med at følge det ene behandlingsprogram den ene uge, og det andet program den anden uge. Herefter skulle jeg beslutte, hvilket behandlingsprogram jeg ville deltage i som terapeut. De to behandlingsprogrammer var ikke så forskellige i udseende, men patientgrupperne var meget forskellige. Desuden var der forskel på de to personalegrupper og forskellige behandlingsproblematikker i fokus. Jeg valgte efter de to uger at følge programmet for patienter med ængstelig (evasiv) personlighedsstruktur. Dette valg blev truffet på baggrund af flere overvejelser. Til trods for, at jeg havde læst mest om patienter med emotionelt ustabil personlighedsstruktur ønskede jeg at fordybe mig i en anden personlighedsproblematik, da jeg så det som et spændende felt som jeg kunne udforske videre i mit speciale. Desuden oplevede jeg et godt sammenhold med terapeuterne på dette team, og patientgruppens problematikker tiltalte mig.

Mine arbejdsopgaver

En af mine arbejdsopgaver bestod i at være co-terapeut i flere af de terapeutiske grupper. Jeg deltog som fast co-terapeut i "Etter-helgen-gruppen[1]", i "Alliancegruppen", i "Angstgruppen", i "Billedterapigruppen" og i "Før-helgen-gruppen". Derudover virkede jeg som observatør i "Dynamiskgruppen" og som vikarierende terapeut i de andre grupper i tilfælde af sygdom eller ferie.

Jeg synes specielt Billedterapigruppen var interessant at være terapeut i. Dette skyldes, at man i denne gruppe havde mulighed for at udforske den nonverbale kommunikation, som kunne give ny indsigt i patientens indre verden. Et billede kan sige mere end tusinde ord, og er derfor et godt redskab for patienterne at udtrykke sig med og for os terapeuter at forsøge at forstå deres perspektiv med. Jeg oplevede, at billedterapi var et godt sted at møde patienterne og skabe sig en begyndende kontakt. I denne setting, hvor patienten kom i kontakt med sin indre verden og havde mulighed for at udtrykke den nonverbalt, kunne man få indsigt i patientens verden på en anden måde. I den senere billedgennemgang kunne man som terapeut møde patienten der, hvor han/hun var og sammen skabe forståelse. Denne nye forståelse kunne man med fordel bringe ind i de andre terapigrupper når det var relevant. Ved at bruge ord og symbolske betegnelser, som var blevet brugt i billedterapien, følte jeg, at der opstod et møde med patienten, hvori vi havde en gensidig forståelse og relation.

Alliancegruppen var en psykoedukativ gruppe som blev struktureret på den måde, at temaer som følelser, tilknytning, motivation, kognitive skemaer eller mentalisering først blev præsenteret, og vi som terapeuter dernæst underviste om, hvordan disse temaer forstås inden for psykologien. Derefter fulgte konkrete eksem-

pler fra gruppen og generel gruppediskussion. Jeg stod flere gange for undervisningsdelen, hvilket oplevedes som et spændende job, hvor jeg havde en mere aktiv rolle som terapeut, og dette medførte for mig engagement og deltagelse, da jeg følte, jeg kunne bidrage med noget og følte, at patienterne blev engageret og deltagende.

Udover rollen som co-terapeut virkede jeg som administrativ terapeut for en patient i det undvigende program. Mine opgaver som administrativ terapeut var at udføre individuelle samtaler en gang om ugen og at være journalansvarlig for denne patient. En gang om ugen havde vi fællesvejledning i teamet, hvor vi diskuterede status og proces for de forskellige patienter i den individuelle terapi. Som led i det at være administrativ terapeut stod jeg for at følge patientens terapiproces i behandlingsprogrammet, og jeg stod for kliniske konferencer på morgenmøderne, hvor jeg præsenterede patientens aktuelle status, tilknytningsmønstre, affektbevidsthed, interpersonelle konflikter og dynamiske formulering af patientens problemstilling. Sideløbende med behandlingsprogrammet stod jeg for at udrede patienter, der kunne være potentielle kandidater til behandlingsprogrammet på afdelingen. Da behandlingen på afdelingen specifikt rettede sig mod personlighedsproblematikker, var dette specielt i fokus i udredningen. Jeg synes, det var utrolig spændende at stå for udredning af patienter, ikke mindst fordi jeg så det som en interessant udredningsproces at gennemgå.

Mesterlære

En af de ting, jeg synes, jeg lærte særdeles meget af, var de småmøder, der blev holdt efter hver gruppeterapitime med de dertil tilknyttede terapeuter. På disse møder blev den foregående gruppeterapi diskuteret med hensyn til de forskellige patienter og gruppedynamik. Jeg så dette som en enestående mulighed for at stille spørgsmål til ting, jeg havde undret mig over og få forklaring på og tanker bag de ting, der var blevet sagt eller gjort. Desuden var der her mulighed for at få feedback på mine egne interventioner og konstruktiv kritik til senere brug. Jeg har under min praktik haft mulighed for at opleve mange forskellige terapeuter i arbejde og set mange forskellige terapeutiske stilarter. Nogle er mere konfronterende end andre, andre er først og fremmest empatiske og støttende, mens andre i høj grad bruger humor og påpegningen af paradokser. Jeg ser herved gruppeterapien som et optimalt læringsforum som novice, en måde at lære gennem mesterlære, hvor jeg kunne opleve erfarne terapeuter i aktion og derefter have mulighed for at stille spørgsmål, høre deres tolkninger og deltage med egne indspil og refleksioner.

Forhold til kollegaer

Når man arbejder så tæt sammen, som man gør som co-terapeut, kan man ikke undgå, at der til tider opstår gnidninger. Da det specielt i arbejdet med patienter med forstyrret personlighedsstruktur er væsentligt at kunne opretholde et godt og åbent kollegialt samarbejde både med hensyn til det psykiske arbejdsmiljø og i forhold til gruppeterapien, blev der hver 14. dag afholdt procesmøde. Disse møder havde til formål at skabe tid og rum til at diskutere det kollegiale forhold i vores team sammen med en ekstern superviser. Jeg ser disse møder som en måde at passe på sine medarbejdere og kollegaer og synes, det er et godt signal om, at arbejdspladsen tager dette aspekt af arbejdet alvorligt.

Et andet aspekt af dagligdagen på arbejdspladsen, som virker konstruktivt i forhold til det kollegiale sammenhold, var, at der hver 14. dag blev afholdt gruppevejledning, hvor alle på afdelingen deltog. Her viste forskellige terapeutiske grupper på skift videoklip fra deres terapi, som de ønskede feedback eller vejledning på. Det var nogle spændende og inspirerende møder at deltage i, da de fremkaldte diskussion og refleksion over terapeutiske metoder og tilgange. Desuden betød

disse møder mulighed for at få kollegial støtte og konstruktiv kritik til problematiske situationer, og dette bidrog til at nære det kollegiale sammenhold.

Mit forhold til studiet og videre fremtid

Jeg oplevede flere gange i løbet af min praktik, at min tankegang var præget af teoretisk viden, som ikke virkede så brugbar i praksis, da der i praksis var mange flere aspekter at tage hensyn til. Den virkelige verden er til tider kaotisk, og kompromiser må indgås for at få tingene til at hænge sammen. Jeg lærte dog gennem min praktiske erfaring, hvordan min teoretiske viden kunne bruges, og oplevede derved praktikken som en enestående mulighed for at kombinere teori og praksis og gøre min teoretiske viden mere praktisk anvendelig.

Mit praktikophold har været en enorm oplevelse, som har givet mig utrolig mange erfaringer, som jeg har taget med mig videre som nyuddannet psykolog. Jeg føler, jeg er blevet mere sikker i min rolle som psykolog. Det har været meget inspirerende at opleve og deltage som terapeut i gruppeterapi. Gruppeterapi ser jeg som en spændende og udfordrende arbejdsmetode, som jeg håber at få mulighed for at videreuddanne mig i på et senere tidspunkt. Arbejdet med patienter med personlighedsforstyrrelser har været lærerigt og spændende, og er et felt, jeg arbejdede videre med i mit speciale, og som er en del af mine arbejdsopgaver i dag som psykolog. Det er spændende at arbejde med personlighedsproblematikker og udforske patientens forestillinger om sig selv og om andre. Det har været interessant at arbejde med en patientgruppe, hvis generelle forsvarsstrategi er undvigelse, og som er ekstremt følsom og sårbar over for kritik. Dette gør opbygningen og opretholdelsen af den terapeutiske relation vanskelig og konstant udfordrende.

Louise Ellegaard

Et halvt år med faglige og kulturelle oplevelser og udfordringer i Bangkok

Med en bachelorgrad i statskundskab synes jeg, som så mange af mine medstuderende, at jeg trængte til at få sat lidt praktisk erfaring på den teori, som vi tygger os igennem på studiet.

Da jeg sidste sommer påbegyndte min kandidatgrad, kastede jeg mig derfor over søgningen af praktikstillinger på ambassader, mindre organisationer og i EU. Jeg havde på bachelordelen beskæftiget mig en del med udvikling som begreb, international bistand og ikke mindst dansk bistand, og håbede på en ansættelse, hvor jeg kunne komme i berøring med netop disse områder. Jeg var derfor glad, da jeg blev ringet op af Den Danske Ambassade i Bangkok, som tilbød mig et halvt års ansættelse som praktikant i deres politiske afdeling med begyndelse i februar 2008.

Efter afsluttede eksamener og rejseforberedelser gik turen derfor i slutningen af januar til Thailand. Jeg havde hjemmefra og efter aftale med de tidligere praktikanter fundet et sted at bo, og efter planmæssig ankomst i Bangkoks relativt moderne lufthavn gik turen til mit lejede værelse på nittende etage. Her blev jeg mødt af en fantastisk udsigt over Bangkoks imponerende skyline samt et kig til den danske ambassade ti minutters gang derfra.

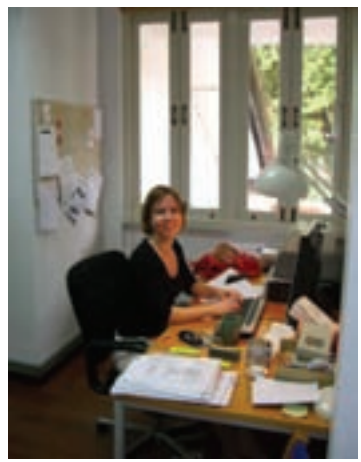

Ambassaden er – udover at være en selvstændig arbejdsplads – også en lille del af den danske Udenrigstjeneste og dermed del af en stor og vidtforgrenet orga-

nisation. Dette fik jeg et godt indblik i via de daglige arbejdsgange, hvor ambassaden i sin sagsbehandling er underlagt Udenrigsministeriet, men også har en vis selvstændighed i varetagelsen af opgaver.

Den Danske Ambassade i Bangkok har i lighed med mange andre ambassader en politisk og en konsulær afdeling, samt en handels- og en visumafdeling. Jeg var som nævnt ansat i den politiske afdeling, men med aftale om at være tværgående i forhold til arbejdsopgaver i særligt handelsafdelingen og de andre afdelinger efter behov. Mine opgaver var derfor mange og meget forskellige i både indhold og omfang.

I 2008 fejres 150 års jubilæum for diplomatiske, kulturelle og kommercielle relationer mellem Danmark og Thailand, hvilket til en vis grad satte sit præg på mine arbejdsopgaver. Jeg skrev en del artikler til engelsksprogede aviser, nyhedsbreve til andre ambassader i Asien, ambassadens hjemmeside, samt en booklet, som ambassaden udarbejdede i forbindelse med jubilæet. Booklettens primære mål var at pleje og forstærke særligt de kommercielle relationer mellem Danmark og Thailand, og vi praktikanter havde travlt med at skrive artikler om eksempelvis dansk kultur, det danske demokrati og velfærdssamfund samt om danske sektorer af interesse for Thailand.

Hvad angår min interesse for udvikling og bistand gav opholdet mig et fint indblik. Levestandarden i Thailand er øget betydeligt indenfor de seneste år, og dansk bistand er derfor i sin afsluttende fase. Mit arbejde bestod følgelig i indhentning af rapporter, bogføring i Udenrigsministeriets database, afslutning af projekternes økonomi samt andet, som hører til, når et dansk bistandsprojekt lukkes. Jeg arbejdede også lidt med Danmarks igangværende bistandsprojekter i Burma, og selvom jeg ikke arbejdsmæssigt var særligt berørt, var der i forbindelse med cyklonen Nargis stor travlhed på ambassaden, da både ambassadøren og Udviklingsministeren skulle til Burma.

Udover disse opgaver bestod mit arbejde i at besvare henvendelser fra både danske og thailandske borgere, myndigheder og virksomheder, lave partnersøgning for danske virksomheder i Thailand, forskellige researchopgaver samt udarbejdelse af dokumenter i form af eksempelvis en oversigt over Thailands regler for udenlandske virksomheder og indberetninger til ministeriet om den politiske udvikling i Thailand.

Udover de faglige aspekter ved opholdet, var det også kulturelt set en stor oplevelse af bo i Bangkok. Selvom Bangkok kan karakteriseres som en moderne storby med en relativt velfungerende infrastruktur, og et bybillede præget af internationale virksomheder, hoteller, barer og shoppingmalls, er der stadig meget stærke elementer af den mere traditionelle levevis. Særligt buddhismen spiller en afgørende rolle i nærmest alle thailænderes liv, og mange unge drenge vier da også en periode af deres liv til munketilværelsen. Taxachaufførerne har ofte buddhistiske figurer og blomsterranker i forruden, samt et malet tempel i bilens loft til at beskytte sig. I samspil hermed er troen på ånder og forfædre et vigtigt element, og hvert hus har et husalter/tempel. Her tilbedes ånderne dagligt med of-

fergaver i form af frugt, ris, røgelse, blomster, cola etc., og til gengæld herfor håber tailænderen på held og velsignelse i forbindelse med byggeri, ægteskab, familieforøgelse og andre af livets store begivenheder. Hver morgen på min vej til ambassaden mødte jeg denne blanding af det moderne og traditionelle, hvor thailændere på vej til arbejde med en café latte fra Starbucks i den ene hånd, samtidig bad til ånderne ved disse husaltre med blomsterranker og røgelse i den anden.

Et andet interessant kulturelt fænomen, jeg bed mærke i, var det thailandske kongehus' nærmest religiøse betydning i samfundet. Kong Bhumibol Adulyadej er verdens længst regerende konge, og har da også langt mere politisk magt end vores dronning. Thailænderne identificerer ham med held i livet, landets udvikling og stoltheden over Thailand som nation. Dette gælder både gamle og unge, og en af mine yngre thailandske kolleger på ambassaden var meget ihærdig for at skaffe mig et af de armbånd, som thailænderne køber og bærer for at støtte kongens velfærdsprojekter og samtidig vise deres støtte til monarkiet. Den royale hengivenhed oplevede jeg f.eks. også under mine mange biografbesøg i Bangkok. Her rejser man sig op, når kongens sang og filmen om ham vises!

Det har således været en stor både faglig og personlig oplevelse at bo og arbejde i Bangkok, og jeg takker Ribe Katedralskole for at have tildelt mig Ripensersamfundets Jubilæumslegat og dermed bidraget til denne mulighed.

Mai Engholm Pedersen

Forskellige studenterhuer på Ribe Katedralskole

Den hvide hue med det røde bånd er den traditionelle studenterhue for STX-eleverne.

Nogle elever har imidlertid også et smalt grønt bånd på deres hue. Det er elever, som har haft biologi på A-niveau og har suppleret deres studentereksamen med kurser på Riber Kjærgård.

Den sorte hue er klassikernes hue og bæres af de elever, der har haft studieretningen med latin A og græsk A.

Fra sommeren 2009 dimmiteres også hf-studenter fra Ribe Katedralskole. HF-ernes huer er hvide og har et blåt bånd i stedet for det røde.

Frode Schöns legat

Nedenfor følger 8 rapporter, som legatmodtagerne har sendt til skolen. Foruden Pernille Lausen Hansen, Karina Pultz, Marie-Louise Gelså Kirkelund, Andreas Tophøj Rasmussen, Marie Bæk Iversen, Mie Grøn Nørgaard, Jeppe Bjerrum Nielsen og Søren Frederik Bregenov modtog også Marie Louise Skov og Bo Haahr Østergaard et legat.

Blandt fattige bønder i Nepal

Danmark giver hver år millioner af kroner i ulandsbistand, og en af de diskussioner, der ofte dukker op i pressen, men også foregår blandt forskere og praktikere i udviklingsbranchen, er, hvorvidt ulandsbistanden hjælper de fattigste og dem med det største behov i ulandene.

En meget populær strategi for udviklingsprojekter er en deltagerorienteret og decentraliseret tilgang til beslutningsprocesser, der påvirker lokalbefolkningen. Denne strategi er gerne brugt indenfor spørgsmål omkring naturressourcer og handler om, at lade lokalbefolkningen træffe beslutninger omkring brugen af de lokalt tilgængelige naturressourcer, så som vand, landbrugsjord og skov. En meget demokratisk tilgang, men spørgsmålet er, om det kun ser sådan ud på overfladen, men i virkeligheden ikke foregår sådan i praksis.

I foråret 2007 drog jeg til Nepal i forbindelse med udarbejdelsen af mit speciale fra Internationale Udviklingsstudier på Roskilde Universitet. Jeg har fokuseret mit studie omkring naturressourceforvaltning og var interesseret i at undersøge, om den lokale forvaltning af naturressourcer havde en positiv effekt på de fattigste befolkningsgrupper, der var afhængige af naturens ressourcer. Fokus for mit speciale var lokal skovforvaltning i Nepal, hvor lokal forvaltning af skov har været drivkraften bag forbedring af Nepals skove samt har været medvirkende til, at lokalbefolkningen har fået forbedret adgang til skoven, så de kan få deres basale livsnødvendigheder opfyldt. Et lokalsamfund får således adgang til, samt brugsrettigheder over et stykke statsskov og skal derefter i et demokratisk forum beslutte, hvorledes de vil bruge dette stykke skov. Dette er

en solstrålehistorie i et land, der lider af økonomisk og social diskrimination samt mangel på demokrati. Jeg drog derfor til Nepal for at få bekræftet solstrålehistorien og undersøge, i hvilken grad den fattigste del af befolkningen virkelig har fået forbedret deres levevilkår samt adgang til demokratiske beslutningsprocesser ved hjælp af denne form for forvaltning af skoven.

Jeg tog til en landsby to timers bustur fra Kathmandu samt to timers vandretur op i bjergene, hvor de ingen elektricitet havde, ingen veje havde, men kun stier, og hvor de var afhængige af deres udbytte fra jorden, og vand var en mangelvare udenfor regnsæsonen. Skov havde de til gengæld meget af, og en sammenslutning af 8 landsbyer havde haft brugerrettigheder over et stort skovareal i 16 år – fra den var degraderet pga. uhæmmet brug af skoven for 16 år siden, til den var i forholdsvis god stand i dag. Efter et par dages ophold i landsbyen gik det dog op for mig, at tingene så anderledes ud, så snart jeg fik talt med de fattigste dele af befolkningen. Disse ejede dårligt land på skråninger, der var plaget af jordskred, og de var afhængig af at kunne få arbejde hos de "rige" bønder i landsbyen.

Skoven var nemlig forvaltet gennem et system med en komité (en slags bestyrelse), der styrede den daglige

forvaltning af skoven og hovedsageligt bestod af de "rige" bønder. I princippet er det alle brugerne i skoven, der sammen beslutter, hvorledes skoven skal bruges, men som oftest endte generalforsamlingerne med, at det var komitéen, der stillede et forslag, og brugerne vedtog forslaget. Mange brugere var afhængige af de "rige" bønder, da disse skulle give dem arbejde, så de kunne få mad på bordet den efterfølgende dag, og i sådanne tilfælde var det svært for de fattigste befolkningsgrupper at sætte sig imod forslaget fra komitéen eller fra de "rige" bønder. De "rige" bønder havde ikke så meget behov for skoven, som de fattige, da deres land gav dem nok til at de kunne købe sig til det, deres land ikke gav dem, så som foder til deres kvæg og geder. De havde desuden mulighed for at have træer på deres land, hvilket gav dem adgang til brænde til madlavningen.

De fattigste befolkningsgrupper havde dog fået forbedret adgang til skoven, men da det var begrænset, hvad de måtte bruge skoven til, havde den forbedrede adgang til skoven hverken gjort dem rigere eller fattigere – det havde blot sikret en daglig adgang til skoven. Dette er dog en positiv ting. Tidligere havde uhæmmet og ulovlig skovhugst forhindret de lokales adgang til

skoven, da denne skovhugst ofte var styret af den lokale skovofficer i samarbejde med tømrerfirmaer.

Der er heller ingen tvivl om, at demokratiske beslutningsprocesser er blevet introduceret for lokalbefolkningen, og at de nu kender til disse. Desværre spiller gamle traditioner samt de fattiges afhængighed af de rigere bønder stadig en meget stor rolle i de "demokratiske" beslutningsprocesser, men håbet er, at disse langsomt vil kunne ændres. De har i hvert tilfælde taget et skridt på vejen.

Feltarbejdet i Nepal gav mig et fantastisk indblik i dagligdagen blandt de fattigste befolkningsgrupper i Nepal. Mit feltarbejde gjorde processen med at skrive mit speciale meget lettere. Jeg havde set, hvordan beslutningsprocesserne foregik, jeg havde hørt de fattiges og de "riges" versioner af beslutningsprocesserne, og jeg havde fået en idé om, hvordan tingene kunne komme til at se ud, hvis udviklingen fortsatte i den rigtige retning. Den teoretiske tilgang til beslutningsprocesser og decentralisering i mit speciale blev hermed underbygget med empirisk materiale, og dette gjorde billedet af skovforvaltning i Nepal meget mere nuanceret.

Jeg kan klart anbefale feltstudier i andre lande. På trods af den komplicerede opgave det kan være at organisere et sådan studie, så giver feltstudier et meget mere alsidigt billede af tingenes tilstand – og man er ikke længere afhængig af andres opfattelse og oplevelse af tingenes tilstand i andre lande; man kan selv vurdere det. Jeg havde mulighed for at udføre mit feltarbejde i Nepal med hjælp fra Frode Schöns Fond, og det er jeg meget taknemlig for; uden Frode Schöns Legat, ville mit feltarbejde have været svært at gennemføre.

Pernille Lausen Hansen

Berlin er himlen!

I begyndelsen af filmen *Der Himmel über Berlin* af den tyske instruktør Wim Wenders står englen Damiel på toppen af "Goldelse", den store gyldne statue, der troner i midten af Berlins grønne hjerte Tiergarten. Englen står og lytter til menneskenes tanker, bekymringer, glæder og sorger. Damiel betragter menneskene i Berlin og tiltrækkes så meget af det menneskelige liv, at han vælger at opgive sit evige liv og lader sig dumpe ned i Berlin. I Berlin møder han detektiven Columbos (som også viser sig at være en "falden" engel); han kommer til Nick Cave-koncert og bliver forelsket i en cirkusprinsesse.

Hvis jeg havde været en engel, der betragtede Berlin, ville jeg også have ladet mig falde. Et halvt år i Berlin føles kun som en dag i et menneskeliv, og for englene må det føles som et sekund af det evige liv – alt for lidt tid!

Trods denne følelse af, at min tid i Berlin var alt for kort, så har dette ophold givet mig oplevelser nok for en hel livstid. Berlin gnistrer af kreativitet, musik og liv. Berlin emmer også af historie. Overalt, hvor man bevæger sig, har historien sat sit aftryk.

I det område, hvor Freie Universität ligger, udførte Hitlers videnskabsmænd tidligere deres tvivlsomme eksperimenter. Freie Universität blev oprettet med amerikanske midler i 1948, som et modsvar til Humboldt Universitet, der lå i den sovjetiske del af Berlin, der senere skulle blive muret inde. Det var også her, at tressernes ungdomsoprør begyndte. I dag er universitetet udvalgt til at være et af Tysklands seks eliteuniversiteter.

Jeg læste overbygningsfag på universitetets samfundsvidenskabelige institut og nød godt af den faglige ekspertise og den formidlingsmæssige kapacitet, som langt de fleste undervisere på universitetet besidder. Det, at Freie Universität er et meget stort universitet, gør, at der er et langt større fagudbud end på Københavns Universitet. Dette betyder, at fagene kan blive meget mere specialiserede, end de kan på Københavns Universitet. Ligeledes betyder det, at der er langt flere

professorer og et langt større udbud af undervisere, så man kan få de bedste af de bedste.

Jeg føler, at det halve år på Freie Universität har givet mig meget fagligt, og jeg føler mig langt bedre forberedt til at skrive mit speciale, samtidig med at min litteratursøgning er udvidet til også at omfatte tyske studier (jeg håber, at dette vil glæde Anne Marie Strøm), hvilket er en fordel, når man beskæftiger sig med relationer imellem religion og politik, hvor mange tyske forfattere skriver vigtige værker.

Ligesom Wim Wenders giver livet en kærlighedserklæring i Der Himmel über Berlin, vil jeg hermed give Berlin min kærlighedserklæring og anbefale et halvt år i Berlin på det varmeste.

Jeg takker Ribe Katedralskole mange gange for at have tildelt mig legat fra Ambassadør Frode Schön og hustru Valborg, født Windfeld's Fond, hvilket har hjulpet mig til at gennemføre et meget udbytterigt studieophold.

Karina Pultz

Fortællinger fra New York City

At tilpasse sig til et nyt land både fagligt og socialt er noget af det mest interessante, som et menneske kan blive udsat for. Min positive udfordring var at tilpasse mig til 'the American way of life' med alt, hvad det måtte indebære!

Hvad skal du være, når du bliver stor? Det er et af livets vigtigste spørgsmål – og for at undgå unødige væverier og kedelig lommefilosofi, vælger jeg at svare: Jeg ved det faktisk ikke, bare det er noget, som jeg brænder for. Efter mit bachelorforløb i fransk på Københavns Universitet, brændte jeg pludselig for kombinationen af sprog, formidling, kunst, arkitektur, design, film og litteratur. Denne sammensætning af kultur, æstetik og sprog fandt jeg på Institut for Kunst- og Kulturvidenskab på Københavns Universitet, hvor de har kandidatuddannelsen Moderne Kultur og Kulturformidling. Det er netop som et led i min kandidatuddannelse på Moderne Kultur og Kulturformidling, at jeg har valgt at kaste mig ud i et semester på Columbia University i New York og et semester i praktik på www.mutualart.com.

Et studie på og af Columbia University

Efter tre absurd intensive uger med visumansøgninger, interview på den amerikanske ambassade, lynpakning af lejlighed, stillingtagen til, hvad man har brug for at tage med til et helt år osv. osv., ankom jeg endelig til New York City den 27. August 2007. Derefter fulgte endnu en uge med internt optagelses-bureaukrati på Columbia University, før jeg kunne få lov til at koncentrere mig om selve studierne.

Jeg havde besluttet, at formålet med mit ophold skulle være at udvikle både min faglige samt menneskelige horisont. Da Columbia University er et af USA's bedste universiteter, var det faglige niveau og udvalget af fag sikret fra starten. Mit fokus faldt på fire forskellige fag-

områder: Tysk kunst i en europæisk kontekst fra 1770-1930, Amerikanske filmgenrer, Sociologi og forbrug samt En revurdering af moderne arkitektur fra 1880-1939. En god solid pakke af kulturelle emner og kulturhistoriske perioder.

På universitetet oplevede jeg undervisere, der var så motiverede for deres fag og ikke mindst for deres studerende, at de inviterede på faglig og afslappet frokost samt middag i privatboligen. Dette har jeg aldrig oplevet på Københavns Universitet! Der var i det hele taget en langt mere levende stemning på campusområdet. Jeg fornemmede virkelig, at der skulle bestilles noget. Der var ikke tid til meget andet end studier – det var et semester med meget få cafébesøg, fester og biografture. Jeg kunne dog ofte klemme en løbetur rundt om Jacqueline Kennedy Onassis Reservoir i Central Park ind. Mine løbeture brugte jeg som en form for terapi og afslapning fra bøgerne. En anden lige så utrolig ting, jeg kunne konstatere ved min ankomst til universitetet, var den store andel (omkring 40 %) af asiatiske studerende. Det var så tydeligt, at jeg lige frem blev tvangsvaccineret mod japansk hjernehindebetændelse på grund af den store koncentration af asiatere på ét sted.

Som studerende på Columbia er man privilegeret på en række områder, som jeg ikke er helt vant til fra mit danske studie. Jeg havde blandt andet fri adgang til nogle af verdens bedste museer – blandt andet Metropolitan Museum of Modern Art, MoMa og Neue Galerie. Desuden bevidnede praktiske forhold som trådløst internet på hele campusområdet (også på græsarealerne), lækre undervisningslokaler, biblioteker og læsesale, at den studerende sættes i centrum. Alt dette i de helt fantastiske bygningsmæssige rammer, hvor man tydeligt mærker New Yorks historie forankret i bygningerne.

Da mit semester på Columbia lakkede mod enden, og eksamensperioden var godt i gang, sad jeg med seks eksamensopgaver, som skulle skrives. Derfor blev hele døgnet taget i brug, og jeg blev vant til at høre morgenradio på P3 ved midnat i New York. Hele opgaveprocessen var så meget anderledes, end den jeg normalt er vant til på Københavns Universitet. Niveauet var højt og de seks opgaver skulle skrives i raketfart. De blev heldigvis færdige inden deadline, så juleferien var sikret med en god mavefornemmelse. Et kapitel var allerede ovre og det næste skulle begynde. Mit næste projekt var: projekt-find-en-praktikplads-i-verdens-største-kulturhovedstad. Det kunne da umuligt være svært at finde en praktikplads i New York … Jeg blev hurtigt klogere.

Et kunstnetværk bliver født!

Hele januar og februar gik med at sende en masse praktikansøgninger af sted. Ved hjælp af det noget så fantastiske website, www.craigslist.com, fik jeg adgang til en masse vildt interessante jobopslag. Nogle viste sig senere at dække over lettere mystiske og ret så kiksede gallerier. Jeg var på et tidspunkt til en meget mindeværdig samtale på et galleri i Chinatown. Jeg var i god tid og på vej til galleriet, da ejeren ringede og sagde, at hun var forsinket med 20 min. Jeg skulle bare gå ind i galleriet alligevel. Det viste sig at være et rum med nogle underfundige, uinteressante og ret uprofessionelle værker. Omsider ankom ejeren og vores samtale gik i gang. Det gik hurtigt op for mig, at min primære jobfunktion ville være at rydde op og gøre rent på kontoret – det lignede vitterligt et bombet lokum! No way! Efter 34 afsendte ansøgninger, skulle jeg endelig til samtale "et ordentligt" sted. Det var på kunstnetværket www.mutualart.com. Her fik jeg stillingen som forskningspraktikant. Arbejdet bestod således i at assistere kunstnetværkets 'Content Manager' altså den indholdsansvarlige leder.

MutualArt er det første egentlige kunstnetværk på internettet. I denne tid, hvor vi bliver bombarderet med forskellige sociale netværk som Facebook, A Small World og LinkedIn, er MutualArt et af de eneste kunstnetværk på internettet. Tidligere har det været store sites som www.bloomberg.com og www.forbes.com, der har forsøgt at varetage formidlingen indenfor kunstverdenens forskelligartede parter. Dette har dog med MutualArt fået en helt anden betydning.

Sitet er blevet grundlagt af en israelsk kunstentusiast, Ronen Feldman. Men at starte på sådan et projekt kræver stor kapital, så allerede fra starten har fokus været

at få store museer som Solomon R. Guggenheim, LACMA samt Arken og Louisiana herhjemme til at støtte projektet med betydelige sponsorater. Det overordnede mål for dette netværk er at formidle kunst mellem kunstverdenens parter.

Det være sig for eksempel hos kuratoren fra et givet museum, der opnår kontakt til en samler af en speciel slags kunst, museet der søger nye medarbejdere eller auktionshuset det søger købere. Noget af det vigtigste sitet også gør, er at formidle generel information om alle mulige arrangementer fra hele verden. Mit arbejde bestod, som tidligere nævnt, blandt andet i at assistere den indholdsansvarlige leder. Indholdet kunne for det meste være kunstartikler, biografier, profiler m.m. Disse ting skulle læses, kategoriseres, systematiseres samt emnebestemmes. Derudover skulle jeg skrive korte resumeer og kommentarer til artiklerne, som herefter blev lagt ud på websitet. Ved siden af dette havde jeg et projekt med at opbygge to informations- og katalogdatabaser over museer og gallerier i Danmark og De Forenede Emirater. Det var virkelig en utrolig lærerig og spændende proces.

For at bevare en slags 'hemmelighedskræmmeri' omkring projektet og websitet skal man oprette en profil samt betale $300 for et årsabonnement. Hvis man derimod vil være sponsor, er det helt andre beløb, der skal på bordet. Dermed mener idémagerne, at de bevarer en vis eksklusivitet for sitet.

Og jeg må erkende, at det virker. Jeg opfordrer dog alle kunst- og kulturinteresserede til at gå ind og læse mere om sitet – det første år er gratis for privatabonnenter. Vi bevæger os jo med hastige skridt mere og mere i den retning, som MutualArt går.

Mit praktikforløb har givet mig en indsigt i en ellers ukendt verden, hvor faglig viden og ikke mindst menneskelige netværksforbindelser ('connections, connections, connections', som alle New York'ere sagde) er vejen frem. Opholdet på Columbia University har bestemt udvidet min horisont på det faglige, sproglige og menneskelige plan. Jeg kan kun anbefale alle at springe ud i det nye og fremmede, at opleve og 'tilpasse' sig en ny verden samt at lade forandringen være drivkraften i tilværelsen.

Til slut, vil jeg gerne takke bestyrelsen for Frode Schöns legat for en uvurderlig støtte til mit ophold.

Marie-Louise Gelså Kirkelund

Bluegrass i Boston

Mit studium i staterne er i skrivende stund to uger fra at være et overstået kapitel, og jeg kan allerede konkludere, at det har været en stor succes på mange forskellige måder. Det har budt på et møde med mange kulturer foruden den amerikanske, spændende musik, interessante mennesker og et super udfordrende og lærerigt ophold på Berklee College of Music og færden i Bostons mange musikmiljøer - primært bluegrass og indenfor hvad man kan kalde "Americana folk and roots musik".

Da jeg i sin tid satte mig for at se, hvad der ligger på den anden side af Vadehavet, var det med en relativt begrænset viden om, hvad jeg præcist ville komme over til. Jeg havde via min lærer Ruthie Dornfeld og koordinatoren på Det Rytmiske Konservatorium i Esbjerg, Marc Bernstein - begge tidligere studenter på Berklee - fået lysten til at rejse samt lidt information om stedet.

Til trods for at venner og især familie fik det til at virke, som om det var sidste gang, vi skulle ses, og til trods for den store usikkerhed omkring stort set alt, bortset fra at jeg skulle gå på Berklee, så var det ligesom at stige på toget i Bramming for at drage på weekend i København, da jeg forlod Danmark. Det var lørdag den 1. september - dagen efter min foreløbig sidste bytur på dansk grund i selskab med den yngre bror Tophøj. Ganske vist er der meget, man skal ordne, når man kommer og skal bo i et fremmed land, men da jeg var ankommet og havde fundet ud af, at min forhåndsaftale om et værelse holdt, var det ikke meget værre, end da jeg i sin tid anbragte mig selv i Fyns hovedstad, Odense efter altid at have boet i Bramming. Det viser sig hurtigt, at ligegyldigt hvor i verden man bor eller rejser, bliver det meget hurtigt kendte omgivelser, genkendelige ansigter og hverdag. Verden er ikke så stor endda. Efter en overstået lufttur på 8-10 timer i en stor tung flyvemaskine, der egentligt ikke bør kunne lette, kan man stå et sted på Amerikas østkyst. Jeg har rejst en del og har konstateret, at 95% af glæden og succesen ved at være et sted afhænger af de mennesker, man omgiver sig med, hvad end det er fagligt eller privat. Og Boston og Berklee har kun bekræftet mig i dette.

Jeg har mødt en række fantastiske mennesker, både musikere, lærere, medstuderende og venner. Jeg havde få forventninger, men en masse forhåbninger, som alle er blevet indfriet, og meget andet godt er kommet oven i købet. Jeg opnåede bl.a. at få min ønske-violinlærer, Matt Glaser, og det har vist sig, at Boston har et fantastisk godt bluegrassmiljø. Jeg har oven i købet været så

heldig at lande lige midt i et musikmiljø omkring amerikansk folkemusik, som pt. blomstrer på grænsen til det eksplosive her i Boston.

Mine intentioner med studiet på Berklee har især været at få tid til at fokusere på improvisation og på mere individuelle ting – til dels lukke mig selv inde i et øvelokale med en tom kalender i et års tid. Det er lykkedes ganske godt og i fin balance med det sammenspil, der kræves, hvis man vil lære sig selv et nyt musikalsk sprog. Dog har jeg måttet erkende, at på trods af massiv fordybelse er arbejdsmængden forbundet med undervisningen herovre ganske enkelt for stor til, at jeg har kunnet nå det hele. Døgnet har kun 24 timer, og ugen indeholder kun 7 dage. Men det, tror jeg, har også været en fin erfaring for mig.

Jeg har høvlet mig igennem en masse amerikanske fiddletunes og sange og lyttet til en masse gamle musikere som Bille Monroe, Freddie King, John Lee Hooker, Stanley Brothers m.fl. Det er pudsigt, hvordan nogle af de ikoner, man har, kan vise sig at have været nogle af de mest nederdrægtige fjolser på jord. Tag nu en person som mandolinsten og sangeren Bill Monroe, der var en af grundlæggerne af bluegrass i 1940'erne (og intet tilfælles har med støddæmperne af samme navn, tror jeg!). Han var – udover lige til sin død at være en kvindebedårer med damer under hver arm – en kæmpe racist, hvilket hænger meget sammen med, at bluegrassgenren stammer fra sydstaterne og historisk er tæt forbundet med stærkt religiøse hvide. Den dag i dag findes der meget få sorte bluegrassmusikere. Jeg har endnu ikke mødt nogen på den professionelle scene!

Et af de få steder, hvor jeg har mødt en sort bluegrass-mandolinspiller, var ved en bluegrasskoncert og jamsession, som finder sted ugentligt på "The Cantab Lounge". Der har jeg tilbragt mangen tirsdag aften til sent (så sent som lukkeloven nu tillader - kl. 2). Desuden er det blevet til nogle spredte koncerter og en festival i februar, der foregik på et hotel, der var bygget, så det lignede et slot på ydersiden. Men, som det er tilfældet med det meste byggeri herovre, var det noget skrammelbyggeri dækket af diverse paneler, parketgulve og grimme tæpper. Ingeniørarbejde og vedligeholdelse er de ikke for gode til. Længe leve DTU og Ålborg Tekniske Universitet! For en uge siden hørte jeg et par af de hårdeste bluegrass-drenge bl.a. Dan Tyminski og Barry Bales, som normalt er en del af Alison Kraus and Union Station (det vel mest kendte bluegrassorkester, selvom meget af det er popmusik).

Jeg har også være i Nashville to gange - hjemsted for country og bluegrass. Sidste gang var i min påskeferie på en tur arrangeret af Berklee, hvor man fik et indblik i musikindustrien dernede. Der var arrangeret en række paneldiskussioner og kliniks, besøg hos studier og pladeselskaber, møder med musikere, producere, teknikere, sangskrivere og tidligere Berklee studenter m.m. Det var fremragende, og bedst var sjovt nok to ting, som lå udenfor programmet: En bluegrassjam, der finder sted hver søndag aften på spillestedet "the Station Inn" - en legendarisk bar - og en koncert næste aften samme sted med "The Time Jumpers". Det er et "Western Swing" band bestående af studiemusikere. Det har en så autentisk lyd, at det bringer dig tilbage til 20-30'erne. Intenst!

En af de mere turistede og meget morsomme, men samtidig dødsyge oplevelser var at gå i "The Ole Ophry. Et live radio- og tv-show med country (og bluegrass- musik), som sendes 3 gange om ugen. Det meste virkede som en stor parodi på sukkersovset countrymusik og underspillet religiøs racisme. Et af de optrædende bands hed "The Whites", og et af dets medlemmer var gift med Ricky Skaggs - endnu en meget berømt bluegrass musiker med stærke kontakter til både Gud og George Bush og et stort ønske om et negerfrit USA. Han optrådte selv samme aften med sit band Kentucky Thunder, og de er ærligtalt møg gode. På scenen modtog han en hæder fra Berklee i form af en Doc-

torgrad. Talen blev holdt af dekanen for "Student Affairs", som ironisk nok var sort! Bagefter gav Doktor Skagss en klinik for os backstage med sit band.

Det er dog ikke blevet til lutter folkemusik i staterne for mit vedkommende. Bl.a. har jeg kastet mig ud i swing, latin, sigøjner-musik og sågar flirtet med indisk musik, hvilket er så komplekst og fremmed, at det set i det perspektiv ikke kan betegnes som meget andet end en flirt. Men det har lært mig enormt meget, som jeg er overbevist om, at jeg kan bruge i min egen musikalske udfoldelse. Generelt har alt herovre været stort set nyt for mig, og nogle ting så som bluegrass og oldtime (en traditionel musik fra de Appalatiske bjerge) vil jeg helt sikkert arbejde videre med derhjemme. Andre områder ser jeg mere som inspiration i min musikalske udvikling.

USA er et spøjst land. Det, jeg har set indtil nu, rummer mange ekstremer og modsætninger, forskellige kulturer, nationaliteter, farver og racer. På trods af diverse problemer har jeg et indtryk af, at det balancerer på den ene eller anden måde. Måske folk er bedre til at tolerere hinanden end i Danmark. Det er imponerende, hvordan en skole som Berklee fungerer, hvor ⅓ af 4000-5000 studerende er udlændinge. Disse er hovedsageligt asiater med intet eller et begrænset engelsk!

Generelt er amerikanere umiddelbart enormt imødekomne og positive. Integrationen, synes jeg, fungerer fint. Assimileringen er sværere at få øje på, men hvad er det også, folk skal assimileres med, der er jo så mange markant forskellige grupper i samfundet!? De alvorlige problemer der er, synes at være gamle som f.eks. racisme mod sorte og indianere. Problemer som bliver holdt i gang af begge parter, selvom der ikke findes andre argumenter end dem, der kan fremsættes i telegramform: *"De andre ikke kan lide os, så kan vi hellere fordrage dem STOP"*.

Der er folk, der har mod på livet, fuld fart på karrieren og er aktive i deres omgivelser. Ofte en slags mønsterborgere. Så er der omvendt folk, som har givet op og er gået helt i stå og enten tigger eller ikke interesserer sig en hat for, hvad de laver, og bare venter på, at dagen er ovre, lige så snart den begynder. Jeg har fået den mest inkompetente service nogensinde i mit liv, hvor jeg, ved at læse varedeklarationen, vidste meget mere om produkterne end ekspedienten, der også læste det samme. Vedkommende var egentligt også hamrende kold i r.... Modsat har jeg fået en betjening, der var ved at ende i massage, en hilsen til familien og en invitation til et livslangt venskab på vej ud af døren (læs: overdrivelse fremmer forståelsen). Dette billede er så meget tydeligere her end i f.eks. Danmark. Det bliver bare en kende for meget i længden for en sådan en lille jydeknægt.

Mit ophold har sat en masse ting i perspektiv. Bl.a. alle de gode ting i vores samfund, som vi skal passe på, og især hvordan privatiseringen i høj grad er noget, fanden står bag - og ikke Fogh alene! Privatiseringen forårsager meget som går skævt her, så som manglende offentlig sygesikring og "gratis" skole, bare for at nævne de mest åbenlyse. Alt sammen ting som har indflydelse

på, hvor sundt og velfungerende et samfund er. At være forbruger i USA er et helvede nogle gange.

Det har været hamrende interessant at være her i så lang tid, men når semestret slutter den 9. maj, er det en lille glad jyde, som sætter sig bag rattet for i første omgang at komme væk fra jordhulen i Boston og opleve lidt mere af USA. Og når vi kommer til midt i juni, er det en endnu gladere dansker, der sætter sine to plader på dansk grund - om end at jeg lige skal finde vej ud af Sjælland først. Ude godt men hjemme bedst...

Andreas Tophøj Rasmussen

Mit antropologiske feltarbejde blandt turister og lokale på Borneo

Antropologi er især studiet af sociale og kulturelle forhold. Kernen i antropologiens metode er feltarbejdet. Ved at befinde sig i en længere periode blandt de folk, hvis kultur man vil studere, lærer man en del af deres hverdag at kende, og man kan dermed lægge mærke til meget af det implicitte, hvilket ofte forbliver uudtalt i interviews, typisk fordi folk tager disse faktorer for givet og derfor ikke undrer sig over dem. En observation kan dermed føre til spørgsmål i den efterfølgende samtale, fordi man som udefrakommende jo ikke kender den lokale *kultur* og dermed stiller sig undrende over for den. Det gælder dermed om at komme ind bag det umiddelbart tilgængelige, og derfor er de kvalitative metoder, eksempelvis interviews og fokusgruppediskussioner, i højsædet inden for antropologien.

Som 4. års studerende på antropologistudiet på Københavns Universitet var tiden endelig kommet til mit eget feltarbejde. Data indsamlet på feltarbejdet skal bruges i det efterfølgende speciale. Min store interesse inden for antropologien har altid ligget inden for miljøområdet. Efter et studiejob som forskningsmedarbejder på et center for turisme og kultur udvidede denne interesse sig til også at omhandle turisme. Som resultat heraf er mit interessefelt bæredygtige natur- og kulturoplevelser inden for turismen, herunder design af turistoplevelser i særdeleshed.

Mit feltarbejde tog afsæt i det faktum, at unikke og personlige ferieoplevelser efterspørges i større og større grad. Turister vil møde lokalbefolkningen i private omgivelser for dermed at opleve *rigtig* natur og kultur på deres ferie. For mange turister er en charterferie ikke længere nok, eller det er i hvert fald ikke unikt og måske ikke ligefrem noget, der vil stå længe i hukommelsen. Måske som følge heraf er der kommet langt større fokus på, hvordan virksomheder skal designe de helt rigtige oplevelser for deres kunder for dermed at vinde markedsandele. Dette gælder også inden for rejsebranchen.

For at afgrænse mit felt valgte jeg at fokusere på begrebet økoturisme. Inden for økoturisme er der endvidere mange forskellige emner at tage fat på, så jeg valgte alene at fokusere på påstanden om, at denne form for rejse skal indeholde muligheden for at møde og interagere med lokalsamfund for derigennem at skabe opmærksomhed omkring og respekt for lokale mil-

jø- og kulturområder. Jeg ville dermed undersøge, hvad der sker, når turister og lokale møder hinanden, mere præcist *hvilke* slags oplevelser parterne får ud af mødet.

Mit feltarbejde blev påbegyndt i august 2007 og havde en varighed af 4 måneder. Det foregik i staten Sarawak på Borneo. Jeg valgte at tage dertil, primært fordi øen er kendt for sin særprægede natur og kultur og som følge heraf er blevet en yndet turistdestination. Jeg læste således om, hvordan forskellige turistbureauer beskriver destinationen som en eksotisk rejse, hvor man møder lokale stammefolk og lærer dem og deres kultur og den omkringliggende natur at kende. Netop fokuset på interaktionen mellem turister og lokale er meget fremhævet ved denne destination, og jeg brugte derfor megen tid på at spørge ind til denne interaktion, herunder observere, hvad der sker, når turister og lokale møder hinanden.

Jeg blev indkvarteret hos en privat Iban-familie i landsbyen Nanga Sumpa. Iban-folket er den største gruppe af indfødte folk i Sarawak. Godt ⅓ af statens befolkning tilhører således denne gruppe. Iban-folkets hjem er et yndet turistmål, da deres huse bedst kan beskrives som værende en lang række af individuelle lejligheder, *bilik*, hvor alles hoveddør vender ud mod et fællesområde, kaldet *ruai*. Det virker derfor som ét langt hus, hvor hver familie dog har egne private værelser, men hvor det sociale fællesskab oftest foregår i den fælles gang uden for det private hjem. I den landsby, jeg boede i, er der 22 familier i langhuset, det vil sige 22 individuelle lejligheder, samt ca. 10 små huse uden for langhuset. De, der bor uden for langhuset, er typisk børn, der har stiftet egen familie, og derfor er der ikke længere plads i forældrenes lejlighed. Lejlighederne i langhuset består kun af to værelser: én stue, der også fungerer som soveværelse for hele familien, samt et køkken, hvor der bagved er et toilet/bad. Jeg fik dog mit eget lille værelse i den ældste brors hus.

Landsbyen ligger helt isoleret midt i regnskoven. Den nærmeste by ligger godt 1½ times bådtur væk, og der er ingen andre transportmuligheder, udover selvfølgelig et par dages gåtur. Turister kommer dertil fra Kuching, som er Sarawaks største by, hvor der bor godt ½ mio. mennesker. Først kører turister i minibus til en stor sø, hvorfra de bliver hentet i langbåd (Iban-folkets traditionelle bådtype) af lokale bådsmænd fra landsbyen. Alt i alt tager turen fra Kuching til landsbyen ca. 5-6 timer; derudover kommer frokost samt diverse stop undervejs. Når turisterne er i landsbyen, er de der oftest 2 dage. Dagene går bl.a. med besøg i langhuset, vandretur i regnskoven samt lokale madoplevelser.

Mit feltarbejde foregik på den måde, at jeg boede hos min Iban-familie 1-2 uger ad gangen og var så nogle dage i Kuching. Jeg valgte at gøre dette af forskellige grunde. For det første fordi strøm ude i landsbyen stadig kører på generator, hvilket betød, at jeg ikke havde mulighed for at lade min computer godt nok op. Desuden tror jeg heller ikke, den ville have overlevet en konstant luftfugtighed på godt 100%. For det andet kom mine analytiske overvejelser mere "i gang", når jeg fik det hele lidt på afstand. Endelig fordi jeg også interviewede turister og folk inden for turistbranchen i Kuching. Feltarbejdet foregik hovedsagelig på engelsk, men jeg fik da også lært noget af lokalsproget, *Iban*, som er nært beslægtet med landets hovedsprog *Malay*. Jeg benyttede dog en tolk, når jeg interviewede de lokale, hvilket altid er en væsentlig metodisk overvejelse af, hvor meget tale

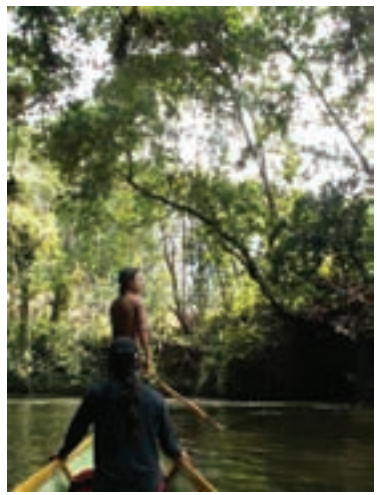

der ”går tabt” i oversættelsen. Mine interviews med de lokale var derfor mere strukturerede, hvorimod interviews med turister blev udført mere som en samtale mellem venner, da jeg ikke havde behov for en tolk. Dette er selvfølgelig ærgerligt, og hvis jeg kunne gøre noget om, ville det helt sikkert være at lære mere af det lokale sprog inden afrejse. Muligvis som resultat heraf har jeg valgt at fokusere mere på turisternes oplevelser i mit kommende speciale, nemlig hvordan turistoplevelser iscenesættes og opleves af turister. Lokalbefolkningens forståelse bliver dog også en central del af analysen, da de jo befinder sig i ”den anden ende af oplevelsen” . Kort fortalt går en del af min undren på, hvordan man kan designe specifikke oplevelser, når man har med mennesker at gøre. Der er mange faktorer, der skal være på plads, og det såkaldte *rollespil* mellem turister og lokale er som følge heraf et af mine fokusområder i det kommende speciale.

Mit feltarbejde har været utrolig spændende og udfordrende på mange områder, akademisk såvel som privat. Jeg føler mig utrolig privilegeret ved at have haft muligheden for at arbejde med et projekt, der 100% er mit eget. Jeg ved, at den kommende tid bliver hård med specialeskrivning, men det er kun spændende at se ens empiriske feltarbejde blive til en færdig tekst. Jeg vil sidst, men ikke mindst sende en utrolig stor tak til Ambassadør Frode Schön og hustru Valborg, født Windfeld’s Fond for den økonomiske støtte, der var med til at muliggøre mit feltarbejde.

Marie Bæk Iversen

Hong Kong

I vinteren 2007, halvandet år inde i mit Business Adminstration and Modern Languages-studie på Aarhus School of Business, besluttede jeg mig for at lytte til samtidens røster i erhvervslivet og gribe chancen for at studere et semester i udlandet. Jeg ville prøve kræfter

med det ukendte, og min tilgang til det kulturelle og sproglige aspekt i mit studie skulle ændres fra teoretisk til empirisk. Med Kinas frembrusende udvikling, faste greb i verdensøkonomien og uhyre store betydning i den internationale udvikling og handel var jeg draget af dette dragens land. Mit valg faldt på Hong Kong University of Science and Technology, for hvilket bedre sted at stifte bekendtskab med kinesisk mentalitet, kultur, traditioner og handel findes end dette finansmekka? I slutningen af august satte jeg næsen mod øst, en færd, der skulle vise sig at byde på langt mere, end jeg nogensinde havde forestillet mig. Kulturchokket ventede forude: jeg kom fra en sommer i marsken med åbne vidder og landede midt i en myretue af 6,8 millioner mennesker stuvet ind på 330 km^2. En myretue, der huser en af verdens travleste havne, en imponerende infrastruktur med gangbroer, snoede veje, der løber oppe og nede, et metrosystem, der forbinder hele byen med afgange hvert andet minut, og hvad der mangler i vertikalt råderum, bliver der kompenseret for horisontalt med smukke arkitektoniske bygninger, der strækker sig ud i det uendelige. Hong Kong summer af liv, og hvert

område har sit særpræg. Med Starbucks, 7-eleven og eksklusive flagshipstores til at pryde gadebilledet i Central Hong Kong Island kan man, hvis det ikke var for horderne af små mørkhårede asiater, let foranlediges til at tro, man befinder sig et sted i Europa. Andre distrikter som Mongkok i Kowloon er pakket med neonskilte, hele gader fyldt med fisk, fugle og blomster, gadeboder med kopivarer, markeder, hvor fødevarekontrollen – for ikke at tale om arbejdsstyrelsen – ikke ville vide, hvor de skulle starte, og hvor den umiskendelige stank af den lokale ret stinky tofu breder sig.

De gule murstensbygninger på ASB blev skiftet ud til fordel for hvide bygninger med store vinduespartier, hvori havet og solen spejlede sig om kap. Universitetet lå i Clear Water Bay, 45 minutters kørsel fra det pulserende centrum, og mindede, med dets placering på en bjergskråning direkte ud til vandet, mere om et ferieparadis end en arbejdsplads. Det gjorde det heller ikke nemt at affinde sig med det faktum, at der skulle arbejdes i disse omgivelser og under temperaturer, der ville have givet varme-fri i Danmark. Men arbejdes skulle der! Tiden blev spolet tilbage til gymnasielignende tilstande, hvor afleveringer, præsentationer, terminsprøver og aktivitetsniveau alt sammen udgør sin del af den endelige karakter. Det syntes næsten frihedsberøvende sammenlignet med de frie forhold i Danmark, hvor lektier er det, du afleverer, hvis du ønsker at få feedback på din præstation, og mødepligt er et for længst glemt levn fra fortiden. Men i et konkurrencepræget miljø, hvor kun de bedste kommer igennem nåleøjet, og med 1.306.313.812 konkurrenter, bliver studiet taget særdeles alvorligt. En veninde fra det sydlige Kina fik også derfor 7 calculus bøger af sin mor, efter at hun havde fortalt, at hun havde problemer med faget. Især de studerende fra hovedlandet ligger under for et enormt pres for at gøre sig fortjent til de store summer, familien har sparet sammen for at sende dem på en eftertragtet skole. Et pres, der gav sig udslag i altid fyldte læsesale og et tragisk selvmord, et tilsyneladende ikke helt uhørt fænomen blandt de studerende i Hong Kong. Det sætter tingene i perspektiv, og den danske model med gratis uddannelse og tilmed SU synes en luksus ud over alle grænser. Noget, der gav næring til det billede, mange asiater har af Europa som det forjættede land, et paradis, hvor folk arbejder for at holde fri og tager sig god tid til rejser og hobbies, et uhørt fænomen i Hong Kong, hvor arbejde ikke bliver målt i opgaver, men timer, hvilket presser arbejdsdagen op på 10-12 timer.

Men skolen var også meget mere end hårdt arbejde. Foruden det imponerende udvalg af sportsfaciliteter, herunder træningscenter, indendørs og udendørs swimmingpool, runningtrack og listen fortsætter, havde skolen et hav af foreninger lige fra film og fægtning til hikingsocieties…you name it! Jeg havde en fantastisk tid på universitet, hvor der altid foregik et eller andet spændende arrangement, og med samtlige udvekslingsstuderende indlogeret på campus var der altid noget at tage sig til. Selvom skolen lå afsides, var vi med et udbud af 5 forskellige restauranter, heriblandt en MacDonalds, og egen købmand, læge, tandlæge og egen bank, godt kørende. De lokale var utrolig interesserede i at høre om Danmark og altid parate med opklarende svar på *hvorfor gør I sådan…og hvad betyder det*-spørgsmål fra en undrende vesterlænding. Eksempelvis deres navne, hvoraf nogle på kinesisk har en betydning, der direkte kan oversættes til engelsk, blandt andet Strawberry, Sugar og Pony; så var der også dem, der ikke kunne oversætte deres navn og derfor havde frit lejde til selv at vælge; det var nok på den konto, Elvis fik sit navn. En kineser vil altid være ydmyg, underdrive sine egne evner og gøre alt for at undgå en konflikt og bevare de gode relationer. Ja, jeg begyndte med tiden at forstå deres små særheder, den kinesiske high context kultur, hvor tingene bliver sagt indirekte, hvor der ikke stilles spørgsmål til autoriteter, hvor ældre bliver mødt med stor respekt, hvor et ja i virkeligheden betyder nej, hvor

det vigtigste i livet er at udfylde sin rolle i familien såvel som i samfundet og hvor individualitet er et fremmedord.

Med to indiske professorer, hvoraf den ene havde et meget udpræget indisk-engelsk, en kinesisk professor og en sprudlende og entusiastisk amerikansk professor og et studiemiljø (=gruppearbejde) med studerende fra hele verden blev min horisont og forståelse for andre kulturer i allerhøjeste grad udvidet. Det er blevet til mange interessante diskussioner om og oplevelser af, hvordan vores kulturelle baggrund kommer til udtryk i holdninger og opførsel.

Det har givet mig mulighed for at få et indgående kendskab til og forståelse for det kinesiske folk. Det har åbnet min horisont, og med denne oplevelse i bagagen har jeg for alvor fået tændt gnisten for en international karriere…Verden er blevet min legeplads!

Jeg takker af hele mit hjerte for støtte fra Ambassadør Frode Schön og hustru Valborg, født Windfeld's Fond…

Mie Grøn Nørgaard

Studieophold på Seoul National University

I sommeren 2002 afsluttede jeg min matematiske studentereksamen ved Ribe Katedralskole, og to år senere påbegyndte jeg min uddannelse til civilingeniør ved Danmarks Tekniske Universitet. I foråret 2008 gennemførte jeg et 4 måneders udvekslingsophold på *"Seoul National University"* i Sydkorea.

"Hvor gammel er du?". Jeg er knap nok landet, før spørgsmålet kommer. Det stilles sjældent så direkte i Danmark. Det kan måske endda virke en anelse ubehøvlet af udspørge om alder på denne ligefremme vis. Men for sydkoreaneren er spørgsmålet centralt. Det sætter

nemlig hierarkiet. Derefter kan den rette etikette og opførsel anvendes. Yngste forventes at udvise ydmyghed over for ældste, også selvom det drejer sig om en ganske lille aldersforskel. Dette var blot den første af mange oplevelser, som kom til at illustrere den betydelige kulturelle forskel, der eksisterer mellem Danmark og Sydkorea.

Med forstæder bor der i omegnen af 25 millioner mennesker i Seoul. Når man har boet i sådan en by, bliver København nærmest provinsiel i sammenligning, mens Ribe vel mest af alt kommer til at minde om et busstoppested. Dog stadig mit foretrukne stoppested. Og alt går hurtigt. *Bali Bali* er et yndet udtryk på gaderne i Seoul, og det betyder noget i retning af *"skynd dig, skynd dig"*. Dette lader til at have relevans i alle gøremål, som sydkoreanerne foretager sig. Eksempelvis måtte jeg, trods ihærdige forsøg, tage til takke med en evig sidsteplads i kapløbet om at få slugt min frokost.

Den nok største udfordring for mig ved at bo i Sydkorea har været de sproglige vanskeligheder. Engelsk er ikke alment kendt på gadeplan. Og uden sprog kan det pludselig blive en kamp uden lige blot at låne en bog på biblioteket. Man kan stadig redde det meste ved at fægte lidt med arme og ben, men det var først efter at have lært det koreanske alfabet, at jeg begyndte at finde ud af, hvad det rent faktisk var, jeg bestilte at spise på byens restauranter.

En ting, man med forundring må indse, når man kommer til Sydkorea, er, at det er et land i krig. Men bemærkelsesværdigt nok er det en konflikt, der lader til at optage mere plads i vestlige medier end i den gennemsnitlige sydkoreaners bevidsthed. Især den yngre generation lader ikke til at bekymre sig videre om, hvilken dagsorden Kim Jong II har på den nordlige del af halvøen. En våbenhvile blev underskrevet helt tilbage i sommeren 1953, så opdelingen runder for tiden 55 år. Og jo længere tid adskillelsen står på, desto større bliver kløften mellem landene. Familiære bånd bliver brudt, som de overlevende fra før adskillelsen går bort, og det økonomiske og teknologiske skel landene imellem er efterhånden af en sådan størrelse, at en genforening og den udligning, der vil følge, vil være forbundet med en markant opbremsning af sydkoreansk finansiel aktivitet. I visse henseender bliver nuværende status quo derfor mere attraktiv for Sydkorea, som tiden går. Dette betyder på den anden side, at landet må leve med en konstant militær trussel. Men eftersom denne trussel har eksisteret i mere end et halvt århundrede, så er det tvivlsomt, hvor overhængende den opleves blandt den brede befolkning.

Med hensyn til det faglige udbytte af mit ophold på *"Seoul National University"* er det af en noget anden karakter end på Danmarks Tekniske Universitet. Niveauet vil jeg vurdere som værende ensartet, men den kulturelle dimension vil aldrig kunne opleves på samme måde, var jeg blevet på DTU. Jeg har arbejdet med folk fra 14 forskellige lande, primært asiatere og østeuropæere, og derved fået indblik i en helt anden tilgang til og opfattelse af mange problemstillinger. Indsigt i denne store diversitet i baggrund og værdisæt har givet mig et udbytte og en erfaring, som jeg føler mig overbevist om vil gavne mig såvel personligt som fagligt i fremtiden.

Perspektiv er altid sundt. Og efter at have studeret på et sydkoreansk universitet forventer jeg nu, at der skal betydeligt mere modgang til, før min selvmedlidenhed for alvor sætter ind, næste gang jeg bliver presset på DTU. Dedikation og hård konkurrence gennemsyrer det koreanske skolesystem. Tidligt op, sent i seng. Fald hellere i søvn over dine bøger, end forlad skrivebordet. Jeg har set biblioteker, der minder om sovesale. Dette er i sig selv forbløffende, men det skal blive bedre endnu. Drivkraften bag denne ihærdighed er nemlig ikke kun personlige ambitioner. For i modsætning til Danmark, hvor individualismen fungerer i bedste velgående, er sydkoreansk bevidsthed gennemsyret af kollektivisme. Familiens og venners forventninger fylder meget i bevidstheden. Presset fra omgivelserne er enormt, og jeg måtte gang på gang stille mig uforstående over for denne usynlige pisk, som synes at drive de studerende. Jeg prøver ikke at sige, hvad der er rigtigt eller forkert, men når man er vokset op i en kultur som den danske, var det svært for mig at begribe denne enorme pligtfølelse over for andres ambitioner.

At rejse til et andet land og studere er forbundet med betydelige udgifter. Jeg vil derfor gerne takke Frode Schön og hustru Valborg, født Windfeld's Fond for at hjælpe mig med at finansiere dette ophold. Uden sådan økonomisk støtte vil det være betydeligt vanskeligere at gennemføre et studieophold i udlandet.

Jeppe Bjerrum Nielsen

And the Nominee is….

Om et studie- og praktikophold i Washington D.C., U.S.A

Amerikanerne er på den anden ende, igen. Inden for de næste 6 måneder skal der vælges en ny præsident. Kampen om verdens mest magtfulde embede blev skudt i gang for mere end 18 måneder siden. Så lang tid har medierne i hvert fald bombarderet os med nyheder og informationer om det kommende valg. Men virkeligheden er faktisk, at valgkampen imellem demokrater og republikanere endnu knap er begyndt. Indtil videre er slaget blevet udkæmpet internt i partierne. I de konservative rækker har Vietnam-veteranen John McCain kæmpet imod markante personer såsom den populære

New York-borgmester Rudolph Giuliani og den religiøse Mike Huckabee. Blandt demokraterne er det endnu uafklaret, om det skal være erfaring eller forandring, der skal kendetegne den demokratiske kandidat. Hillary Clinton og Barack Obama krydser fortsat klinger for at opnå nok delegerede til at sikre sig den demokratiske

nominering. Den amerikanske præsidentvalgkamp er spændende og farverig. Der er glæde og sorg, had og kærlighed, sandheder og løgne. Hertil masser af ord og symboler, der rører hele følelsesregistret. For en statskundskaber fra det demokratiske Danmark kan dette politiske scenarie virke surrealistisk. Kandidaterne afkræves svar om de mest intime detaljer, og samtidig skal de stå til ansvar for handlinger, der ligger flere årtier tilbage. Men også vælgerne er udsatte. De bliver proppet med nyheder fra de politiske slagmarker hvert minut. Amerikanerne opfatter valgkampen helt anderledes. Sammenlagt koster valgkampen kandidaterne flere milliarder dollars. Den varer 24 måneder nonstop. Dette generer ikke amerikanerne. De elsker det.

Dette billede står klart i mine erindringer om min tid i verdens hovedstad, Washington D.C. Grunden til, at jeg rejste til U.S.A. i foråret 2008, var, at jeg skulle læse et semester på American University i Washington D.C. Ved siden af studierne havde jeg en praktikplads i den amerikanske kongres. Min store drøm om at studere det amerikanske politiske system på nærmeste hold skulle til at gå i opfyldelse.

Da jeg ankom til Washington D.C., var nytårets tåger over byen og i mit hoved knap lettet. Trods træthed oven på julen og nytåret formåede jeg straks efter ankomsten at samle kræfter til at socialisere med de mange spændende mennesker, som jeg skulle leve sammen med de næste 5 måneder. Jeg blev indkvarteret på Campus-området, hvilket var en stor oplevelse i sig selv. På den ene side bliver man ramt af den idylliske charme, som karakteriserer mange amerikanske universiteter. American University er ingen undtagelse. Universitetets epicenter er et stort velholdt græsareal, også kaldet ”The Green”. På græsset læses der til eksamen og spilles bold. På den anden side bliver man fascineret af det store udvalg af faglige og sociale aktiviteter, som universitetet udbyder. Ugentlig gæster ambassadører og statsledere universitetet som gæsteforelæsere. Samtidig er der uendelig mange muligheder for at lære andre mennesker at kende igennem sociale arrangementer.

Jeg havde meldt mig til programmet ”American Politics and Government”. Programmet omhandlede det amerikanske politiske system og forandringer i selv samme. Undervisningen på amerikanske universiteter er meget anderledes end i Danmark. Underviseren tituleres uanset lejligheden ”professor”. Omvendt er der også et mere personligt forhold mellem den studerende og professoren. Det forventes, at de studerende ugentligt kigger forbi professorens kontor til en snak om faglige ting såvel som andet, der rører sig i hovedet på den studerende. Undervisningen var yderst interessant. I det ene øjeblik sad man i en diskussion om torturpolitik. Der er meget stor forskel på, hvordan torturpolitikken opfattes af hhv. en dansk fyr med rødder i Ribe og en pige fra Florida. I næste øjeblik sad man og hørte en senator holde et oplæg om nødvendigheden af en ny økonomisk politik.

Ved siden af studierne havde jeg, som nævnt ovenfor, været så heldig at få en praktikplads i Kongressen hos Repræsentant Raul M. Grijalva fra det demokratiske parti. Dette betød, at min daglige arbejdsplads blev Capitol Hill. Kongresmand Grijalva repræsenterer det syvende distrikt i Arizona. Dette lyder måske ikke af noget specielt, men rent faktisk er dette distrikt på størrelse med Danmark, og der bor ikke færre end 700.000 mennesker i dette distrikt. Jobbet i kongressen udviklede sig til at blive en fantastisk oplevelse. Kongresmanden sad i udvalgene vedrørende naturreservater, arbejdsmarkedsforhold og immigration. Mine arbejdsopgaver bestod primært i at skrive udkast til taler, som kongresmanden skulle holde i forbindelse med høringer og debatter. Ligeledes assisterede jeg i udfærdigelsen af ”policy”. Udover disse arbejdsopgaver fik jeg den demokratiske valgkamp ind på nærmeste hold. Min kongresmand havde i første omgang valgt at støtte John Edwards. John Edwards afblæste sin kandidatur i star-

ten af året. Kongresmanden valgte derfor at støtte Barack Obama i stedet. Dette blev anset for yderst kontroversielt, eftersom kongresmanden fortrinsvis repræsenterer ”hispanics”. Hispanics er personer, der har rødder i spansk-talende lande. Obama har i sin kampagne haft ufatteligt svært ved at få fat på denne gruppe vælgere. Derfor blev kongresmanden med lynets hast en vigtig brik for Obamas kampagne. Obama indbød kongresmanden til at deltage i kampagnen. Dette betød også, at jeg fik lov til at komme med i den mest ambitiøse præsidentvalgkamp i mands minde. Jeg fik lov at stå bag scenen og se de mange tusinde tiljuble den måske første sorte præsident i USA’s historie. I kampagnen mødte jeg også flere medlemmer af den højt estimerede Kennedy Klan. Oplevelsen af at deltage i denne kampagne fremkaldte en klar følelse af at være midt i et af verdens brændpunkter.

Ud over studierne og jobbet i kongressen var jeg så heldig at få en tjans som kommentator på et radioprogram i Danmark søndag morgner på P4. Denne oplevelse var både spændende, men også udfordrende. Konceptet var, at programværten hver søndag morgen ringede til danske borgere, der befandt sig rundt omkring i verden. Vi udenlandske danskere skulle så rapportere om, hvad der foregik der, hvor vi befandt os. For mit vedkommende betød det, at jeg skulle lyde morgenfrisk enten kl. 23.30 om aftenen eller 01.00 om morgenen alt afhængig af, hvor jeg befandt mig i U.S.A.

Jeg vil afslutte med at tegne et billede af U.S.A. og præsidentvalgkampen, som det så ud, kort tid før jeg satte mig ind i flyveren tilbage til Danmark. Det er et U.S.A., hvor vælgerne er splittet og fragmenteret omkring vigtige emner som immigration, sikkerhedspolitik og økonomisk politik. Det er også et U.S.A., hvor flere og flere mister job og hjem som følge af den økonomisk recession. Borgerne skriger på en ny politisk kurs. Da min mor for nylig besøgte mig i Washington, sagde hun, at stemningen mindede hende om perioden, inden John F. Kennedy overtog posten som præsident. Måske er det derfor, at Barack Obama har valgt at identificere sig så tæt med afdøde JFK? Jeg har et fremmed forhold til 60’ernes U.S.A., men som udvekslingsstudent i Washington D.C. i 2008 har jeg fået en fornemmelse af, hvad fremtiden vil bringe amerikanerne og dermed resten af kloden.

Søren Frederik Bregenov

Julelegater 2007

P. Schmitz og hustrus Legat
Sara Prahl, 3l
Daniel Paulsen, 1k

Lektor C. Amorsens Legat
Ditte Obeling, 2r
Anders Wind, 1a
Ditte Skinnerup Philipsen, 1f

Øllgårds Legat
Karen Christina Walker, 3i
Jesper Kellemann Kristensen, 2z

Nis Nissens Legat
Chiel Robben, 1e
Sarah Hensell, 1b
Anders B. Nielsen, 2t
Maja Hagedorn, 1e
Rasmus Andersen, 3h
Mie Underbjerg, 2s
Anne Hedegaard Rasmussen, 3x

Stipendiefonden
Anna Bro Lake, 2m
Søren Heide Jørgensen, 1h
Louise Thygesen Smidt, 2y
Kaare Byskov-Hansen, 2x
Liv Toudal Olsen, 3y
Kasper Hermansen, 1d
Marie Bech-Gregersen, 3k

Sommerlegater 2008

Ripensersamfundet
Anna Mohr Larsen, 3l

Thorsens Legat
Søren Bøllingtoft Knudsen, 3l
Mikael Madsen, 3x

Brock Iversen og Jens Thue Jensens Legat
Emil Andersen, 3x

Haunstrup Andresens legat, Ellen Reinckes Legat og Søløjtnant Grønbæks mindelegat
Marie Bæk Gregersen, 3k

Sechers Legat
Sara Prahl Larsen, 3l

Greisens Mindelegat
Anne Kyster Hvelplund, 3i

Jens Chr. Petersens Legat
Anne Sofie Steinbring Jørgensen, 3y

Jubilæums legatet
Rasmus Andersen, 3h

Sydbanks Legat
Jon Hesselberg Bruun, 3y

Frøs Herreds Sparekasses Legat
Mikkel Andersen, 3h
Anders Kann Elten, 3l

Jyske Banks Legat
Jonas Kristensen, 3h
Mai-Britt Holden Thomsen, 3y

Danske Banks Legat
Louise Sloth Thomsen, 3h
Anders Peter Fabricius Jørgensen, 3x

Nordea's Legat
Karen Christina Walker, 3i

Skjern Banks Legat
Anna Maj Bundsgaard, 3k

Andelskassen's Legat
Eske Roth, 3x

Studenter 2008

3h - Mikkel Andersen, Rasmus Andersen, Thor Nørgaard Andersen, Anna Helene Beck, Edith Buhl, Malene Bjørn Jensen, Sidsel Mohrine Jensen, Lene Hansen Jepsen, Signe Kruse Jessen, Jonas Bork Johansen, Søren Bøllingtoft Knudsen, Jonas Kristensen, Uffe Mousten Krogh, Stine Højrup Larsen, Simone Brink Laugesen, Line Lyngsø Lauritzen, Kathrine Buchwald Lind, Anne Marx Lorenzen, Maria Madsen, Danny Mathiasen, Anne Ryvang Nielsen, Glen Yong Paulsen, Sarah Eva Møller Petersen, Esben Ried-Larsen, Marie Præst Schlosser, Sine Hellestrup Sørensen, Louise Sloth Thomsen, Anita Vestergård.

3i - Mette Gemmer Andersen, Rikke Christensen, Lotte Dyrberg, Marie Nørby Enemark, Jonas Kristian Feddersen, Anne Katrine Boesen Habekost, Anne Kyster Hvelplund, Martin Høy, Louise Reher Jakobsen, Lars Stauning Jensen, Kirsten Hell Knudsen, Tina Tranberg Lønne, Esben Marcussen, Trine Meilandt, Anne Bjerggaard Nielsen, Sara Vestergaard Ottosen, Betina Nørby Pedersen, Julia Fabricius Port, Charlotte Poulsen, Kamille Vester Rasmussen, Bodil Keller Skousen, Ditte Sommerlund Skydt, Tommy Sunzenauer, Kathrine Thomsen, Karen Christina Walker.

3k - Maria Riis Andersen, Marie Bech-Gregersen, Camilla Christensen Beyer, Luna Miranda Heinsvig Brodersen, Anna Maj Bundsgaard, Anja Cota, Sara Dahl, Lasse Rohr Dietrichsen, Ditte Kisbye Jensen, Sidse Borup Jensen, Marie Otzen Kristensen, Rasmus Kulmbach, Anne Terese Rindsig Laursen, Nina Vestergaard Lolk, Susie Vesterlund Maskov, Charlotte Nielsen, Maja Wenzel Nissen, Janni Olesen, Kristina Sørensen.

3l - Lasse Andersen, Tine Boysen, Anne Juul Christensen, Camilla Christensen, Signe Dalgaard Christoffersen, Anders Kann Elten, Line Hansen, Ida Maria Jakobsen, Thomas Riis Jensen, Lea Lotte Germansen Jørgensen, Anna Mohr Larsen, Sara Prahl Larsen, Kristina Laustsen, Anita Bjertrup Møller, Michael Møller, Maj Andersson Dalsgaard Nielsen, Jacob Dich Pedersen, Søren Linnet Schmidt, Jens Aalling Skønager, Asger Thomsen, Mark Leth Thomsen.

3x - Marije Akkerman, Emil Andersen, Frida Skjøth Bruun, Malene Manniche Hansen, Mette Hansen, Jens Emil Holm, Charlotte Bang Jensen, Henriette Bang Jensen, Marie Amstrup Jensen, Michael Skov Jensen, Knud Robert Jespersen, Anders Peter Fabricius Jørgensen, Tom Larsen, Mette Svane Lassen, Saranya Loganathan, Helen Christine Lohmann, Mikael Madsen, Kasper Trans Møller, Mikkel Nielsen, Thomas Ullum Pedersen, Anne Hedegaard Rasmussen, Eske Roth, Søren Nielsen Skov, Michael Stavnager, Freja Sine Straarup-Jensen, Philip Weng, Kris Wesselink.

3y - Birgitte Lærke Bentsen, William James Bond, Søren Brink, Jon Hesselberg Bruun, Stefanie Bruun, Kia Enghave, Carina Skov Hansen, Gitte Hansen, Jørgen Niebuhr Moser Hausted, Anne Hansen Højlund, Annette Jensen, Anne Sofie Steinbring Jørgensen, Thomas Daugaard Schultz Kjeltsen, Merethe Lønne Kjær, Esben Søndergård Knudsen, Christina Larsen, Jonas Nørgaard Marcussen, Birgit Skibsted Nissen, Liv Toudal Rath, Signe Deleuran Olsen, Vicky Morthorst Staal, Sune Michael Steinicke, Anne Juel Strebøl, Maria Funder Sørensen, Mai-Britt Holden Thomsen, Lise Vinther.

Konkurrencer

Elever fra Ribe Katedralskole har igen i år deltaget i faglige konkurrencer mellem landets gymnasier og har klaret sig flot.
Skolen har i år valgt at belønne de dygtige konkurrencedeltagere med gaver, som blev uddelt ved translokationen.

Samfundsfag:
4 elever fra 1s i samfundsfag har fået en foreløbig finaleplads i konkurrencen Kæmp for Klimaet. De er med i kapløbet om en tur til Puerto Rico.
Det er Henrik Jacobsen, Henriette Kristensen, Louisa Hjort Poulsen, Katrine Pindborg – gavekort.

9 studenter fra 3h vandt ret til deltagelse i EU-ungdomsparlamentet på Christiansborg. Plads her vinder man ved at indsende beslutningsforslag til det fremtidige samarbejde i EU og få forslaget valgt ud. Det gjorde Stine Højrup Larsen, Edith Buhl, Katrine Lind, Marie Præst Schlosser, Anne Lorenzen, Louise Sloth Thomsen, Uffe Krogh, Søren B. Knudsen, Sine Hellestrup Sørensen – gavekort.

Biologiolympiade:
Mai-Britt Holden Thomsen blev nr. 5 i finalen i biologiolympiaden – boggave.
Liv Toudal Rath nåede semifinalen i biologiolympiaden – boggave.

Fysikolympiade:
Anders Peter Fabricius Jørgensen blev blandt de 12 bedste i landet til fysik olympiade – boggave.

Georg Mohr:
Nikolai Moestrup deltog i Georg Mohr konkurrencen i matematik og gik videre til et finale-seminar – boggave.

Kemiolympiade:
Mikael Madsen og Eske Roth blev blandt de 13, der var med i sidste runde af kemiolympiaden – boggave.

Græsk:
Anna Mohr Larsen vandt den 7. europæiske studenterkonkurrence om oldgræsk sprog og litteratur. Konkurrencen er udskrevet af det græske ministerium for undervisning og religion. Præmien er en uges ophold i Grækenland betalt af det græske kulturministerium – boggave.

Hanne Aagaard (HA)
Lektor
fransk, engelsk
Vibevænget 1, 6760 Ribe
75 42 30 92
ha@ribekatedralskole.dk

Elisabeth Abrahamsen (EA)
Lektor
historie, engelsk
Grævlingetoften 15, 6760 Ribe
75 44 52 84
elisabeth@ribekatedralskole.dk

Hanne Albinus (AL)
Lektor
engelsk, musik
Tørresager 3, Ø. Vedsted, 6760 Ribe
75 41 02 43
al@ribekatedralskole.dk

Bente Ramskov Andersen (BR)
Lektor
fysik, matematik, naturfag
Vibevænget 11, 6760 Ribe
75 41 18 16
bente@ribekatedralskole.dk

Karin Abildgaard (KA)
Lektor
dansk, religion
Albert Skeelsgade 9, 6760 Ribe
75 41 07 90
ka@ribekatedralskole.dk

Jacob Bastholm (JB)
Lektor
historie, geografi, samfundsfag
Damvej 20, 6760 Ribe
75 42 07 08
bastholm@ribekatedralskole.dk

Kirsten Beck (KB)
Lektor
engelsk, dansk
Hans Jacobsvej 49, 6760 Ribe
75 41 07 01
beck@ribekatedralskole.dk

Helle Berndt
Biblioteksassistent
Gl. Åbølvej 4, Ørderup, 6520 Toftlund
74 83 16 05
helle@ribekatedralskole.dk

Poul René Bertelsen (PR)
Lektor
fysik, matematik, naturfag, filosofi
Engdraget 16, 6760 Ribe
75 41 01 72
prb@ribekatedralskole.dk

Jonna Øllgaard Bloch
Sekretær
Søndergade 14, 6690 Gørding
75 17 86 21
jonna@ribekatedralskole.dk

Mette Bolding
Sekretær
Faurlundvej 14, 6760 Ribe
75 44 10 55
bolding@ribekatedralskole.dk

Birgit Bro (BB)
Lektor
biologi, kemi, uddannelsesleder
Sct. Laurentiigade 11, 6760 Ribe
75 42 45 20
bb@ribekatedralskole.dk

Camilla Darling Bunk (CB)
Lektor
musik, matematik
Klirevænget 2, 6760 Ribe
75 42 55 38
tibbe@ribekatedralskole.dk

Jesper Bunk (JE)
Lektor
dansk, billedkunst
Klirevænget 2, 6760 Ribe
75 42 55 38
je@ribekatedralskole.dk

Per Bøgeholdt (PB)
Lektor
fysik, kemi, naturfag, datalogi
Daneng 7, Ø.Vedsted, 6760 Ribe
75 42 22 28
pb@ribekatedralskole.dk

Eva Lundbek Egelund (EE)
Lektor
matematik, kemi
Nørrevej 29, 6280 Højer
74 78 24 25
ee@ribekatedralskole.dk

Anne Marie Gammelgaard (GA)
Lektor
samfundsfag
Birkevej 8, Hammelev, 6500 Vojens
74 54 31 72
ga@ribekatedralskole.dk

Lis Annie Gjørup (LG)
Lektor
musik, fransk, billedkunst
Sct. Laurentiigade 4, 6760 Ribe
75 41 19 97
lis.a.gjoerup@ribekatedralskole.dk

Petur Glerfoss (PG)
Lektor
fysik, naturfag, matematik
Saltgade 5, 1., 6760 Ribe
75 41 01 94
glerfoss@ribekatedralskole.dk

Anne Granum-Jensen (AG)
Lektor
græsk, oldtidskundskab, matematik,
uddannelsesleder
Engdraget 47, 6760 Ribe
75 53 05 89
anneg@ribekatedralskole.dk

Dorte Simonsen Gunge (DG)
Lektor
dansk, musik
Varming Vesterby 35, 6760 Ribe
75 42 00 62
dgunge@ribekatedralskole.dk

Jørgen Baungaard Hansen (BH)
Lektor
biologi
Sortebrødregade 11, 6760 Ribe
75 42 40 91
baungaard@ribekatedralskole.dk

Steen Hansen (SH)
Lektor
musik, tysk
Sønderportsgade 13, 1., 6760 Ribe
75 42 24 27
sh@ribekatedralskole.dk

Søren Hansen (SØ)
Lektor
matematik, fysik, kemi, naturfag,
skemalægger
Tangevej 94 A, 6760 Ribe
75 42 21 26
soeren@ribekatedralskole.dk

Helle Hvitved (HH)
Lektor
matematik, biologi
Kjærgårdsvej 48, Hunderup,
6740 Bramming
75 17 24 17
hh@ribekatedralskole.dk

Morten Høyrup (MH)
Lektor
fysik, matematik, naturfag, datavejleder,
tillidsrepræsentant
Skovgade 2B, 1.tv., 6760 Ribe
75 41 13 05
hoyrup@ribekatedralskole.dk

Lars Ilsøe (LI)
Lektor
dansk, tysk
Tangevej 49, 6760 Ribe
75 42 38 05
ilsoe@ribekatedralskole.dk

Allan Gade Jacobsen (AJ)
Lektor
samfundsfag, idræt, studievejleder
Stages Allé 17, 6760 Ribe
98 12 77 03
aj@ribekatedralskole.dk

Birgitte Jastrup (JA)
Lektor
matematik, fysik
Fanningers Allé 14, 6760 Ribe
75 42 44 68
birgitte@ribekatedralskole.dk

Hanne Skalborg Jensen (HS)
Lektor
biologi, kemi
Tangevej 94A, 6760 Ribe
75 42 21 26
hs@ribekatedralskole.dk

Ole Hedegaard Jensen (OH)
Lektor
dansk, samfundsfag
Midtfenner 10, 6760 Ribe
75 42 28 66
oh@ribekatedralskole.dk

Peter Jensen (PJ)
Pædagogikumkandidat
historie, religion
Skovgade 13, 1. th., 6760 Ribe
25 21 21 90
pj@ribekatedralskole.dk

Carl Christian Jespersen (CJ)
Lektor
samfundsfag, dansk, erhvervsøkonomi
Daneng 10, Ø.Vedsted, 6760 Ribe
75 42 47 55
christian@ribekatedralskole.dk

Knud Kalf (KN)
Pædagogikumkandidat
græsk, latin, oldtidskundskab
Sct. Nicolaj Gade 8b, 6760 Ribe
61 26 66 60
kn@ribekatedralskole.dk

Benni Johanson (BJ)
Lektor
engelsk, idræt
Albert Skeelsgade 6, 6760 Ribe
75 42 52 00
bj@ribekatedralskole.dk

Bent Karsdal (BK)
Rektor
historie, samfundsfag
Tangevej 9, 6760 Ribe
75 41 03 33
karsdal@ribekatedralskole.dk

Line Overmark Juul (LO)
Adjunkt
latin, græsk, oldtidskundskab
Tangevej 101, 6760 Ribe
41 35 08 04
lo@ribekatedralskole.dk

Kirsten Kirkelund (KK)
Lektor
fransk, idræt, spansk
Havedal 10, 6760 Ribe
75 41 06 24
kk@ribekatedralskole.dk

Katrine Lund Jørgensen (KL)
Lektor
historie, dramatik
Tørresager 4, Øster Vedsted, 6760 Ribe
76 88 06 05
katrine@ribekatedralskole.dk

Henrik Kjar (HK)
Vicerektor
dansk, samfundsfag
Broager 18, Ø. Vedsted, 6760 Ribe
64 72 23 03
henrik@ribekatedralskole.dk

Grethe K. Kjær
Sekretær
Jasminparken 51, 6760 Ribe
75 42 08 17
grethe@ribekatedralskole.dk

Kaj Lorenzen
Pedelmedhjælper
Sviegade 2B, 1. sal, 6760 Ribe
20 32 75 58

Villy Heide Langvad
IT-medarbejder
Thulevej 292, 6715 Esbjerg N
23 65 43 76
villy@ribekatedralskole.dk

Gunnar Lundsgaard (GL)
Lektor
religion, dansk
Kongevej 59, 6100 Haderslev
74 53 57 00
gunnar@ribekatedralskole.dk

Finn Nørgaard Laursen (FL)
Lektor
historie, idræt
Lundgårdsvej 41, 6760 Ribe
75 42 13 70
fl@ribekatedralskole.dk

Dorte Stig Madsen (DM)
Lektor
fransk, russisk, spansk
Damvej 4, 6760 Ribe
75 41 03 49
dortesm@ribekatedralskole.dk

Simon Laursen (SL)
Lektor
latin, græsk, oldtidskundskab, bibliotekar
Heimdalsvej 31, 6000 Kolding
75 53 22 53
sl@ribekatedralskole.dk

Bent Bækgaard Mortensen (BM)
Lektor
russisk, latin, oldtidskundskab, dansk
Sct. Laurentiigade 11, 6760 Ribe
75 42 45 20
bm@ribekatedralskole.dk

Joakim Mortensen (JM)
Adjunkt
engelsk, matematik
Sortebrødregade 13, 1.th., 6760 Ribe
86 13 66 78
jm@ribekatedralskole.dk

Peter Martin Nielsen (PN)
Lektor
tysk, italiensk
Slagtergade 49, 6100 Haderslev
61 30 91 78
pn@ribekatedralskole.dk

Marleen Müller (MM)
Lektor
historie, tysk
Kongensgade 4, 6760 Ribe
75 42 50 82
mm@ribekatedralskole.dk

Vita Nielsen (VN)
Lektor
biologi, studievejleder
Ingemanns Allé 80, 6700 Esbjerg
75 13 72 21
vn@ribekatedralskole.dk

Gitte Møller (GI)
Lektor
engelsk, idræt
Sct. Laurentiigade 3, 6760 Ribe
75 42 44 62
gm@ribekatedralskole.dk

Sussi Olesen
Kantinemedarbejder
Munkevej 21, 6760 Ribe
75 44 11 38

Henning Skov Nielsen
Pedel
Puggårdsgade 20, 6760 Ribe
75 42 36 41 / 30 52 44 22

Bjørn Paulsen (BP)
Lektor
dansk, religion
Vardevej 36, Rousthøje, 6818 Årre
75 16 94 53
bp@ribekatedralskole.dk

Lise Vind Petersen (LP)
Lektor
dansk, oldtidskundskab, studievejleder
formand for Pædagogisk Råd
Midtfenner 10, 6760 Ribe
75 42 28 66
lp@ribekatedralskole.dk

Pia Rusborg (RU)
Lektor
engelsk, psykologi
Grønnegade 14, 1. sal, 6760 Ribe
75 41 13 49
ru@ribekatedralskole.dk

Trine Ryhave (TR)
Lektor
religion, historie
Bellisvej 3, Damhus, 6760 Ribe
75 41 18 38
tr@ribekatedralskole.dk

Jesper Skov-Jensen (JJ)
Pædagogikumkandidat
idræt, biologi
Fiskenes Kvarter 144, 6710 Esbjerg V
23 27 80 23
jj@ribekatedralskole.dk

Susanne Stender (ST)
Lektor
idræt, matematik
Østerfenner 9, Ø. Vedsted, 6760 Ribe
75 42 42 02
st@ribekatedralskole.dk

Anne Marie Strøm (AS)
Lektor
tysk, idræt
Glentevænget 55, 6760 Ribe
22 99 40 04
astr@ribekatedralskole.dk

Lene Sørensen (LS)
Lektor
fransk, engelsk
Bredkjærtoft 15, Hviding, 6760 Ribe
75 44 58 50
lenes@ribekatedralskole.dk

Mette M. Sørensen
Sekretær
Sennepsmarken 33, 6771 Gredstedbro
75 43 11 90
mette@ribekatedralskole.dk

Torben Petersen (TP)
Pædagogikumkandidat
historie, idræt
Korsbrødregade 34 B, 6760 Ribe
29 40 85 10
tp@ribekatedralskole.dk

Hans Christian Vester (HV)
Lektor
dansk, psykologi
Bellisvej 3, Damhus, 6760 Ribe
75 41 18 38
hv@ribekatedralskole.dk

Annemette Vestergaard Witt (AM)
Lektor
biologi
Lustrupvej 18, 6760 Ribe
75 42 59 49
am@ribekatedralskole.dk

Personalia

Sammen med overførslen af hf-kurset ved Ribe Seminarium er 5 af seminariets lærere blevet en del af lærerkollegiet ved Ribe Katedralskole. De underviser nu på samme vilkår som skolens øvrige lærere både gymnasie- og hf-elever samtidig med, at skolen trækker på deres særlige hf-ekspertise. Det drejer sig om Bjørn Paulsen og Karin Abildgaard begge med fagene dansk og religion, Hanne Albinus med engelsk og musik, Anne Marie Gammelgaard med samfundsfag og Vita Nielsen med biologi. Som led i overførslen af hf er uddannelsessekretær Mette Bolding fra Ribe Seminarium ligeledes blevet en del af administrationspersonalet på skolen. Herudover har skolen ansat Hans Christian Vester med dansk og psykologi, Joachim Mortensen med engelsk og matematik samt Line Overmark Juul med klassiske fag i faste stillinger.

Fra august 2008 har skolen endvidere ansat 4 lærerkandidater i uddannelsesstillinger. Det er Jesper Skov-Jensen med idræt og biologi, Knud Kalf med latin, græsk og oldtidskundskab, Peter Jensen med historie og religion samt Torben Petersen med historie og idræt.

Endelig har skolen også i sidste skoleår haft lærerkandidater, der har gennemført deres pædagogiske uddannelse her. Det gælder Joakim Mortensen og Jens Bagger. Skolen ønsker tillykke med deres pædagogikum. Endelig vil skolen sige tak for indsatsen til Ane Sofie Stockholm, der har været årsvikar her i idræt i skoleåret 2007/2008.

Bent Karsdal

Bestyrelse

Bestyrelsen for Ribe Katedralskole har den overordnede ledelse af skolen og er over for undervisningsministeren ansvarlig for skolens drift. Bestyrelsen fastlægger skolens målsætning og strategi for uddannelserne og godkender budget og regnskab.
Der holdes 4 møder om året.

Udpeget af Ribe Stift og Den Antikvariske Samling:
Biskop Elisabeth Dons Christensen,
formand for bestyrelsen

Udpeget af bestyrelsen:
Direktør Jørn Henriksen, Esbjerg Kommune, næstformand

Udpeget af Ålborg og Syddansk Universitet:
Afdelingsleder Jens Bo Holm-Nielsen,
Ålborg Universitet Esbjerg

Udpeget af Ribe Handelsstandsforening:
Souschef Henning Balle, Danske Bank

Udpeget af børne- og familieforvaltningen,
Esbjerg Kommune:
Skoleinspektør Ina Krarup Nielsen, Bakkevejens Skole

Udpeget af Esbjerg Byråd:
Byrådsmedlem Kurt Jakobsen

Udpeget af personalet:
Lektor Morten Høyrup
Lektor Lise Vind Petersen

Udpeget af eleverne:
Jeppe Falk
Anders Tørnqvist Overgaard

Institutionsleder:
Rektor Bent Karsdal

Sekretær:
Vicerektor Henrik Kjar

Råd og udvalg

Pædagogisk råd:
Lise Vind Petersen, formand
Allan Gade Jacobsen, næstformand
Katrine Lund Jørgensen, sekretær

Gymnasieudvalg:
Anne Granum-Jensen
Dorte Simonsen Gunge
Søren Hansen
Hanne Skalborg Jensen
Ole Hedegaard Jensen
Simon Laursen
Marleen Müller
Trine Ryhave

Hf-udvalg:
Bente Ramskov Andersen
Birgit Bro
Anne Marie Gammelgaard
Hans Christian Vester

Aktivitetsudvalg:
Camilla Bunk
Morten Høyrup
Allan Gade Jacobsen
Henrik Kjar
Bjørn Paulsen
Susanne Stender
Kathrine Hansen, 3z
Jesper Henriksen, 3s
Clara Sofia Juul Holm, 1d

Økonomiudvalg:
Birgit Bro
Jonna Bloch
Anne Marie Gammelgaard
Jørgen Baungaard Hansen
Carl Christian Jespersen
Gitte Møller
Frederik Nikolaj Lund Jakobsen, 2y
Jesper Julius, 2s

Informationsudvalg:
Jesper Bunk
Anne Granum-Jensen
Jørgen Baungaard Hansen
Bent Karsdal
Bent Mortensen
Joakim Mortensen
Vita Nielsen
Mette M. Sørensen
Bjarke Fog, 3r
Marita Straarup, 3m

Samarbejdsudvalg:
Bent Karsdal, formand
Morten Høyrup, næstformand
Jonna Bloch
Birgit Bro
Henrik Kjar
Lise Vind Petersen

Sikkerhedsudvalg:
Birgit Bro
Bent Karsdal
Villy Heide Langvad
Simon Laursen

Bestyrelsen for Støttefonden:
Lars Ilsøe
Bent Karsdal
Trine Ryhave

Redaktion

Anne Granum-Jensen
Jesper Bunk
Jørgen Baungaard Hansen
Mette M. Sørensen
Vita Nielsen

Foto
Andreas Tophøj Rasmussen
Anne Granum-Jensen
Anne Marie Strøm
Archinet
Benni Johanson
Dansk Skolefoto
Dorte Simonsen Gunge
Jeppe Bjerrum Nielsen
Jesper Skov-Jensen
Jørgen Baungaard Hansen
Kastrup Luftfoto
Lene Sørensen
Louise Ellegaard
Mads Thomsen
Mai Engholm Pedersen
Marie Bæk Iversen
Marie-Louise Gelså Kirkelund
Mette Bolding
Mie Grøn Nørgaard
Morten Høyrup
Ove Detlevsen
Pernille Lausen Hansen
Rasmus Ejbye-Ernst
Simon Laursen
Simone Sandahl Jensen
Søren Frederik Bregenov
Trine Ryhave
Vita Nielsen

Teknisk tilrettelæggelse/produktion:
Detlevsen Fotografik - www.detlevsen.dk

ISSN (trykt udgave): 1901-4120

ISSN: (online udgave): 1901-4139